

Letno poročilo

»Ljubljanskega Sokola«

1933

F. HREHORIČ

MANUFAKTURNA VELETRGOVINA
LJUBLJANA / TYRŠEVA 28

Giro-račun pri Kmetijski posojilnici, Ljubljana
Telefon 2404 - Rač. poštna hranilnica 15.104

MANUFAKTURA

FABIANI & JURJEVEC, LJUBLJANA

STRITARJEVA UL. 5

Največja zaloga češkega in angleškega blaga za gospode in dame —
Krasna izbira preprog in zastorov

Kreditni zavod

za trgovino in industrijo

Ljubljana, Prešernova ulica št. 50

Naslov za brzojavke: KreditLjubljana
Peterson internacionalni Banking Code
Telefon 2040, 2457 in 2548; interurb. 2706 in 2806

Obrestovanje vlog, nakup in prodaja vsakovrstnih vrednostnih papirjev, deviz in valut, borzna naročila, predujmi in krediti vsake vrste, eskompt in inkaso menic ter nakazila v tuzemstvo in inozemstvo, safedepositi itd.

(v lastnem
poslopu)

Delniška glavnica:
12,500.000 Din

Rezerve:
15,200.000 Din

Letno poročilo

»Ljubljanskega Sokola«

1933

Kazalo

	Stran
Peter Grasselli	3
Fran Mulaček	7
Slavnostna govora na Sokolskem taboru v Vižmarjih dne 25. maja 1933.	9
Programatičen govor častnega staroste dr. Viktorja Murnika na slavnostnem občnem zboru dne 28. junija 1933.	15
Uprava društva in odseka za zgradbo doma	26
Uvod staroste	28
Poročilo tajnika	31
Poročilo prosvetnega odseka	40
Poročilo načelnštva	42
Poročilo smučarskega odseka	49
Poročilo zdravniškega odseka	52
Poročilo jezdnega odseka	53
Dom Ljubljanskega Sokola	54
Poročilo ruskega odseka	56
Poročilo gospodarskega odseka	57
Poročilo socialnega odseka	62
Statistično poročilo	63
Imenik članstva	66

KČSD 530

D. 9016300 2414

Peter Grasselli

† Peter Grasselli

Zadnjega iz »Južnega Sokola«, zadnjo pričo prvih časov našega društva, brata Petra Grassellija nam je dne 17. novembra 1933 vzela smrt.

Z njim je legel v grob poslednji predstavnik one, današnjemu pokolenju že tako odmaknjene dobe, ko se je začel preražati slovenski narod. Grasselli je bil eden najkrepkejših delavcev za njegov dvig, Grasselli se je v prvih vrstah neustrašeno bojeval za njegove pravice. Doba njegovega dela za narod je dolga, da ji med Slovenci doslej ni enake, in mnogovrstna so torišča tega dela. Dobra usoda je našemu narodu naklonila moža tako raznovrstne nadarjenosti vprav takrat, ko je tako manjkalo delavcev na vseh mestih javnega življenja in

je bilo skoro povsod treba orati ledino. Glasbena Matica in Dramatično društvo ga štejeta med svoje ustanovitelje, slovensko gledališče med svoje prve igralce. Slovenski Matici je bil dolgo vrsto let podpredsednik in predsednik. Med vojno jo je obvaroval razpusta in zaplembe premoženja. Bil je pisatelj, sodelavec pri mnogih slovenskih listih, urednik »Slovenskega Naroda«. Kot izdajatelj in urednik tednika »Triglava« je moral celo pet tednov v zapor za svojo neustrašenost. Z njim se je začela poslej ne več pretrgana vrsta slovenskih županov v Ljubljani. Pa je bil deželni in državni poslanec, deželni odbornik, namestnik deželnega glavarja. Izrednih zaslug si je pridobil na teh in drugih toriščih za narod in zlasti za mesto Ljubljano.

Samo ob sebi se razume, da mož tako živega zanimanja za vse, kar je slovensko, ni mogel stati ob strani, ko se je začelo sokolsko gibanje. V prvem zapisniku »Južnega Sokola« beremo v izkazu članov, ki so se po ustanovnem občnem zboru vpisali »kot gotovi udje« in jih je zato »imenovati prvence društva«, tudi ime brata Petra Grassellija. Istotam dobimo v izkazu prvih telovadcev tudi njega. Zapisan je med telovadci vrste, ki jo je vabil »predsokol« brat Viktor Coloretto. Že na enem prvih »sokolskih večerov«, dne 27. januarja 1864, nastopi z bratom Perom v dvogovoru »Železna cesta«; v poročilih in zapisnikih je pozneje še ponovno omenjen kot sodelovalec pri družabnih prireditvah. 29. decembra 1865 ga društvo voli v odbor, kjer prevzame posel blagajnika, ki ga opravlja do razpusta društva dne 3. avgusta 1867. Ko društvo zopet oživi kot Ljubljanski Sokol, ga na občnem zboru 27. aprila 1868 izvoli za podstarosto. Tako je bil brat Grasselli v odboru v težkem času, ko je avstrijska vlada s silo skušala zatreti društvo. Sokol je narodu zrevolucioniral dušo. To seve oblastni nemški vladi ni bilo všeč. Pa ni imela oblasti čez duše in srca. Ni se drznila upirati se, da se razpuščeni Sokol zopet združi. Novo ustanovljenemu je pač delala zapreke, kjer je mogla. Prepovedala je takoj prvo leto, na vernih duš dan na pokopališču ob piramidi, postavljeni umrlim Sokolom, peti staročeški psalm, češ da pri ljubljanskem sv. Krištofu ne leže nobeni stari Čehi, ampak sami Kranjci ali pa Nemci! Ovirala je Sokolu pot med narod, ni pa se je upala docela zapreti. Bili so to časi, ko je že sam pojav rdečih srajc neznansko navdušil ljudstvo v mestu in na deželi. Zlasti prvo leto po zopetni ustanovitvi Sokola je bilo navdušenje med narodom nepopisno. Iz vseh krajev Slovenije so dohajala Sokolu vabila, da napravi izlet k njim. Kako vneto je bilo ljudstvo na deželi, kaže posebno izlet Ljubljanskega Sokola dne 28. junija 1868 skozi Ježico, Gameljne in Tacen v Št. Vid. Vlada ga je 25. junija prepovedala, 26. pa dovolila. Prepovedala je v Št. Vidu igrati burko »Slep ni lep«, dovolila pa, da se igra »Kljukec«. Ovire pa so le še dvignile navdušenje. Med vasmi so bili postavljeni slavoloki, pred hišami postavljene okrašene smreke, pokali so možnarji. Na oknih so gorele luči, starci, žene in otroci so poklekali pred vrati, ko je Sokol šel mimo. Od vasi do vasi so se mu pridruževali vsi, ki so mogli z doma. V Tacnu sprejmo dekleta Sokola s šopki in z navdušenim govorom in zapoje »Hej Slovani« in vse poje z njimi. Okolica se je »pobratila z mestnimi Slovenci«, kakor pravi poročilo Ljubljanskega Sokola za l. 1868. »Zbor deklet spremi potem društvo do Št. Vida, kjer je pobratimije brez konca«. Pri odhodu spremlja Sokola v velikanskem sprevodu na tisoče ljudi.

Br. Grasselli je bil takrat na čelu odbora, ker je bilo mesto staroste samo formalno zasedeno. Tako je bil dejanski starosta do konca l. 1870. Mnogi posli so mu pač onemogočili, še nadalje ostati v odboru, niso ga pa docela odtegnili društvenemu življenju. Tako se je na primer že takoj l. 1871 udeležil izleta na Sv. Katarino in v Medvode. Zanimiv je povod njegovemu govoru ob tej priliki. S Sv. Katarine vračajočemu se Ljubljanskemu Sokolu se na Preski pridruži Gorenjski Sokol. Prišel pa ni v rdečih srajcah, ampak v modrih, in tudi v pokrivalih so se Sokoli iz Kranja ločili od Ljubljanskih: imeli so nizke sive klobuke z rdečebelimi čopki. V Medvodah si jih je br. Grasselli na svoj ljubezniv način vzel na muho in jim v tako pristrčnih besedah predložil potrebo, da nastopajo v kroju, kakor gre Sokolom, da so ginjeni obljubili, spreobrniti sebe in svojo obleko.

Pa saj vsi vemo, kako rad je zahajal med nas ob pomembnih prilikah, dokler mu teža visokih let tega ni zabranila. Starina in mladina je komaj čakala, da se vzdigne in nam govori na svoj duhovit in pristrčno šegav način. Toliko let član, ki se je vedno živo zanimal za društvo, krepko dejalen v njem v prvih časih, ko je Sokol izpolnil veliko in važno nalogo, kakor je ne bi bilo moglo nobeno drugo društvo, je imel mnogo povedati. Pa ni klical starih časov nazaj, ni hvalil vsega, kar je bilo, kakor to radi delajo stari ljudje. Kolikor tudi je Sokol s svojim javnim nastopanjem pripomogel k vzbujenju naroda, Sokolstvo samo se je dolgo kaj malo moglo razmahniti v njem. Kmalu je tudi že zgolj pojav rdečih srajc začel izgublјati svojo moč. Le smotrena in krepka vsakdanja delavnost more Sokolu trajno vzdrževati navduševalno moč in jo dajati tudi njegovim nastopom, ohranjevati v narodu ljubezen do Sokola in ga čimdalje več privablјati k sokolskemu delu. Delo v telovadnici, izvrševanje prave, trajne sokolske naloge, pa je v prejšnjih časih često ponehavalo in ponovno zastajalo tudi daljši čas. In brat Grasselli, noben »laudator temporis acti«, je živo pritrjeval, ko je društvo začelo vso skrb obračati na svojo pravo nalogo, preustrojati, krepiti in poglobljati svoje delo. Iskreno se je veselil vedno večjih uspehov tega dela in vedno večjega razmaha našega Sokolstva. In še zadnji čas, ko mu je življenje že začelo ugašati, je ob slavlju sedemdesetletnice Ljubljanskega Sokola živahno zaplapolalo v njem. Navdušenje ga je prevzelo, ko je iz svojega stanovanja gledal mogočni sokolski sprevod. Oko mu je oživelо, ko mu je društveno zastopstvo prineslo zletni znak, in se zaiskrilo, ko je ustne pritisnil nanj.

Vse na tem svetu mine, vse se menjava in neprestano umika novemu, mlademu. Pa vendar ne vse: vsako nesebično delo ima svoj večni pomen, ker izhaja iz dobrote, tega večnega jedra v človeku. In nesebičnega dela je Grasselli storil obilo. Vsaj dokler se bodo menjavala sokolska pokolenja, pa tudi nekaj sicer minljivosti podvrženega ne bo minilo. To bo spomin na Te, tako plemenitega in zaslužnega Sokola, to bo, brat Peter Grasselli, Tvoja čast in slava!

Dr. V. M.

Fran Mulaček

† Fran Mulaček

Še enega moža velikih zaslug za Sokola smo izgubili 1. 1933. Dne 18. avgusta je preminul brat Fran Mulaček.

Dosegel je visoko starost 83 let, do zadnjega dneva še čvrst pri delu. Kakor je često poudarjal, se je imel telovadbi zahvaliti, da je bil trden in čil tudi na stara leta. Videl je še prve čase našega društva. L. 1878 je bil prvič izvoljen v odbor. Obenem je z bratom Josipom Ginterjem in Ivanom Kališnikom prevzel vodstvo telovadbe in odvil družvu trud in skrb, iznova — v tem desetletju že petič — iskati telovadnega učitelja. Vztrajal je pri tem vodstvu okoli šest in pol leta, približno do srede l. 1884, dolgo za one čase. Za prvih petindvajset let je bila to edina daljša doba živahnejše in resnejše telovadbe

v našem društvu. Nekaj časa je bil tudi l. 1886 vadiatelj. Vsa ta leta (razen l. 1885) in še dolgo nato, do l. 1896, osemnajst let, je bil odbornik, in to delaven in skrben odbornik. Misli pa so mu šle tudi na splošno korist slovenskega in vsega slovanskega Sokolstva. Že l. 1888 je na občnem zboru Ljubljanskega Sokola naglašal potrebo ožjega stika slovanskih sokolskih društev in predlagal, naj Ljubljanski Sokol spodbudi osnovo zveze vsega slovanskega Sokolstva. Razmere pa pač takrat še niso bile godne za njeno ustanovitev, kakor še dokaj časa ne niti za osnovo slovenske sokolske zveze. Za le-to se je na pobudo celjskega Sokola l. 1893 sestavil odsek, v katerega je bil izvoljen tudi br. Mulaček. Sestavila so

se pravila in predložila vladi, do osnove pa takrat še ni moglo priti. L. 1892 je bil br. Mulaček predsednik tričlanskega odseka (z bratoma Ivanom Mejačem in Ivanom Vernikom), ki je sestavil predlog za premembo sokolskega kroja. Na podlagi tega predloga so se vsa slovenska sokolska društva sporazumela za enotno obleko, obvezno za vsa društva.

V priznanje in zahvalo za dolgoletno vztrajno delo ga je Ljubljanski Sokol l. 1897 izvolil za častnega člana — njega, ki nikdar ni iskal priznanja in hvale. Nikoli ni silil v ospredje. Poklican pa, da vodi, je smatral za dolžnost, da sprejme delo na vodilnem mestu, častna stran takega mesta ga ni vabila. In ko mu je bilo ob sedemdesetletnici našega društva izročeno visoko odlikovanje Nj. Vel. kralja, v njegovih ustih niso bile fraza skromne besede, ki jih je dodal zahvali: »Pa za kaj to? Delal sem, kar je bilo samo dolžnost!«

Bil je zgled moža, zvestega sebi, zvestega poklicu, ki si ga je izvolil, in zvestega stvari, ki si jo je izbral, da zanjo dela v prid narodu. Do zadnjega mu je bil v srcu Sokol. S kakšno vnemo je opazoval veličastni potek slavlja ob sedemdesetletnici društva, kako mu je radost in navdušenost sijala iz oči, videčih, kako lepo uspeva ljubljeno njegovo društvo! Vesten Sokol pa je tudi vesino vršil poklicne dolžnosti. Še zadnji dan je skrbno opravil svoje službeno delo. Izvršivši ga pozno na večer, je šel k počitku, ki se mu je podaljšal v večni mir in pokoj.

Ime brata Frana Mulačka, ki nikdar ni hotel ne hvale ne slave, bo vendar vedno slovelo v Sokolstvu, zlasti pa se bo v našem društvu vedno izrekalo z največjo častjo in iskreno hvaležnostjo.

Dr. V. M.

Slavnostna govora na Sokolskem taboru v Vižmarjih dne 25. maja 1933.

Senator brat dr. Vladimir Ravnihar na Sokolskem Taboru v Vižmarjih
dne 25. maja 1933.

Rojaki! Dragi bratje in sestre!

Leta 1869. je bil znameniti tabor Vižmarski. Zgodovinski viri nam pričajo, pa tudi ustno sporočilo še živečih taboritov tako pravi, da je bila to veličastna narodna in politična ljudska manifestacija. Saj so našli do 30.000 udeležencev.

Kakšen je bil tedaj položaj nas Slovencev?

Po marčni revoluciji leta 1848. je pričela pihljati rahla sapica svobode preko poljan narodov avstro-ogrske monarhije. Narodna zavest, ki jej je bila že francoska revolucija strla okove, je jela poganjati svoje mladike bolj in bolj. Narodnosti so se pričele čutiti kot take. Toda to »pomlad narodov«, kakor so imenovali marčno revolucijo, je kaj kmalu zamorila strupena slana avstrijskega absolutizma. Nemško uradništvo, po ministru Bachu so jih imenovali Bachove huzarje, je preplavilo tudi slovenske dežele, izročajoč jih neusmiljeno nasilni germanizaciji. O pravici slovenskega jezika pred oblastvi in v šoli ni bilo govora. Slovenec je bil raja na svoji lastni zemlji. Južni Sokol v Ljubljani, prvo sokolsko društvo na slovanskem jugu, je postal žrtev razmer. Vendar pod pepelom tleče iskre državljanske svobode in narodne zavesti niso mogli več udušiti. Že tedaj marastična Avstrija je bila končno v letu 1867. prisiljena dati svojim narodom ustavo. Pa čeprav je bil notranji namen te dualistične ustave, da izroči vse nemške narodnosti v tostranski državni polovici, to stran Litve — nemški, onstran nje pa madjarski hegemoniji, vendar ni mogla svojim državljanom odreči državljanskih svoboščin, med njimi zlasti tudi pravice združevanja, to je, ustanavljati društva ter pravice zborovanja, to je, prirejati shode in zборе. Avstrijski Slovani so se te pravice kaj kmalu jeli posluževati v obilni meri. Najprej Čehi. Prirejali so narodne tabore, velike ljudske shode pod milim nebom, terjajoč poleg državljanskih svoboščin tudi politično svobodo za svoj narod. Čehi smo verno posnemali predvsem mi Slovenci. Čehi so bil v marsičem

naši učitelji. Dali so nam Sokolstvo, k njim smo šli po vzorce za naša društva ali kakor so jih oni imenovali matice in ustanovili smo Slovensko Matico, Glasbeno Matico in druge. Presadili smo na slovenska tla tudi tabore, ki so prerodili slovenski narod in ga prekrasili v en plamteč protest proti tujemu gospodstvu, zahtevajoč svoje narodne pravice na temelju samoodločbe, svojo »staro pravdo«. Manifestacije, ki jih moremo vredno postaviti ob stran kmetiskim puntom, ki naj bi bili izvojevali socialno pravičnost in pa revolucionarnemu pokretu za časa majniške deklaracije. S tem dejanjem, tako je ugotovil eden izmed govornikov taboritov, je slovenski narod stopil iz čitalniškega radovanja in rajanja prvokrat samostojno na realna politična tla. Prvi tabor je bil v Ljutomeru, ki so mu potem sledili tabori v Žalcu, v Šempasu na Krasu, v Ormožu, v Sevnici in drugod, eden najznamenitejših taborov pa je bil tabor Vižmarski. Pa če se pomisli, da takrat nismo imeli ali le prav malo svoje inteligence, da je bilo uradništvo povečini tujerodno ali renegatsko, če pa se je uradnik zavedal svoje slovenske narodnosti in jo javno izpovedal, moral je pričakovati prognanstvo v daljno Bukovino ali Galicijo, da nismo imeli svojega srednjega stanu, ne lasinega trgovstva in obrtništva, potem moramo z občudovanjem, zadoščenjem in ponosom konstatirati, da je bila gibalna sila naših taborov preprosti narod, naš slovenski kmet.

Na teh taborih je slovenski narod formuliral svoj političen program, zahtevajoč zedinjeno Slovenijo in ravnopravnost jezika v šoli in v uradu. Pa tudi slovensko vseučilišče je bilo že na tem programu, kakor tudi združitev s Hrvati in Srbi, kar jih je bivalo v okvirju Avstro-Ogrske. Toda že naslednje leto 1870. je zbralo v Ljubljani politike, ki so nam načrtali južno-slovanski program.

»Edinstvo južnih Slovanov, začeto od postanka naroda« — tako se glasi prva točka tega programa — »je ostalo vse veke svetovnih dogodkov neprenehoma živo v narodnem čuvstvu in se javlja proti drugim narodom v edinstvu jezika«. »Južni Slovani monarhije« — tako se glasi nadaljnja točka tega programa — »bodo osnovali svoje delovanje tudi na to, kako bi pomagali zadovoljiti v enakih potrebah svojim bratom onstran meja, s katerimi so ene narodnosti.«

Previdno so bile izrečene te besede, kakor v tedanjih časih tudi drugače ni moglo biti, toda vsakdo je vedel, kaj naj pomenijo in je čutil, kaj naj povedo. Ta program je, rečem, zamelek jugoslovanske ideje, kakor se je pol stoletja kasneje uresničila v svobodni državi jugoslovanski.

Zategadelj je upravičeno in je pravilno, da se spominjamo teh lepih časov, da blagrujemo ta elementarni pojav v našem narodu, ki nam dokazuje veliko življenjsko silo našega naroda, da slavimo dobo taborov,

dobo v kateri je pričel stopati Slovan na dan, v kateri so se nam jele svetlikati prve zarje naše svobode, v kateri pa je pričela tudi borba za to svobodo. Ta borba še ni dobojevana, prijatelji. Res, da smo se osvobodili — ne še vsi — izpod tujega jarma, toda notranje še nismo svobodni kakor na žalost kažejo vsakdanji dogodki. **Še vse preveč smo povezani s svojo preteklostjo.** Ta preteklost je rodila ono nesrečno reakcijo, ki je v prvih 13. letih pretresala sam obstanek te države. Še vedno so ljudje, ki kakor v preteklosti gledajo na to državo kot na nekaj izven naroda stoječega, kot nekaj neprijaznega, ki da jej je poglavitna naloga, da nalaga svojim državljanom bremena in davke. Ne pomislijo, da smo danes država mi sami, živi ljudje, ki v njej kujejo svojo lastno usodo. Pozabljajo pretekle sužnje dneve ter ne pomislijo, da ko bi se bila usoda preokrenila kako drugače, bi danes Slovencev ne bilo, ali pa bi delili usodo svojih bratov trpinov tam preko. Prezirajo delo, trud, napore, idealizem in požrtvovalnost naših očetov, ki so nam pripravljali svobodo. Skrunijo grobove tisočih in tisočih žrtev, grobove Slovencev, Hrvatov, predvsem pa Srbov, ki so dali svoje mlado življenje za to našo svobodo. Prerekajo se za prazna gesla, ko ne marajo videti vsebine, one večnoveljavne resnice, da nam sama **previdnost božja ukazuje, da živimo Slovenci, Hrvati in Srbi v najtesnejši povezanosti, na zunaj kot en političen narod, edin in složen,** da se ubranimo svojih neprijateljev, ki jedva čakajo, da nas pobijejo posamič, zato da si potem kot lahek plen razdelijo našo lepo domačijo.

Ta strah ni prazen, dragi bratje in sestre. Germanstvo grozeče dviga svojo glavo. Dan za dnem nam skuša dopovedati, da ne misli niti za las odnehati od svoje nadutosti in gospodstvaželnosti, da ne misli popustiti od svoje miselnosti, ki je nujno morala vesti do svetovne vojne in, ki neprestano ogroža svetovni mir. Ono Germanstvo, ki je ob pričetku svetovne vojne na usta svojega kanclerja brez ženiranja izpovedalo, da gre za odločilno borbo med Germanstvom in Slovanstvom ter da je nemški vojni cilj streti Slovanstvo. Pa če se tudi tuintam umakne ter skuša ublažiti porazni vtis svoje zaletelosti, rečem, ne zaupajmo mu. Ako trobi na umik, stori to začasno samo zavoljo tega, kar se še ne čuti dovolj močno, da bi dalo svojim besedam udarno silo.

Naši neprijatelji, ki jih je na vse štiri vetrove onstran naših državnih meja, tuintam s priznanja vredno odkritosrčnostjo odkrijejo svoje karte, s katerimi igrajo za naše življenje. Nasproti paktu Male antante, ki mu je glavni namen, da ustvari neko ravnovesje sil v Evropi in tako zagotovi svetovni mir, so brž postavili zamisel nekega pakta štirih velesil. Med temi velesilami ni nobene slovanske države, kar naj nam dovolj jasno pove,

proti komu naj bi bil naperjen pakt takozvanih velesil. In temu paktu naj bi bila prva in glavna naloga, revizija mirovnih pogodb, revizija meja. Pa ni ga bilo med onimi, ki so si bili zamislili ta pakt pravičnega človeka, ki bi dejal, da če je že na mestu in potrebna kaka revizija meja, bi bila predvsem ona, ki bi nam vrnila pol milijona slovenskih rojakov z njihovim lepim ozemljem vred. Že smo morali tudi čitati fantastične načrte, kako naj bi izgledala bodoča karta Evrope, kako bi si delili Poljsko, kako okrnili Češkoslovačko, komu naj bi pripadala Dalmacija, čigavo naj bi bilo Prekmurje, čigav Maribor in čigavo Trbovlje. Nasproti takim monstroznim načrtom moremo in moramo dati sam tak odgovor, kakor ga je dal v praškem parlamentu zunanji minister Češkoslovaške republike dr. Beneš rekoč: »Kdor hoče imeti ali kogar mika samo košček moje zemlje, si ga mora priti iskat z vojsko.« Toda, dragi bratje in sestre, tak odgovor moremo dati samo, ako smo složni in edini in ako je o tem nerazrušnem edinstvu prepričan sam naš nasprotnik. Naš neprijatelj pa se bo rogal takemu odgovoru, ako mu dan za dnem nudimo dokaze o svojih rodbinskih sporih, o svojem domačem prepirju, kdo bo stanoval v prvem ali drugem ali tretjem nadstropju našega skupnega doma in ako mu v svoji nepremišljenosti in zaslepljenosti kažemo in razgaljamo vse svoje slabosti. V poslednjih dneh so sicer prilili precej vode močnemu chiantiju, vendar smo hvaležni naravnost otroški odkritosrčnosti, s katero so nam odkrili svoje načrte.

Zato pa nam z nova in z nova in vse bolj in bolj stopa pred oči veliki historičen pomen državniškega programa, ki nam ga je v svoji bistrovidnosti poklonil naš Vladar v znamenitem manifestu od 6. januarja 1929. Program, ki mora biti temeljni kamen naši državni zgradbi, ki mora biti izhodišče vse naše nacionalne in patriotske politike, program, ki je kakor malokateri program lapidarno izražen v dveh kratkih besedah: »Edinstvo naroda, edinstvo države.« Program, ki vsebuje vso našo notranjo konsolidacijo, ki pa bo, izveden do kraja, predstavljal jez iz granita, ob katerega bo zaman pljusalo sovražno valovje. Program, ki smo mu dolžni žrtvovati vse naše napore in posvetiti vse svoje delo, program, ki bi zaslužil, da razgiblje ves naš narod na stotinah taborov od Triglava pa doli do Skoplja.

Tak pomen dajem tudi današnjemu taboru. Pa zakaj sta ravno Ljubljanski Sokol in Glasbena Matica med prireditelji tega tabora? Ljubljanski Sokol in Narodna čitalnica, čije pevski zbor je smatrati za predhodnika pevskega zbora Glasbene Matice, sta bila kumovala Vižmarskemu taboru pred 64. leti, sta mu s tem dala poseben značaj. Danes z vso spoštljivostjo gledate častiljiva prapora, kakor so ju gledali in se

zbirali pod njima naši očetje pred 64. leti. Pa če sem dejal, da sta Sokol in Narodna čitalnica bila dala Vižmarskemu taboru poseben značaj in pomen, tedaj hočem s tem reči, da ti dve prosvetni društvi, ne samo da nista bili brez posebnega namena na Taboru, ampak da je že Vižmarski tabor hotel poudariti, da vidi bodočnost in napredek našega naroda ne v golem navdušenju, ampak predvsem v sestavnem delu na prosvetnem, na kulturnem polju: dvigati naš narod, dati mu telesno zdravje, da bo razvijal vse svoje duhovne in duševne sile sebi v prid, da si na ta način pridobi vse attribute svobodnega naroda. Vsa ta naša prosvetna društva, ki so bila politična društva, politična ne v vsakdanjem ali celo v nizkotnem pomenu, ampak v najboljšem pomenu te besede, so opravičila svoj postanek in obstanek. Njihova naloga še davno ni završena in zaključena. Bolj ko kedaj je njihovo delo potrebno našemu narodu, da postane velik in nepremagljiv, tekmeč velikim kulturnim narodom. **In potrebno je to delo našemu Kralju ob vršitvi njegovega vzvišenega programa, ki mu je postal življenjska naloga in cilj. Zakaj vsak program je samo kopica lepih besedij, če mu ne moremo dati vsebine in stvarnosti. Da hočemo to delo vršiti z vsem idealizmom, z vso požrtvovalnostjo in nesebičnostjo, da hočemo ostati zvesti tradicijam teh naših nacionalnih prosvetnih društev, to bodi dokumentirano z današnjo našo navzočnostjo. V tem smislu sprejmite moj pozdrav.**

Brat E. L. Gangl, I. namestnik staroste S. S. K. J. na Sokolskem Taboru v Vižmarjih dne 25. maja 1933.

Minilo je 64 let, odkar se je na istem prostoru zgrnil narodni tabor, ki je bučal v zahtevi po enakopravnosti tlačnega in izkoriščenega naroda. Vsa srca in vse duše so tedaj plamenele od navdušenja in nacionalno čuvstvovanje se je močno okrepilo in poglobilo. Edina še živa priča iz vrst tedanjih aktivnih Sokolov je brat Peter Grasselli, ki je z duhom tu med nami, ker mu bolezen preprečuje osebno udeležbo.

Že takrat je Ljubljanski Sokol mogočno in ponosno usmeril svoj pohod v lepšo bodočnost naroda. Za njegovo zastavo so hitela vsa nacionalna srca, sluteč, da pomeni sokolska ideja preobrazbo vsega duhovnega narodnega življenja, ki gleda v sokolskih idealih podvig svojih moči in zmago resnice in pravice!

In tudi danes gledamo v oni isti ideji zanesljive življenjske pogoje svojemu obstanku, razvoju in napredovanju. Temu je porok naša nacionalna in državna svoboda, ki jo moramo razširiti tudi na brate in

sestre, ki hirajo in umirajo zunaj nas na svoji zemlji sicer, a pod krutim jarmom tujega gospostva.

Hvaležno priznava govornik odločilno in velevažno vlogo, ki jo je Glasbena Matica smotreno in vedno zmagovito igrala v našem nacionalnem in kulturnem življenju. Njene pesmi so vžigale kresove nacionalnega ponosa in narodne zavednosti. Hodila je Glasbena Matica s Sokoli roko v roki, bodreč narod v lepoti njegove duše.

Naj tako ostane tudi v bodoče: neštete jate Sokolov naj nosi radostna in navdušujoča pesem v sinjino neba in naše pesmi naj spremenjajo šum sokolskih kril v zlate zarje bodočih vekov!

Dr. Viktor Murnik:

Ob sedemdesetletnici Ljubljanskega Sokola

(Govor na jubilejnem občnem zboru 28. junija 1933.)*

Bratje in sestre!

Čudovit vzlet Ljubljane je rodil naše društvo. Celo na Francoskem, v tako naprednem in vzositem narodu, so se prva telovadna društva ustanovila šele deset let pozneje, izvzemši Alzacijo, kjer se je prvo osnovalo skoro istočasno kakor naše. Zatorej se moramo z občudovanjem spominjati ustanoviteljev našega društva.

Skoro ob istem času se je ustanovilo tudi prvo češko telovadno društvo: »Praški Sokol«. In kar verjeti ne bi utegnil kdo, da so se dogodki pri obeh društvih spočetka v glavnem razvijali čisto enako.

V Pragi je bila sprva namera, ustanoviti utrakvistno društvo. Prav tako so tudi v Ljubljani nameravali osnovati telovadno društvo, ki naj bi obsegalo pripadnike obeh narodnosti. In kakor v Pragi, tako je tudi v Ljubljani morala spodleteti ta namera. Takoj se je pokazalo, da se telovadba ne da ločiti od narodne stvari, čeprav je nekaj, kar more biti tudi krepka vez med narodi. Celo krepka vez pa med tako sorodnimi narodi, kakor so slovanski. In tako se je že takoj spočetka pojavila v obeh društvih težnja po zbližanju. Takrat pa se je to zbližanje moglo uresničiti le nekako vnanje, četudi je ta vnanjost imela velik pomen. Čehi so dali svojemu društvu južnoslovansko junaško ime »Sokol« in naše društvo je takoj prevzelo od njih to pozneje tako slavno ime. Kakor bi bil s slovanskega juga vzletel sokol in s poletom v Prago in zopet v Ljubljano zvezal slovanski jug s slovanskim severom. Pa je potem začel nad slovansko zemljo risati vedno širše kroge, objemajoče vse Slovanstvo. Sokol je postal simbol dovršenega slovanskega človeka in nerazdružne slovanske skupnosti.

Praški Sokol je takoj stopil na čelo narodnega gibanja. Isto je storil »Južni Sokol« in bil zato razpuščen. Toda nasilje ni moglo zatreti

* Ponekod razširjen.

Sokola. Kot »Ljubljanski Sokol« je zopet vstal in delo vzbujanja in navduševanja naroda nadaljeval z novo silo. Kakor je Praški Sokol postal ljubljeneц naroda, tako je to postal Ljubljanski Sokol. Kamor je priletel, povsod se je budil narod iz dolgega spanja in z gorko ljubeznijo objemal onega, ki ga je dramil. Ljubljanski Sokol je, kakor pravi poročilo o njegovem delovanju prvih osem let, užival »toliko slave in presrčne radosti«, da se je Sokolom celo nadel priimek »razvajenih otrok Slovenije«.

Kolikor učinkoviti, pomembni in koristni pa so bili v prvih letih vsi ti nastopi »rdečih sraj«, slavnosti, družabne prireditve itd., vsa ta, rekel bi, vnanja sredstva za vzbujanje in navduševanje naroda — sčasoma so morala izgubiti svojo moč in učinkovitost. Izgubiti v novem času, ne več zadovoljnem s samim vnanjim bleskom in s samimi, če še tako navdušeni besedami. Sokol jih ni mogel zadostno podpreti z onim, kar bi jim šele dalo upravičenost, in tako preprečiti, da se ne bi glasile kot — kakor bi rekel Tyrš — »oglušujoča turška godba fraz«: ni mogel obenem pokazati znatnejših uspehov svojega notranjega, vsakdanjega dela, svojega pravega, s e b i lastnega dela, dela na telovadišču.

Motili so ga vnanji uspehi prvih časov. V najstarejši dobi je društvo telovadbo gojilo nekaj časa jako živahno. Ali že o letu 1866 pravi že omenjeno poročilo za prvih osem let, da se pri telovadbi »opaža neka mlačnost«. Na občnem zboru 2. januarja 1869 pa se je že »konstatiralo, da se je Sokol mnogo zabaval ter pripomogel do zavesti naroda, a telovadil je malo«. Naloga vzbujanja naroda z vnanjimi sredstvi je začela zasenčevati vsakdanje delo Sokola, akoprav že l. 1870 meni v svojem poročilu tajnik dr. Karel Bleiweis, da so »posel in nalogo buditelja narodne zavesti« že »zdaj prevzela druga sredstva« (v mislih ima zlasti tabore) in da se mu »zdi, da je prišel pripravi čas, vrniti se k pravemu namenu telovadnega društva«, ki ga »društvo že nekoliko let ni imelo pred očmi«. Odbor je odpomoč pričakoval od telovadnega učitelja in razpisal njegovo službo. Prevzel jo je J. Z. Veselý, bivši vaditelj Praškega Sokola. Telovadba začne jako lepo uspevati, pa kmalu silno popusti zanimanje članstva. Lepe nade v početku se učitelju niso izpolnile: po komaj tričetrletnem službovanju odpove službo. Le hipen uspeh je imel klic, naj se Sokol vrne k telovadbi kot k pravi svoji nalogi, kakor si jo je postavil v začetku in ki je o njenem pomenu za posameznika in za narod imel dne 12. decembra 1863, kratko po ustanovitvi društva, za tiste čase presenetljivo dobro predavanje prvi njegov starosta dr. Etbin Henrik Costa. Pa to predavanje je članstvu kmalu izginilo iz spomina. Knjižice, kjer je bilo natisnjeno pod naslovom »Nekaj besed o telo-

vadstvu«, so se porazgubile. Tem bolj pa so iz prve dobe dolgo vrsto let v spominu ostali uspehi Sokola kot buditelja naroda in vnanja sredstva, s katerimi jih je dosegal sebi v toliko slavo. In dokaj so si odbori prizadevali tudi nadalje, da bi jih društvo porabljalo čim večkrat na leto. V letnih poročilih sicer tudi pozneje čisto beremo o telovadbi, če že ne kot o »pravem«, pa vsaj kot o »prvem« ali »poglavitnem« namenu društva in pozive k boljši udeležbi. In tudi poskusi, dvigniti telovadbo, so se zdaj pa zdaj obnavljali. Telovadba je oživela za leto, dve, in zopet omahnila. Le v enem primeru za dosti več let prenehajo tarnje v letnih poročilih. Vztrajnost tedanjih »predtelovadcev« (kakor so prej imenovali vaditelje) je vsega spoštovanja vredna. Kolikor daljši pa je bil njih trud in proti drugim letom starejšega časa telovadba takrat živahnejša, širše in globlje, trdnjše in trajnejše podlage telovadbi niso mogli zgraditi. Sami brez dovolj jasnega pogleda na sokolsko stvar, je tudi niso mogli razbistriti drugim. V članstvu je pogled na telovadbo ostal plitev in prej ko slej je v njem vladalo mišljenje, ki je v prebujanju in navduševanju naroda zgolj z vnanjimi sredstvi videlo važnejšo, poglavitno nalogo društva. Tudi laagodnejša je pač bila, treba jo je bilo vršiti le nekaterikrat na leto in od članstva je zahtevala malo ali nič dela.

Ako naj narod živi polno življenje in častno obstaja v družbi narodov, je treba smotrenega, krepkega in vztrajnega dela dan na dan. Tako delo ne more biti brez močnih in trajnih uspehov, ki narodni zavesti šele dajo prave korenine, zdrave in čvrste, in jo dvigajo v upravičen narodni ponos. Močni uspehi, krepki zgledi uživajo trajno navdušenje in vnemajo nedelavne k delu, že delavne k še krepkejšemu. In čim manjši je narod, tem več naroda mora delati in tem boljše kakovosti mora biti delo. »Narodi, čim manjši so, tem delavnejši morajo biti, da so in ostanejo tudi ob skromnejšem številu veljavni in važni členi človeštva«, kliče Tyrš, »in morajo v vsem tem bolj paziti na zdrav razvoj in napredek svoj.«

V to pa je pred vsem treba dela za to, da si narod ohrani, krepí in vedno iznova kar najbolj okreplja zmožnost za delo, pa viša sposobnost in ojačuje voljo, dvigati se čimdalje više, si postavljati in krepko dosegati vedno višje in višje cilje. »Fizično zdravje, fizična moč je prvi pogoj zmožnosti za delo, ki zbog vsake bolezni zastaja, se zbog vsake bolehnosti obustavlja, zbog vsakega nedostatka moči in čvrstosti umanjuje in izgublja na vrednosti«, nam zopet govori Tyrš, »in tudi ako je pri posamezniku zmanjšanje le neznatno — pa je čisto jako znatno — narašča to pri tisočih, pri milijonih ljudi v velike vsote, stvarja skupaj velik primanjkljaj pri gmotni in duhovni proiz-

vodnji... In tako torej krepko kvišku v telovadna društva!« Pa zopet: »Na telesni zdravosti in vrlosti visi pred vsem delavnost naroda, njegova delovna moč, doba posameznika in z vsem tem množina in posebnost tudi kakovost gmošne in duhovne proizvodnje, sovisna je s tem brambnost, tesno s tem sovisna tudi neupogljivost, vztrajnost in npravna čvrstost, lastnosti, ki so za vsak narod le tem važnejše, čim manjše je število njegovih članov.«

Pri nas pa v onih časih niti Sokolu, telovadnemu društvu, samemu ni bilo prav jasno, da so za gojitev takih lastnosti in zmožnosti nepogrešno sredstvo prav gojene telesne vaje. Z njimi in ob njih se vzgajata in krepita duša in duh, z njimi jači fizična moč in zdrava in krepka vzdržuje življenjska sila naroda, brez kakršne ni nobenega pravega, zdravega napredka naroda na nobenem torišču človeškega udejstvovanja. In kakor ni bilo jasnega pogleda na važnost telovadbe za narod, tako ga ni bilo tudi ne na tehnično stran tega pravega sokolskega dela. Niso poznali kakšnega sistema telesnih vaj, vsaj zadostno ne, najmanj pa sokolskega, kakor tudi niso poznali načinov, na katere se tehnična vadba telesa porablja za vzgojo duše in duha.

Doba upadka se je torej kmalu začela. Zopet kakor (sicer nekoliko pozneje) na Češkem. Ali sedaj z veliko in pomembno razliko. Tudi na Češkem v onih časih mnogokje ni bilo dosti ali sploh nobenega pravega razumevanja sokolske stvari. Tudi že »v prvotnem Sokolstvu je bilo dosti praznega vrišča in paradništva, sicer stvar ne bi bila tako hitro in neosnovano propadala«, pravi Tyrš sam, in: »Poleg resničnega navdušenja je bilo že takrat pri nas mnogo prazne fraze in ta se je kot draga dedščina ohranila, žal, do naših dni.« Vendar je bilo na Češkem vedno društev, ki so se zavedala svoje prave naloge in jo krepko vršila — na čelu jim s sijajnim zgledom Praški Sokol. Doba upadka je bila tam kratka, čeprav je češko Sokolstvo silno trpelo: od kakih 130 društev jih je takrat prenehalo okoli polovica. Pod vplivom in ob zgledu Praškega Sokola in drugih pravemu sokolskemu delu zvestih društev se je češko Sokolstvo naglo opomoglo, na svoji nadaljnji zmagoslavni poti vedno imajoč pred očmi Tyrševe svarilne in bodrilne besede: »Kaj je bilo vzrok... pogubi nekega števila sokolskih društev? Poznam samo enega: ni bilo tam organiziranega delovanja, ni bilo tam — t e l o v a d b e. Telovadimo torej redno in vse se mahoma in brez jeremijad zopet popravi« in »Vsako društvo mora svojo lastno nalogo gojiti, mora narodu služiti na svoj poseben način in, če hoče, da ga drugi čislajo, svojo lastno nalogo imeti v časti«. Vsako društvo »mora, da ima resnično

pravico do obstoja, tudi nekaj določnega in samo njemu lastnega delati. In tega namena ne sme morda podcenjevati. Na sokolskih zborovanjih se ne sme tako zlahkoma in na pol zaničljivo govoriti o sam i tej vadbi telesa ... Sokolska društva, vrnite se povsod k pravemu in edinemu svojemu namenu in gojite v svoji sredi zavest o njegovi važnosti ...»

Pri nas pa je zastoj trajal daljši čas: tja do konca tretjega desetletja našega Sokolstva. V prvih desetih letih so se ustanovili sploh samo še eno sokolsko društvo in trije odseki (podružnice) Ljubljanskega Sokola. Vsi štirje so prenehali čez malo let. Šele l. 1882 sta se ustanovili dve društvi in v tretjem desetletju še šest. V nobenem ni bilo pravega življenja v teh časih, ko je tudi Ljubljanskemu Sokolu delo v telovadnici vedno iznova padalo v daljše ali krajše zastajanje. Od časa do časa je Ljubljanski Sokol, kakor rečeno, sicer skušal dvigniti svoje pravo delo, toda za ustvaritev stalnejših pogojev uspevanja in napredovanja z nezadostnim zaletom, ne videč jasno pred seboj ne cilja ne poti.

Da pa se je naposled le dvignil k čvrstemu življenju, nam kaže, s kakšno žilavo življenjsko močjo je bilo rojeno to društvo. Ob koncu prejšnjega stoletja se mu zjasni pogled. Pravi cilj, dotlej zastrt kakor z meglo, se mu jasno zasveti in razločno vidi pred seboj pravo pot k njemu. In nov, visok vzlet Ljubljane potegne stvar na edino pravo pot, ki jo je češko Sokolstvo, vsaj očetno društvo in dosti drugih društev, šlo vedno, saj je čuvalo nad njim budno oko velikega Tyrša. Ob pogledu nanj, na njegov zgled se je prerodil Ljubljanski Sokol in z njim vse slovensko Sokolstvo.

Ljubljanski Sokol se je vzdramil h krepkemu, cilja svestnemu delu. Preuči in uvede se Tyršev telovadni sistem, sestavi temu sistemu prikladno telovadno nazivoslovje, vadi se po metodi, ustrezni sokolskim načelom. Ustanovi se po češkem vzoru vaditeljski zbor, ki edini more biti porok za krepko in neomahljivo delovanje društva. Uvede se telovadba naraščaja, začne telovadba žen. Iz društva izidejo navdušeni in požrtvovalni vodniki, ki tudi drugod sokolska društva vzbude k pravemu sokolskemu delu.

Deset let najintenzivnejšega in najvztrajnejšega dela Ljubljanskega Sokola je dovedlo slovensko Sokolstvo do popolne preosnove in do tolike okrepitev, da se je mogla nanj opreti organizacija tako velikega slovenskega in obenem slovanskega sokolskega zleta, kakor je bil v Ljubljani l. 1904. Kakor da še vidim povznašujoče prizore tega zleta mi je, kakor da vidim veličastne prikaze slovanske moči in spretnosti na letnem telovadišču Ljubljanskega Sokola, kjer je tudi danes zletno

telovadišče; kakor da čujem železne korake tisočev Sokolov pri sprevodu po ljubljanskih ulicah in slišim gromovite pozdrave razvnetih množic gledalcev. Prvo veliko snidenje, prvi stik trajne vrednosti je bil to našega s češkim Sokolstvom in ob tako velikanski udeležbi lahko rečemo, tudi češkega in našega naroda. Spletla se je takrat med nami in Čehi vez, kakršne ne bi mogla splesti cela vrsta genijalnih diplomatov. Pozneje se je čedalje bolj krepila in ožila, da nam je že skoro, kakor da bi bili obe Sokolstvi eno, iz istega naroda. Skupno delo je rodilo dejansko našo vzajemnost. Sokolska vzajemnost je slovanska vzajemnost kateksohen.

Neizmerna radost širi prsa Ljubljanskim Sokolom, ko vidijo danes, ob jubileju svojega društva, zopet tisoče češkega Sokolstva okoli sebe. Iz naših in iz vseh jugoslovenskih sokolskih src puhti vroča želja in molitev, da bi bilo skupno naše delo kakor doslej blagoslovljeno tudi nadalje; blagoslovljeno v še večji prid in v še večjo povzdigo naših in vseh slovanskih narodov. Ta želja in molitev vre iz vnetih duš, pa tudi prepričanih, da ni mogoče, da tako plemenito, tako nesebično in požrtvovalno delo, kakor je sokolsko, ne bi v prihodnje več moglo najti blagoslova nebes.

Vez iste misli in skupnega dela pa je speta tudi s poljskim Sokolstvom in se krepí čimdalje bolj. Stiki, delavni stiki so tudi z njim vedno ožji. In takisto z ruskimi Sokoli. Pa je naša iskrena želja, da bi se navezale ali pa ojačile vezi tudi z drugimi slovanskimi narodi, zlasti pa, da bi nas sokolska misel združila tudi z brati Bolgari in nas privedla k skupnemu velikemu sokolskemu delu v prid vsega Slovanstva.

Pa naj se še za hip vrnem k zgodovini našega društva in z njo ozko spojeni zgodovini slovenskega Sokolstva in kolikor toliko tudi vsega jugoslovenskega Sokolstva. Vsesokolski zlet 1. 1904 je izpolnil vse naše nade vanj. Naše Sokolstvo se je začelo ne le širiti, ampak tudi globiti in obenem dvigati. Kakor bi bila našemu Sokolu zrasla nova močna peresa za širši in višji polet. Zletu nasleduje znamenito desetletje prej neslutene razmaha slovenskega Sokolstva. Od 14 sokolskih društev, ustanovljenih prvih štirideset let, se v tem desetletju pomnoži število na 112 društev in odsekov. Ustanovi se Slovenska sokolska zveza, ustanove sokolske župe. L. 1904 ustanovljenemu »Slovenskemu Sokolu«, sedaj zveznemu glasilu, se pridruži še nekaj župnih glasil. Številni zleti kažejo velike uspehe krepkega notranjega dela. V tekme na čeških vsesokolskih zletih gredo sedaj cele vrste naših telovadcev, ko so prej tekmovali samo posamezniki. Slovensko Sokolstvo si pribori prve favorike na mednarodnih tekmah in proti koncu te dobe slovansko prvenstvo.

Zadnje leto tega desetletja — zadnje pred svetovno vojno — je bilo delo društva posebno močno. Ob svoji petdesetletnici poda z javnim nastopom obširnega sporeda račun o svojem notranjem delu. Teden dni pozneje ga ponovi zopet ob polno zasedenih prostorih za gledalce. Takoj nato se vadi mesec dni v njegovi telovadnici vrsta za mednarodno tekmo v Parizu, ki potem častno zastopa slovensko Sokolstvo v središču sveta. Kmalu nato priredi z izbranimi telovadci in telovadkami ter s tekmovalci na mednarodni tekmi javen nastop v Zagrebu, da se z njim oddolži za poset hrvatskih in srbskih bratov ob petdesetletnici. Kakor prej petdesetletnica v Ljubljani, tako sedaj prireditve v Zagrebu izzveni v navdušeno manifestacijo srbsko-hrvatsko-slovenskega edinstva. Tretja, nad vse mogočna manifestacija jugoslovenske skupnosti in vseslovanske vzajemnosti pa naj bi se bila oprla na nov velik vsesokolski zlet v Ljubljani. Pokazal naj bi bil uspehe dela vsega slovenskega Sokolstva v tem desetletju in obenem združil čim številnejše sokolske brate in sestre vseh slovanskih narodov k skupnemu nastopu. Vse leto poglavitno bratje iz Ljubljanskega Sokola vrše priprave za ta zlet. Prepove se nam že l. 1913 pa iznova l. 1914!

In zaide solnce miru. Po dolgih, temnih, groznih letih zopet vzide pa nam prinese svetlo, zlato svobodo. Prosto sedaj diha narod, prosto diha Sokolstvo. Ljubljanski Sokol se tem krepkeje loti dela na prejšnji preizkušeni način.

Prva leta po vojni je zlasti često tudi v pomoč drugim društvom. Tedaj poleti skoro ni bilo nedelje in praznika, ko ne bi bil poletel na deželo, da nastopi sam ali sodeluje pri nastopih drugih društev ter pomaga podžigati sokolsko delo, da se dvigne na predvojno višino in nad njo.

Društvo raste po številu. Vkljub temu, da se je v zadnjem času število sokolskih društev v Ljubljani znatno pomnožilo, je število pripadnikov Ljubljanskega Sokola tolikšno, kakor še nikdar prej. Društvo pili in izpopolnjuje svojo tehnično in vzgojno metodo in se dviga tudi po kakovosti. Največ tekmovalcev za naše vrste na mednarodnih tekmah daje naše društvo. Prvi naš svetovni prvak v telovadbi je iz našega društva. Vprav sedaj, ob svojem jubileju, pa si je pri tekmi vrsti višjega oddelka članov priborilo kar prvi dve mesti. Prva njegova vrsta je s tem društvu iznova priborila meč, prehodno darilo kralja Aleksandra I., sedaj že tretjič, in obenem drugič doprsni kip M. Tyrša, prehodno darilo predsednika češkoslovaške republike T. Masaryka. Tudi pri tekmi vrst višjega oddelka članic je vrsta Ljubljanskega Sokola prva.

V telovadbi Ljubljanski Sokol vidi ne samo znamenito vzgojno sredstvo, nepogrešno za pravo vzgojo človeka, ampak tudi nekaj, kar ima samo zase vrednost in je vir najlepših užitkov izvajalcu in gledalcu. V njej vidi namreč tudi umetnost. Da se naj telovadba goji tudi kot umetnost, tudi to je sokolsko načelo. Kako bi bilo mogoče, da Tyrš, tako velik in navdušen esteta, Sokolstvu ne bi bil postavil tudi tega načela, ki ga je v starogrški, po njem tako občudovani telovadbi videl tako vzorno uresničnega. Tega načela Sokol nikakor ne more zanemarjati, če naj bo sokolsko delo popolno, — zanemarjati tem manj, ker tudi kot umetnost gojena telovadba ostane vendar tudi še vzgojno sredstvo. Da, vzgojno sredstvo višje, najvišje potence je. Zakaj umetniško izvajanje umetniško zloženih vaj zahteva v dosti večji meri, kakor »navadna« telovadba, mnogih onih vrlin, ki naj jih vzgaja Sokolstvo: vztrajnosti in energije, neumornosti in nezamrzlosti, pazljivosti, vestnosti in točnosti itd., mnogo več onega, kar je za vse нравstvene vrline podlaga: samozatajevanja. Ljubljanski Sokol je tu vedno meril na vrhunec, kakor kažejo številne njegove javne telovadbe in telovadne akademije, ki od leta do leta dosega višjo razino.

Pa kako je s »sokolsko prosveto« v Ljubljanskemu Sokolu? Izza svoje preosnove je z njo vedno razumel to, kar Tyrš. Za izobraževanje duha sploh so Tyršu »tu druge institucije«. V Sokolu mu gre le za ono izobraževanje, ki je v zvezi s pravo njegovo nalogo. Tu mu gre le za utrjanje sokolske zavesti. Pa kaj razume z njo? Po veliki krizi, ki je v sedemdesetih letih uničila velik del češkega Sokolstva, kliče Tyrš sokolskim društvom: »Ako člani v e d o — in žal, da del njih o tem ničesar ne ve — kako važno nalogo ima telovadba v vsem narodnem ustroju, bodo imeli tudi spoštovanje do sebe samih in do skupnega namena in ne bodo iz malenkostnih vzrokov uhajali drugam. Zvišanje zdravja, delavnosti, brambnosti in нравstvene vrlости naroda, to je naša naloga, je naš cilj... Kje je društvo, ki bi imelo važno nalogo za vse naše narodno življenje, ki ga je le z neumnim trudom mogoče ohraniti in zavarovati?« »Kdor se zaveda te važnosti«, ta ima Tyršu »splošno sokolsko zavest, ta nikdar ne bo povpraševal po pravem namenu Sokolstva in upravičenost telovadnih društev iskal Bog ve pri kateri drugi instanci.« »Drugi del te zavesti« pa obsega Tyršu »podrobnejši premislek, s čim edino morejo uspevati naša društva, zavest sredstev za njih ohranitev in razcvit.«

Tako tudi Ljubljanski Sokol razume sokolsko prosveto. Poglavitno so jo vršili in jo vrše vaditelji ali vsaj bratje, ki so telovadci. Sokolstvo

naj pač razlaga oni, ki ga sam dejansko izvršuje. Le tak ga more prav poznati. »Poslušaj me, ne glej me!« — tako »geslo« ne sme veljati v Sokolu. Tako sta v našem društvu sokolska praksa in teorija ozko združeni.

Razume se samo po sebi, da tako umevanje sokolske prosvete ne pomeni kakšnega zaničevanja drugega izobraževanja duha. Nasprotno, društvo samo daje po možnosti priliko zanj, kolikor to ne jemlje časa in prostora in sredstev za njegovo pravo nalogo. Ob vsaki priložnosti se je članstvo spodbujalo k učenju, da si razširi splošno izobrazbo. Manj izobraženi so pri tem mogli dobiti pomoč v nasvetih in pojasnilih bolj izobraženih bratov, ki jim je bila s tem pri demokratičnem stiku v telovadnici in zunaj nje dana ena prilik, bratstvo pokazati v dejanjih.

Delo Ljubljanskega Sokola in z njim doseženi uspehi so neposredno ali posredno prišli v prid drugim sokolskim društvom. Neštetokrat so njegovi vaditelji šli poučevat drugam ali pa so se prišli k njemu vadit vaditelji in telovadci drugih društev. Lepo število vaditeljev in izvrstnih telovadcev, vzgojenih v Ljubljanskem Sokolu, je v teku časa odšlo drugam in delovalo in še deluje v mnogih drugih društvih. Tudi vsi dosedANJI zvezni vaditelji so se izobraževali pri Ljubljanskemu Sokolu. Tehničnemu in upravnemu vodstvu zveze in župe je dalo društvo veliko število vztrajnih delavcev. Organizacija vseh vsesokolskih zletov je predvsem delo delavcev iz Ljubljanskega Sokola. Vrste za mednarodne tekme so se vadile pri njem in cela vrsta zveznih in župnih vaditeljskih tečajev se je vršila pri njem poglavitno z učitelji iz njega.

Tako je bilo delo Ljubljanskega Sokola ves čas nesebično. In v nesebičnosti tiči najgloblji vir resničnih in trajnih uspehov. Nobeno sebično delo še ni dolgo obstalo. *Sacro egoismo* je *contradictio* in *adiecto*. Ali je kaj »sacro«, potem ni egoistno, ali pa je egoizem in potem ni »sacro«. Sveto je delo le, ako izhaja iz svetega ognja. Tak ogenj pa ne more goreti v egoistu. Svet, čist ogenj je le v čisti duši. Čistimo zatorej duše, da bo v njih čist ogenj!

Nesebičnost in sveti ogenj, čista, prava navdušenost, se pri pravem sokolskem delu rode v vsakem, ki je v njem zadosti dobre kalí. Nesebičnost, bratstvo, čista navdušenost potrojujejo moči in uspehe; ljubezen do one velike skupnosti, ki se imenuje domovina, pa jih podeseterja.

Ko je složno, bratsko in nesebično delo v Sokolu posvečeno krepitvenju in dviganju naroda, pa za tem delom ne tiči kakšna zla namera proti kakšnemu drugemu narodu. Pri sokolskem delu se učimo v posamezniku, v sebi samem, gledati prav tako del skupnosti, del celote, kakor osebnost zase (svojevrstno ožjo celoto). Ta del tudi kot osebnost

zase ne more čisto uspevati, če celota ne uspeva. Pa tudi celota ne more uspevati popolno, če kakšen njen del ne uspeva. Pri tem pa vidimo, da je narod sicer celota, ali vendar le ožja celota nasproti širši celoti; da je narod obenem tudi del, del širše celote: človeštva. Ko pa so tudi deli, narodi ne morejo uspevati popolno, če njih celota ne uspeva popolno, ako torej kakšni drugi deli človeštva, kakšni drugi narodi ne uspevajo popolno. Sokolstvo vzgaja k takemu pogledu na svet. In takega pogleda bi bilo dandanes bolj kakor kdaj prej treba povsod, dandanes, ko so narodi z vsakim dnevom bolj navezani drug na drugega, z vsakim dnevom bolj deli. Ves razpor, vse krize, vsa beda izvirajo odtod, ker se ljudje in razne skupine ljudi v narodih in narodi sami le prečesto čutijo ne tudi dele, ampak le same zase in mislijo, da se jim ni treba ozirati na koristi drugih. Usoda dandanes strašno tepe vse človeštvo, kakor bi mu hotela prav udarno pokazati, da na svetu nič ni le samo zase, ampak da so povsod le deli ali celote, ki so obenem tudi deli, navezani drug na drugega, vsi skupaj pa najširša celota in v svojem bistvu eno. Na tem prostorovno-časovnem svetu se to eno ne more kazati drugače kakor celota, to je skupina med seboj skladnih delov ali ožjih celot, ki so obenem tudi deli. Kakor pa so že stvari, te skladnosti le prečesto in le premnogokje ni in tako je celota marsikje pokvarjena. Pokvarjenost pa mora roditi zlo. Toliko hudih skušenj, zlasti hudih v zadnjih časih, uči človeštvo, da vsak nesklad, bodi večji, bodi manjši, mora stvarjati večje ali manjše zlo. Ako v neumstveni prirodi ni vse skladno; ako ni v njej vse, kakor v »zlatem veku«, ki je o njem v starih časih sanjal človek v svojem hrepenenju po popolni celotnosti; ako nastane v njej pogosto pokvara, ki rodi zlo, često najhujše zlo: pa bi moralo z umom obdarjeno človeštvo priti do spoznanja, kako je tem bolj treba, da iz njega samega ne prihaja pokvara v celoto človeštva, da more popolno razviti vse svoje moči in jih porabiti v svoj dvig pa se tudi tem bolje varovati zla, izvirajočega iz tega in onega nesklada v prirodi, in s tem večjim pridom porabljeni skladno delo prirodnih moči. Treba je torej skladnega razvoja, složnega dela vseh delov človeštva, če naj škode ne trpe vsi. Dela in razvoja se ne docela enakega, ker na svetu ni nič popolnoma enakega, so vsi deli in delci bolj ali manj različni, vendar pa podobni (čeprav ti in oni še tako malo), ker so v svojem bistvu vendar le eno. Ob toliki raznovrstnosti delo delov človeštva ne more biti docela enako in iste smeri, pač pa more biti harmonično in mora to biti, če naj uspevajo vsi deli in z njimi celota. Lep zgled takega dela nam dajejo naše skupne vaje. Posamezniki ali posamezne skupine se tu morejo gibati v najraznovrstnejše smeri in na najraznovrstnejše načine, pa se vendar ti gibi

harmonično izlivajo tako rekoč v eno in kažejo veličastni prizor celote, te enote v raznoličnosti.

Tako je sokolska vzgoja narodna, pa je obenem tudi vsečloveška. Cilj sokolske vzgoje je, do kar največje popolnosti in storilnosti dvigniti narod. S tem se dviga tudi človeštvo, ko je narod del te celote. Zaostalost kakšnega naroda je zaostalost dela človeštva in s tem vsega človeštva.

Sokolsko delo nima osti proti nobenemu drugemu narodu. Dokler pa bodo stvari na svetu še take, da se bodo mnogi deli človeštva še čutili le same zase, bo sokolska vzgoja tudi najboljša priprava za obrambo naroda proti vsakemu takih le same zase se čutečih delov, ki bi se našemu narodu hotel bližati s krivično mislijo in s sovražnim namenom. Nikdar seve nismo bili in nismo vojaška organizacija v strokovnem smislu. Dandanes tega tudi ne bi dovoljevali mednarodni dogovori. Toda vzgoje svojih pripadnikov k polni moči in polnemu zdravju, telesnemu, нравnemu in duhovnemu, in njih vzgoje k najgorkejši domovinski ljubezni, kar vse je najboljša priprava za obrambo naroda — te vzgoje Sokolstvu ne more prepovedovati nihče na svetu in ne zabranjevati nobena mednarodna pogodba.

Čas hiti in hitim naj h koncu. Pred tridesetimi leti sem prav na tem mestu ob štiridesetletnici Ljubljanskega Sokola zaključil svoj govor z besedami: »Slovenec sem in kdo je več?« Te besede seve niso pomenile povzdigovanja našega naroda nad druge. Izražale so marveč težnjo, ki jo mora imeti vsak zdrav narod, težnjo, dosegati in obdrževati enako višino z vsemi drugimi narodi v že razloženem smislu: noben del človeštva ne sme zastajati, ne sme biti »manj«, »nižji«, »manj vreden«, če naj bo vse človeštvo na višku. To velja za vse narode, tudi za male in najmanjše. In velja tudi za nas tri, Srbe, Hrvate in Slovence, združene v širšo celoto, v troedini narod v lastni, svobodni državi. Tudi nadalje naj se v gornjem smislu vprašuje Slovenec: »Slovenec sem in kdo je več?« Pa naj se takisto vprašuje Hrvat: »Hrvat sem in kdo je več?«, pa Srb: »Srb sem in kdo je več?« In če bodo vsi trije lahko odgovorili: nihče, pa bomo vsi na enakem vrhuncu. Nihče naj ne bo več: vsak glej, da ne bo manj. Pa obenem se kar najkrepkeje zavedajoč širše celote, v katero smo združeni, si vsi trije, noben več kakor drug, s skladnim delom, složni in edini prizadevajmo neprestano, da bomo vedno brez skrbi, da bi vprašanje upravičeno mogel zanikati, mogli vprašati vsakogar na svetu: Jugosloven sem in kdo je več?!

K temu pomagaj naše Sokolstvo, kakor pomagaj širša celota, v katero je združeno, vse slovansko Sokolstvo, da bo mogel vedno in vedno brez skrbi vprašati vsak Slovan: Slovan sem in kdo je več?!

Uprava društva in odseka za zgradbo doma

Častni starosta: dr. Viktor Murnik.

Starosta: Bogumil Kajzelj,

I. podstarosta: dr. Fran Kandare,

II. podstarosta: ing. Albert Poženel,

načelnik: ing. Gojmir Pehani,

načelnica: Ada Kuharjeva,

I. podnačelnik: Boris Gregorka,

II. podnačelnik: Tomaž Šavnik,

I. podnačelnica: Silva Boltavzarjeva,

II. podnačelnica: Hermina Barlova,

predsednik prosvetnega odseka: Viktor Markič,

tajnik: Francè Ahčin,

blagajnik: Tomo Burgstaler,

knjigovodja: Luce Strauss,

gospodar: Viktor Rus,

statistik: Janko Kocmur.

Člani uprave: dr. Venčeslav Arko, Leo Čebular, Janko Milost, Josip Mulaček, artil. polkovnik Ljuba Novaković (do njegovega odhoda v Valjevo), Slave Simončič, Viktor Treven;

namestniki: ing. Franjo Finc, Boris Germek, Waldemar Haszlake-wicz, ing. Kajetan Kaučič, Lojze Kovač, Alfonz Lorger, Leo Rogl, Rudolf Rudolf, Igo Rus;

praporščaka: ing. Fran Finc, Štefan Žigon;

namestnika: Karl Soss, Boris Germek;

nadzorni odbor: člani: Peter Klinar, Egon Planinšek, Evgen Tuječ; namestniki: Veličan Fink, Miroslav Gregorka.

razsodišče: predsednik: dr. Oton Papež, podpredsednik: dr. Dragotin Treo, zapisnikar: dr. Miha Kambič, člana: dr. Joža Bohinjec, dr. Egon Stare, namestniki: dr. Janko Lokar, ing. Leo Mencinger, Rasto Pustoslemšek.

Odsek za zgradbo doma:

Predsednik: dr. Vladimir Ravnihar.

Finančni pododsek:

Predsednik: dr. Josip Krevl,

tajnik: Anton Patik,

blagajnik: Leo Čebular,

knjigovodja: Luce Strauss,

člani: Mirko Gruden, Bogumil Kajzelj, dr. Fran Kandare, dr. Ciril Pavlin, dr. Fran Pavlin, Karl Soss, Avgust Tosti, Viktor Treven.

Gradbeni pododsek:

Predsednik: ing. Viktor Skaberne,

tajnik: ing. Nace Perko,

član: ing. Albert Poženel.

Nadzorni odbor: Peter Klinar, Leo Rogl, dr. Albin Stele.

Bratje! Sestre!

Pod težkimi razmerami in ob času največje gospodarske in socialne depresije je proslavil Ljubljanski Sokol svoj 70letni jubilej, zato je bila ta proslava, združena s I. pokrajinskim zletom, prirejena v znamenju največje štednje in v znamenju — dela, vzlic temu pa se je razvila v mogočno sokolsko manifestacijo, ki je po svoji ogromni udeležbi slovanskega Sokolstva prekosila vse dosedanje zlete nele v naši Jugoslaviji, temveč tudi po vseh drugih slovanskih pokrajinah, izvzemši seveda grandioznih sokolskih zletov v zlati slovanski Pragi.

Ta naš jubilej nam je zapustil toliko lepih spominov, prejeli smo toliko priznanj in bili deležni tolikih izrazov simpatij, da bo ostal bleščeča točka v zgodovini našega društva.

Od Nj. Vel. kralja Aleksandra I. smo prejeli v dar dragoceno zastavo, na kateri je z zlatimi črkami uvezan napis: »Aleksander I. — Ljubljanskemu Sokolu — 1863 — 1933«. Je to najvišja nagrada in najvišje priznanje za delo, ki ga je vršil Ljubljanski Sokol skozi sedem desetletij, ob enem pa bodrilo za v bodoče.

Ob naši 70letnici se nas je spomnila tudi bratska Čehoslovaška Obec Sokolska, kakor tudi zveza Poljskih sokolskih društev in Ruski sokolski Savez; od Čehoslovaške Obce Sokolske smo prejeli v dar veliko, umetniško izdelano plaketo dr. Miroslava Tyrša, od bratov Poljakov medaljon in častni znak s poverilnim pismom, od ruskih Sokolov pa spomenico v krasno izdelanih platnicah.

Prav izredno sta nas presenetila odlična glasbenika, stari prijatelj našega društva, višji vojaški kapelnik br. dr. Josip Čerin in profesor državnega konservatorija g. Karel Jeraj, ki sta posvetila društvu svoji krasni kompoziciji, prvi koračnico »Sokolska moč«, drugi pa »Slavnostno koračnico Jugoslovenskega Sokola«. Brat dr. Oton Šantel iz Lepoglave pa nam je podaril dragocene gusli.

Tudi mestna občina ljubljanska se nas je spomnila ter nam kot jubilejno darilo odstopila še ono parcelo, na kateri je bil do zleta namешčen ljubljanski »Prater«. Stavbeni prostor in letno telovadišče imamo, z zgradbo prepotrebnega doma pa bo treba počakati boljših časov.

Vsem, ki so se nas ob 70letnici spominjali s tolikimi in tako dragocenimi darili, bodi izrečena tudi na tem mestu naša prisrčna sokolska zahvala.

Vrhunec telovadne izvežbanosti je dosegla naša jubilejna telovadna akademija na zletišču 28. junija, ki je bila združena s skromno, toda iskreno proslavo 40letnega neumornega udejstvovanja brata dr. Viktorja Murnika v našem društvu in v Sokolstvu sploh. Splošna sodba: dr. Viktor Murnik je v sestavljanju telovadnih kompozicij nedosegljiv.

V svojem uvodu moram tudi omeniti sijajne uspehe naših tekmovalnih vrst na medzletnih tekmah, ki jih je odredilo Savezno načelstvo in ki so pridobile društvu novih lavorik. Tekmovalni vrsti članov sta si izvojevali prvo in drugo mesto ter si s to zmago v tretje osvojili kraljevi meč, drugič pa kip dr. Miroslava Tyrša, prehodno darilo prezidenta Č. S. R. br. dr. Tomaža Masaryka; vrsta članic pa je izšla iz tekme kot zmagovalka ter zavzela prvo mesto.

Tekmovalcem in tekmovalkam vse priznanje in prisrčna sokolska zahvala.

In končno naš slavnostni občni zbor. — Menda še ni bilo nikjer na nobeni svečanosti zbranih — vsaj v dravski banovini ne — toliko najodličnejših predstavnikov slovanskega Sokolstva in javnosti. Občni zbor so počastili s svojo navzočnostjo med drugimi minister brat dr. Albert Kramer, ki je obenem zastopal ministrskega predsednika, minister za telesno vzgojo naroda brat dr. Lavoslav Hanžek, minister za narodno zdravje brat Ivan Pucelj, podpredsednik senata brat dr. Fran Novak in tajnik narodne skupščine brat Gavro Milošević z mnogimi senatorji in poslanci, častna dvorna dama sestra Franja dr. Tavčarjeva, naš stalni, nam tako dragi gost g. konzul Č. S. R. ing. Josip Sevčik, ban dravske banovine dr. Drago Marušič in še mnogo drugih predstavnikov. Občnemu zboru so prisosivovali tudi številne delegacije čehoslovaške Obce Sokolske in Ruskega Sokolskega Saveza, starešinstvo S. S. K. J., zastopane pa so bile po delegatih vse župe naše kraljevine. Izmed mnogobrojnih brzojavnih čestitk naj omenim čestitke sestre Renate Tyrševe, luksemburških gimnastov in pa brzojavni pozdrav predstavnika Lužiških Srbov v Beogradu. S posebnim navdušenjem je bil sprejet pismeni pozdrav bolnega bivšega podstaroste »Južnega Sokola« brata Petra Grassellija.

Nj. Vel. kralj Aleksander I. je odlikoval — danes žal že pokojna najstarejša Sokola brata Petra Grassellija in brata Franja Mulačka z redom Jugoslovenske krone III. stopnje in je to odlikovanje osebno izročil bratu Mulačku na slavnostnem občnem zboru minister za telesno

vzgojo naroda brat dr. Lavoslav Hanžek, odlikovanje za bolnega brata Grassellija pa je izročil meni, z naročilom, da ga oddam odlikovancu.

Veliko hvalo pa smo dolžni tudi Savezu, ki je ugodil naši prošnji in privolil, da se v proslavo naše 70letnice vrši v Ljubljani I. pokrajinski zlet Sokola kraljevine Jugoslavije, katerega čisti dobiček naj bi tvoril temeljno glavnico za naš bodoči sokolski dom.

Naša iskrena hvala tudi članstvu bratskih ljubljanskih in okoliških sokolskih društev, ki se je v tolikem številu odzvalo našemu povabilu ter sodelovalo v raznih zletnih odsekih. Iskrena hvala tudi ljubljanskemu meščanstvu in korporacijam, ki so nam stavile na razpolago toliko prenočišč, da kljub ogromnemu in nepričakovanemu navalu nismo prišli v zadrego. Ne manjše priznanje pa gre ljubljanskemu meščanstvu za v toliki meri izkazano gostoljubnost slovanskim gostom, ki so odnesli iz naše sokolske Ljubljane trajne spomine in najboljše vtise.

Da smo dosegli tolikšen finančni uspeh, smo dolžni predvsem našo globoko zahvalo kraljevi vladi, banski upravi in mestni občini ljubljanski za znatne subvencije.

Bratje in sestre! Iskrena hvala vsem, iskrena hvala vsakemu posamezniku! Z združenimi močmi smo častno rešili prevzeto nalogo.

Zdravo!

Bogumil Kajzelj,
starosta.

Poročilo tajnika

Bratje! Sestre!

Glede na to, da bodo o podrobnostih našega udejstvovanja v minulem letu podali obširnejša poročila ostali funkcionarji, vsak s svojega področja, se omejujem zgolj na nastopno poročilo.

Z minulim letom je izpolnilo društvo 70. leto obstoja; današnji občni zbor pa je 66. redni zbor Ljubljanskega Sokola. Društveno sedemdesetletnico smo praznovali na izredno svečan način, točno po programu, ki smo ga določili že leta 1932. Zato je bilo vse delovanje v minulem letu posvečeno tej proslavi in pa pripravam za I. pokrajinski zlet Sokola kraljevine Jugoslavije. Obenem, ko je društvo slavilo svoj jubilej, je tudi jugoslovensko Sokolstvo praznovalo 70. obletnico, odkar je bil na slovanskem jugu položen temelj našemu pokretu. Savez Sokola kraljevine Jugoslavije je smatral to za zadosten povod, da priredi omenjeni pokrajinski zlet v Ljubljani. Gospodarska organizacija tega zleta je bila izročena našemu društvu, pa tudi finančni riziko je nosil Ljubljanski Sokol. Naložili smo si torej ogromne posle in prevzeli veliko odgovornost. S požrtvovalnim sodelovanjem priznanih sokolskih delavcev iz vseh ljubljanskih in okoliških sokolskih društev, pa tudi članstva iz našega društva, smo težko nalogo rešili vzorno in uspešno.

Telovadeče članstvo se je pa medtem pridno in vztrajno pripravljalo v telovadnici pod izkušenim vodstvom našega »ata«, brata dr. Viktorja Murnika, da je moglo na tako odličen način pokazati — lahko rečemo pred vsem svetom — visoko stopnjo svoje telovadske izurjenosti in uspehe smotrenega sokolskega dela, kakor na zletu samem in pri medzletnih tekmah, tako prav posebno pri jubilejni telovadni akademiji.

Društvena uprava je ob raznih prilikah in opetovano naslovila na vse, ki so pripomogli do tako sijajno uspehih jubilejnih prireditev, svoje priznanje in zahvalo; dovoljeno naj mi bo, da ob tej priliki ponovim to zahvalo in zagotovim zlasti brate in sestre izven Ljubljanskega Sokola, da jim bomo ob dani priliki rade volje vrnili njihovo zvestobo.

*

V minulem letu je neizprosna smrt prav na pogosto kosila v naših vrstah; iztrgala nam je marsikoga, ki ga bomo težko pogrešali, osobito

pa onih blestečih vzorov, katerih imena so tako tesno združena z zgodovino našega društva. To so bratje in sestre:

ing. Alojzij Ciuha, umrl 20. novembra,
Dušan Gorup, umrl 12. avgusta,
Peter Grasselli, umrl 17. novembra,
Gustav Harmel, umrl 10. novembra,
Franc Kozjak, umrl 17. aprila,
Antonija Milavec, umrla 15. februarja,
Fran Mulaček, umrl 18. avgusta,
Anton Pezdič, umrl 10. novembra,
Ivana Pilar, umrla 12. septembra,
dr. Makso Pirc, umrl 3. julija,
Andreja Senekovič, umrla 18. julija,
Ing. Vladimir Štrekelj, umrl 12. septembra.
Miroslav Šubic, umrl 14. septembra,
Viktor Tančič, umrl 12. decembra,
Ivo Trontelj, umrl 18. novembra.

Vse te pokojnike smo spremili na njihovi poslednji poti ter jim izkazali zadnjo čast in priznanje za njihovo zvestobo. Slava in čast njihovemu svetlemu spominu!

*

V mnogobrojni naši sokolski rodovini pa smo slavili tudi vesele in pomembne dogodke naših članov, in sicer so praznovali bratje:

Engelbert Gangl, I. namestnik staroste Saveza Sokola kraljevine Jugoslavije, 60 letnico rojstva, 30 letnico delovanja v Sokolu in 10 letnico vodstva jugoslovanskega Sokolstva.

Fran Kavčič, 60. letnico rojstva,
Fran Krapeš, 70. letnico rojstva,
Ilija Predovič, 80. letnico rojstva,
Vaclav Skružny, 60. letnico rojstva,
Rudolf Tenente, 70. letnico rojstva.

Vsem imenovanim in tudi drugim, ki so slavili kakršnekoli vesele dogodke, izrekamo ponovno naše čestitke z odkrito željo, da jim bodi dano, da dočakajo skrajne meje človeškega življenja sebi in svojcem v veselje, nam v čast in ponos.

*

Društvena kronika minulega leta beleži nastopne dogodke:

21. januarja: slavnostni koncert Glasbene Matice v počastitev društvene 70 letnice v slovenski filharmoniji; po izredno uspelem koncertu prijateljski sestanek v restavraciji Zvezdi, ki ga je otvoril starosta brat Bogumil Kajzelj. Večer je potekel v prijetnem razpoloženju; pomen pa so mu dale lepe besede, ki jih je izrekel častni starosta br. dr. Viktor Murnik v čast Glasbeni Matici. Kakor je Matica s svojo pesmijo ponesla čast in ime slovenske in jugoslovanske pesmi v tujino, tako je tudi Sokolstvo zaneslo s svojimi tekmovalci čast jugoslovanskega imena v širni svet. Tako torej propagirata Matica s pesmijo, Sokolstvo pa s telovadbo čast jugoslovanskega imena v inozemstvu. Ta govor je bil sprejet z dolgotrajnimi ovacijami Glasbeni Matici. Tudi govor II. namestnika staroste Saveza S. K. J. br. Gjura Paunkovića je odjeknil simpatično. Vrsto govornikov je zaključil brat Rapé, banovinski šolski nadzornik, ki se je zahvalil v imenu pevcev matičarjev, nato pa se je nadaljeval večer med petjem vrlega sokolskega kvinteta.

22. januarja: 65. društveni občni zbor v društveni telovadnici, ki so mu prisostvovali zastopniki Saveza S. K. J. iz Beograda, razni sokolski predstavniki, zastopniki civilnih in vojaških oblasti ter delegati drugih nacionalnih društev. Izrečene so bile med drugim društvu tudi čestitke k jubileju. Na tem občnem zboru je bila izvoljena uprava, kakor je objavljena na 26 strani tega poročila.

30. januarja je obiskal minister za telesno vzgojo naroda br. dr. Lavoslav Hanžek društvo in si pri tej priliki ogledal društvene prostore.

9. februarja: 1. plenarna seja upravnega odbora, na kateri se je konstituiral upravni odbor; pred tem pa se je vršila presrčna, neminljivemu spominu bivšega častnega člana našega društva in velikega Jugoslovana, biskupa Josipa Juraja Strossmajerja, posvečena komemoracija.

12. februarja: čajanka, prirejena od naraščaja obojega spola v telovadnici, ki je potekla v dobrem razpoloženju in je tudi finančno popoljno uspela.

13. februarja: od župnega starešinstva potrjena lista nove društvene uprave.

24. februarja: 2. plenarna seja upravnega odbora.

28. februarja je tradicionalna predpustna prireditev Ljubljanskega Sokola pod naslovom »Velika maškarada« privabila dokaj članstva in prijateljev društva k zaključku predpustnega veselja.

30. marca: 3. plenarna seja upravnega odbora.

8. aprila: družabni večer v počastitev starejše generacije članstva v veliki dvorani »Kazine« ob sodelovanju godbe in priznanega Završanovega kvarteta. Na tem večeru so bile izrečene čestitke društvu in njegovi zvesti stari gardi. Večer ni bil tako animiran in prijeten, kakor druga leta; vendar nas to ne bo odvrnilo, da ne bi nadaljevali s temi sestanki s svojim članstvom.

27. aprila: 4. plenarna seja upravnega odbora.

17. aprila: sklene občinska uprava stolnega mesta Ljubljane na redni javni seji, da se odstopi Ljubljanskemu Sokolu brezplačno v last parc. 176/2 in parc. 210 k. o. kapucinsko predmestje. S tem plemenitim činom se nam je uresničil dolgoletni sen; lahko rečemo, da smo postali po tem sklepu lastniki najlepšega letnega telovadišča v Jugoslaviji. Za to darilo smo se mestni občini že primerno zahvalili, porabljam pa priliko, da ponavljam to zahvalo z zagotovilom, da bomo znali vsekdar ceniti to odločbo mestne uprave ter s smotreno in estetično ureditvijo tega zemljišča pripomogli k olepšanju našega Tivolskega parka.

23. maja: 5. plenarna seja upravnega odbora.

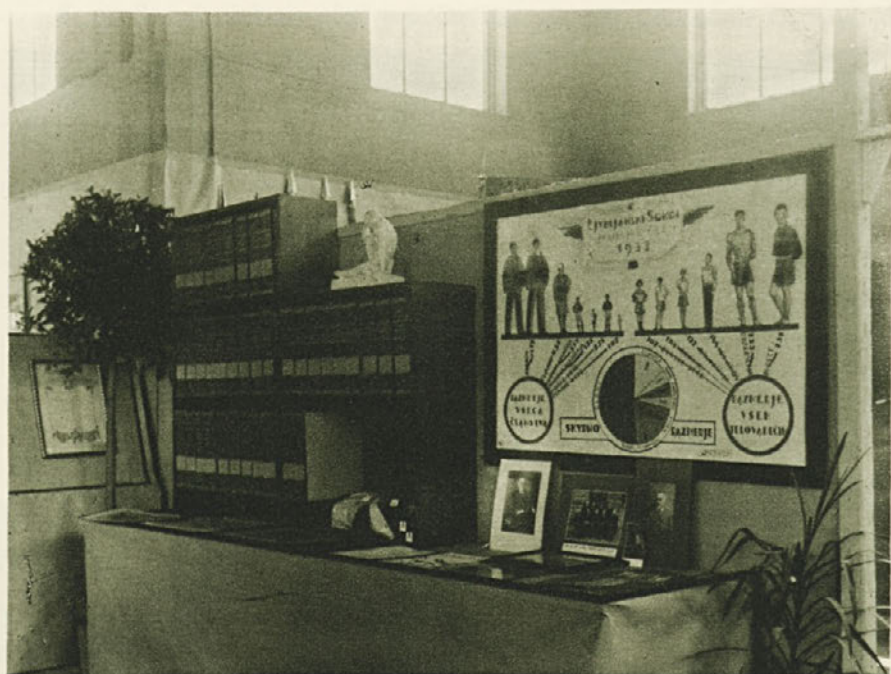
25. maja: pešizlet v Vižmarje in sokolski tabor na Erženovem travniku v Vižmarjih, na istem mestu, kjer se je vršil slovenski Tabor l. 1869.; obenem je razvilo Sokolsko društvo Št. Vid svoj novi prapor. Mogočna je bila ta sokolska in nacionalna manifestacija, kljub temu, da je spčetka kazalo, da nebo ne bo baš naklonjeno veličastni prireditvi, vendar so grozeči oblaki šli preko kraja in se je naposled zasmehljala nad Št. Vidom in Vižmarjem sinja vedrina, posijalo je zlato solnce. Prireditve je bila v okviru proslave društvenega jubileja. Po končanem taboru se je vršila na letnem telovadišču Št. viškega Sokola dobro uspela javna telovadba ljubljanskega okrožja sokolske župe Ljubljana, pri kateri smo sodelovali v odlični meri.

K taborskemu razpoloženju je mnogo pripomogla Glasbena Matica s svojim pevskim zborom. Nastop Glasbene Matice je bil posvečen spominu na one dni, ko je njegov predhodnik pevski zbor »Narodne čitalnice« skupaj z Ljubljanskim Sokolom na slovenskem taboru 1869. probujal slovenska srca k narodni zavesti.

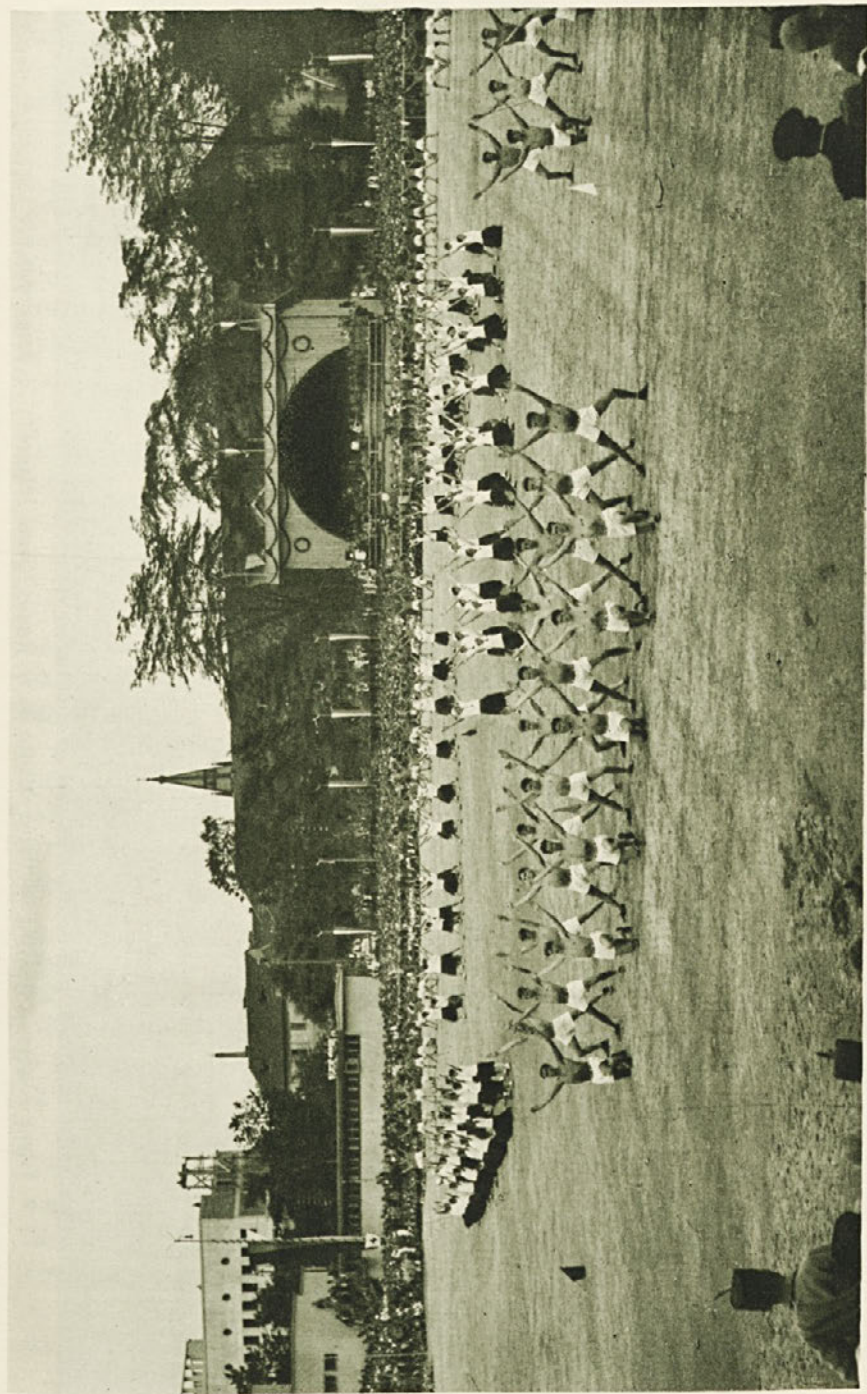
18. junija v telovadnici Ljubljanskega Sokola intimna, zato pa tem presrčnejša svečanost. Naraščaj Ljubljanskega Sokola je poklonil naraščajski zastavi Č. O. S. lep spominski trak z napisom. Prisostvovali so tej svečanosti poleg češkega in našega naraščaja obojega spola, odlični civilni dostojanstveniki in najvišji predstavniki češkega in jugoslovanskega Sokolstva.

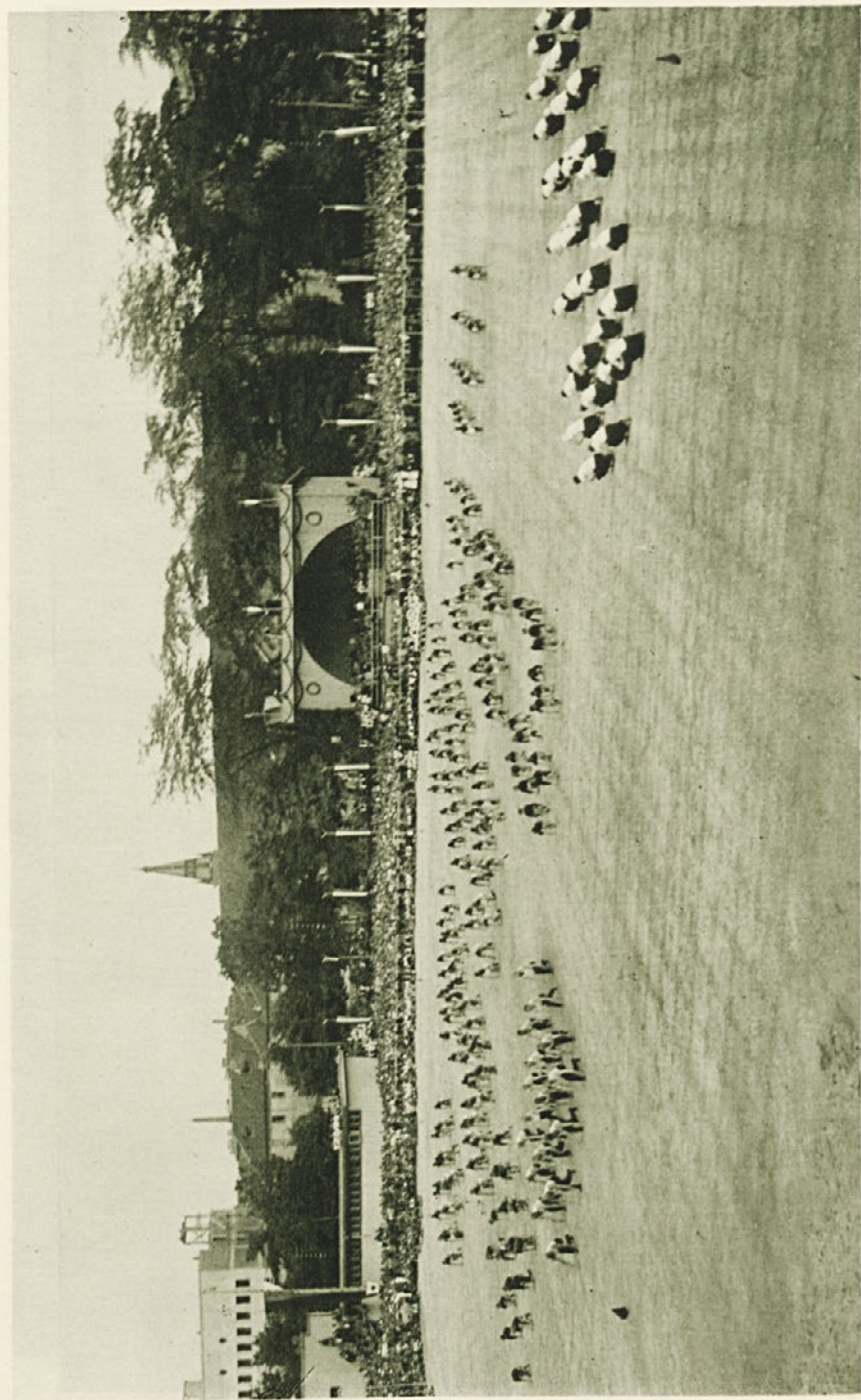
S „Sokolskega Tabora“ v Vižmarjih; zastavi „Južnega Sokola“ in „Narodne čitalnice“, ki sta bili tudi na „Slovenskem Taboru“ leta 1869. v Vižmarjih.

Pogled v jubilejno razstavo „Ljubljanskega Sokola“.

Pogled na zaključek I. dela jubilejne skladbe dr. Viktorja Murnika.

Hipna skupina iz ritmične telovadne skladbe po D. Jenkovi pesmi „Naprej“: ... draga mati ...

21. junija. Slovesna otvoritev jubilejne razstave Ljubljanskega Sokola na velesejmu v navzočnosti zastopnikov oblasti in Sokolstva; prireditev je bila tudi v okviru proslave društvenega jubileja. Razstava je bila dobro pripravljena in sistematično urejena, zato je nudila stvarni pregled razvoja našega društva. Razstavo je priredil razstavni odsek I. pokrajinskega zleta S. S. K. J. Odlično so sodelovali pri zbiranju gradiva in pri pripravljanju razstavnega materiala bratje: Bojan Drenik, Lojze Kovač, France Ahčin iz našega društva, in pa brat Vinko Zaletel, član sokolskega društva Vič; pri aranžiranju razstave na razstavnem prostoru poleg teh tudi še bratje: Tomo Burgstaler, Josip Mulaček in Ivan Zupan, vsi iz našega društva. Vsem ponovno priznanje in topla zahvala.

Nedeljena zahvala pa tudi upravi velesejma, ki nas je v našem strem-ljenju vsestransko podpirala in omogočila, da je razstava dosegla lep moralen uspeh.

28. junija: najsvetlejši dan v zgodovini našega društva. Dopoldne, v bogato okrašeni telovadnici, se je vršil slavnostni občni zbor v navzočnosti predstavnikov slovanskega Sokolstva, zastopnikov vlade, lokalnih, civilnih in vojaških oblastev, delegatov raznih sokolskih in nacionalnih društev in pa mnogobrojnega članstva in naraščaja. Popolno veselje nam je edinole grenila misel na malo slovansko vejo, plavajočo v nemškem morju, ki jo hoče s silo potopiti. Srce nas je bolelo, da lu-žiško-srbskih Sokolov nismo videli v svoji sredi. Poslali smo jim iskrene pozdrave, žalostni, pa vendar ne obupani o njih usodi, ko vemo, kaj za-more prava sokolska moč in vztrajnost, neomajna vera v sebe, ki pre-magajo vse ovire in prevladajo vsako nasilje.

Občni zbor so pozdravili in društvu čestitali pismeno k jubileju mnogi dostojanstveniki in odličniki, pa tudi inozemske telovadne orga-nizacije. Najlepši in zgodovinsko najpomembnejši pa je topli brzojavni pozdrav Nj. Vel. kralja Aleksandra I.

Naš jubilej so vzeli za povod tudi nekateri naši prijatelji in nam z dragocenimi darili dokazali svojo vernost.

Na tem občnem zboru je minister za telesno vzgojo naroda br. dr. Lavoslav Hanžek sporočil, da je Nj. Vel. kralj Aleksander I. odlikoval najstarejša, še živeča člana našega društva br. Petra Grassellija in Frana Mulačka; slednjemu je tudi osebno čestital in mu izročil red jugoslo-venske krone III. reda.

Omeniti mi je tudi še, da je izročilo društvo vsem svojim 50 in več let zvestim članom srebrni spominski znak kot skromno priznanje nji-

hovich zaslug in njihove zvestobe sokolski misli in posebej še našemu društvu. Prejeli so te znake bratje: Anton Dečman, Peter Grasselli, Ivan Hribar, Ivan Košenina, Alojzij Lilleg, Fran Mulaček, Josip Rebek st., Viktor Rohrman, Jean Schrey in Karel Tekaučič.

Popoldne pa je naše društvo slavilo svoj triumf, ko je na zletišču nastopilo pri posebni točki Ljubljanskega Sokola z vsemi oddelki telovadečih od najstarejših bratov pa do najmlajše dece.

Po izvedbi te odlične telovadne kompozicije priznanega skladatelja, našega brata dr. Viktorja Murnika, je društveni starosta brat Kajzelj ob asistenci br. načelnika in br. tajnika v kraljevi loži sprejel iz rok zastopnika Nj. Vel. kralja Aleksandra I., armijskega generala Marića, dragoceno zastavo, ki jo je v znak priznanja poklonilo Nj. Veličanstvo našemu društvu kot jubilejni dar. Za ta dokaz najvišjega priznanja se je kraljevemu zastopniku zahvalil društveni častni starosta br. dr. Viktor Murnik v zanositem govoru, ki je bil sprejet z viharim aplavzom tisočglave množice.

Zvečer tega dneva pa je jubilejna akademija na zletišču vžgala mnogobrojno občinstvo do take mere, da je prekipevalo navdušenja in vzklikalo v priznanje dr. Murniku, telovadečim in društvu. Po končani akademiji je izročil br. Kajzelj častnemu starosti br. dr. Viktorju Murniku, ki je lani slavil 40 letnico svojega plodnega dela za Sokolstvo in narod, adresu Ljubljanskega Sokola, kot viden vnanji znak globoke hvaležnosti, spoštovanja in bratske ljubezni.

Ta adresa na pergamentu in v okusni vezavi in se glasi: Častnemu starosti dr. Viktorju Murniku poklanja Ljubljanski Sokol 28. VI. 1933.

V času, ko je preteklo 40 let Tvojega plodnega delovanja v Sokolstvu, Ti izražamo s tem svojo posebno bratsko ljubezen in svojo zahvalo za vse, kar si dal s svojim delom vsemu Sokolstvu in posebno še našemu društvu. Spremljamo Tvoje veliko in nesebično prizadevanje od prvih naporov do končnih uspehov, vidimo Te v borbi za preporod našega Sokolstva, vidimo Tvoje vzgojiteljske in voditeljske sposobnosti, vidimo Te kot pisatelja, stvaritelja strokovnega jezika, tekmovalca in zmagovalca. Vso Tvojo silo vidimo, ki je z jekleno vztrajnostjo, požrtvovanjem in delom vodila naš razvoj in kopičila uspehe.

Vse, kar si delal in izvršil, si storil v korist splošnosti in naroda.

Kakor je veliko Tvoje delo, tako veliko je naše spoštovanje.

Ljubljanski Sokol.

S tem so bile zaključene jubilejne svečanosti.

11. julija: 6. plenarna seja upravnega odbora.

25. julija: izredna seja upravnega odbora.

3. avgusta: poslovilni sestanek društvenega upravnega odbora in članstva v hotelu »Bellevue«, prirejen artil. polkovniku br. Ljubi Novakoviču, ki je odhajal na novo službeno mesto v Valjevo. Večer je bil skromen, zato pa tem bolj presrčen in intimen. Izpregovorjene so bile pomembne sokolske besede ter izmenjane marsikatero koristne misli.

22. avgusta: 7. plenarna seja upravnega odbora.

2. in 3. septembra: Propagandni izlet v Drago pri Sušaku, povodom trojnega slavlja, in sicer 25 letnice tamošnjega sokolskega društva, 40 letnice ustanovitve narodne čitalnice in 10 letnice otvoritve Narodnega doma. Tega lepega in pomembnega izleta se je udeležilo 13 članic in 24 članov iz našega društva. Omogočil ga je brat Ing. Adolf Leo Dukić, ki je iz priznane naklonjenosti društvu, tudi to pot dal na razpolago tovorni avtomobil. Bodi mu s tega mesta izrečena topla zahvala udeležnikov izleta in društva.

26. septembra: 8. plenarna seja upravnega odbora.

30. septembra smo v restavraciji na glavnem kolodvoru zaključili uspelo jubilejno leto s članskim sestankom in sestankom vseh sodelujočih na I. pokrajinskem zletu. Na sestanku so bile izrečene marsikatero lepe in pomembne sokolske besede in zahvale; večer je potekel v dobrem razpoloženju. Sodeloval je Završanov kvartet in oddelek godbe Sokola I.

22. oktobra: 9. plenarna seja upravnega odbora.

11. novembra: Svečana proslava trojnega jubileja našega člana in I. namestnika staroste S. S. K. J. br. Engelberta Gangla, prirejena od Sokolske župe Ljubljana. Društveni starosta je izročil jubilarntu skromno darilo, album spominskih slik nepozabnih dni našega jubileja in I. pokrajinskega zleta Sokola kraljevine Jugoslavije.

26. novembra: obisk visokega predstavnika srbske pravoslavne cerkve, zagrebškega metropolita Dositeja.

29. novembra: 10. plenarna seja upravnega odbora.

30. novembra: proslava sokolskega in narodnega praznika uedinjenja na Taboru, in sicer skupno z ostalimi ljubljanskimi sokolskimi društvi.

1. decembra: dopoldne društvena notranja proslava sokolskega in državnega praznika uedinjenja s svečano sejo društvenega upravnega odbora, zaobljubo članstva in prevedbo naraščaja v članstvo; popoldne:

društvena mladinska proslava tega praznika s slavnostno lutkovno predstavo, deklamacijami, razdelitvijo diplom deci in prevedbo dece v naraščaj.

5. decembra: Miklavžev nastop, popoldne za mladino, zvečer za odrasle.

14. decembra: 11. plenarna seja upravnega odbora.

26. decembra: Božičnica za deco, ki jo prirejamo že več let, je žela splošno priznanje. Nabiralna akcija med člani in prijatelji društva, ki je uspela povoljno, nam je celo omogočila, da smo obdarovali najpo-
trebnejše s skromnimi, vendar koristnimi darili; vrh tega pa se je vsem postreglo s čajem in pecivom.

31. decembra: Silvestrovanje v društveni telovadnici. V prijetnem razpoloženju smo pričakovali novo leto, pozdravili smo ga z željo, da nam prinese novih uspehov.

Tudi v minulem letu je bilo vse naše delovanje usmerjeno v jugo-slovanskem in slovanskem nacionalnem duhu; zato smo sodelovali pri vseh kulturnih prireditvah in manifestacijah, ki so imela nacionalno obeležje. Izredno pozornost pa smo posvetili dobrim bratskim in prijateljskim odnosom z ostalimi sokolskimi društvi kakor v kraljevini, tako tudi izven njenih meja, osobito pažnjo pa smo posvečali župnim društvom, od teh zopet onim v neposredni bližini. Zato smo, kadar nismo bili zadržani po poslih za proslavo društvenega jubileja ali s pripravami za pokrajinski zlet, radi posečali vse prireditve bratskih društev, obnavljajoč z njimi staro prijateljstvo; navezali pa smo tudi nova znanstva, ki jih hočemo skrbno negovati. Omembe vredno je, da se je na našo pobudo ustanovil »ad hoc« meddruštveni odbor ljubljanskih sokolskih društev, ki ima izključno namen, da rešuje na sestankih zadeve, ki so skupne vsem sokolskim društvom v Ljubljani, in ki veljajo samo za ta društva. S tem smo ustvarili pogoje za dobre in trdne medsebojne zveze in prepotrebno sodelovanje. Prvi uspeh posvetovanj na teh sestankih je bil koristen sklep o skupnem praznovanju praznika Uedinenja; proslava je bila na širokem temelju zasnovana, res lepa manifestacija sokolske in nacionalne misli.

Pri nacionalnih prireditvah in manifestacijah izven naše organizacije smo sodelovali v odlični meri, kadar je bilo potrebno, da posvedočimo ali svojo vernost in zvestobo ali svojo solidarnost, ali da damo prireditvi s svojim sodelovanjem potrebni poudarek.

V našem stremljenju, osobito pa v letu jubileja, nas je rade volje podpiralo napredno časopisje; zato gre tudi njemu delež na naših uspehih na širjenju in utrjanju našega ugleda. V imenu društvene uprave mu izrekam s tega mesta toplo zahvalo. Obenem pa prosim, da tudi v bodoče posveča našemu prizadevanju ono pažnjo, ki jo po svojem poslanstvu zasluži.

S tem sem podal, kolikor je v tem skromnem okviru mogoče, verno sliko o našem delovanju in uspehih v minulem letu. Vsi našeti uspehi so plod trdega sokolskega dela, prekaljenega v žaru tople domovinske ljubezni in posvečenega veličini sokolske misli. Na temelju teh uspehov bomo gradili naprej in v tej smeri delovali za napredek Ljubljanskega Sokola, jugoslovanskega Sokolstva, jugoslovanske nacionalne misli in slovanske skupnosti. Z delom si hočemo priboriti ono mesto, ki nam pripada po naših tradicijah in po naših stremljenjih: upoštevan kulturni faktor širom naše domovine in v slovanskem svetu.

Zdravo!

France Ahčin,

tajnik.

Poročilo prosvetnega odseka

Ko govorimo o prosvetnem delu v Sokolstvu, je potrebno predvsem razlikovati milje, kraj in vse okoliščine delovnega prosvetnega poprišča. Preogromna in raznolika je mnogovrstnost načina prosvetnega udejstvovanja, da bi jo mogle vse sokolske edinice zajeti z enotnim, homogenim delovnim programom. Napačna je premisa, da temelji jedro sokolskega prosvetnega dela predvsem v udejstvovanju na gledaliških deskah, v medsebojnem tekmovanju števila uprizoritev raznih iger, pevskih nastopov itd. Vse to je le zunanji okvir, ki more le z dobro, res sokolsko izbero programa pritegniti i širši krog v pravo nastrojenje.

Prava sokolska prosveta more pronicati v dušo le skozi telovadnico. Le tu se stekajo vse žile sokolskega življenja. Tu je polje, kjer more in mora prosvetar z raznimi nagovori pred vrstami, debatami in kratkimi predavanji o pomenu narodnega in državnega edinstva, sokolski vzgoji, disciplini, Tyrševem Sokolstvu itd. družno in roko v roki s sokolskim vaditeljem utisniti deci, naraščaju in članstvu pečat kremenitih sokolskih značajev, prekaljenih v sokolski kovačnici in ožarjenih z gloriolo viteštva in pionirstva jugoslovanske miselnosti.

V tem pravcu in pod vtisom teh misli je skušal prosvetni odsek Ljubljanskega Sokola v svojem jubilejnem letu doseči v prosvetnem oziru čimveč razgledov v šir in plan. V to je pomogel tudi ostali del prosvetnega programa, ki so ga spopolnjevala razna predavanja o zdravstvu, higieni in zgodovini. Omenim naj predvsem temo, ki jo je izčrpno orisal br. dr. Franta Mis: »O zdravstvenem pomenu pravilnega izživetja v sokolskem delu« in br. dr. Venčeslav Arko: »O brezalkoholnem gibanju«. Zanimivo in poučno je bilo tudi pripovedovanje br. Marjanovića: »O življenju prazgodovinskega človeka na Jadranu« in dr. Oskarja Reje »O potovanju po Atlasu« s skioptičnimi slikami. Z velikim navdušenjem in pažnjo je prisostvovala deca, naraščaj in članstvo predvajanju filma: »Kralj Aleksander I. in Kraljica Marija v Zagrebu leta 1931.« in »Vsesokolski zlet v Pragi leta 1926.«.

Najvidnejši prosvetni žar kulminira vsekakor v vsakoletni proslavi 1. decembra, praznika narodnega in državnega uedinjenja ter največjega sokolskega glasnika. Na predvečer se je številno članstvo udeležilo akademije v telovadnici Sokola I na Taboru, na dan 1. decembra pa je

Poročilo načelnštva

I.

Načelnštvo je bilo v preteklem letu sestavljeno kakor sledi: načelnik: inž. Gojmir Pehani; Boris Gregorka in Tomaž Šavnik njegova namestnika; načelnica sestra Ada Kuharjeva; Silva Boltavzarjeva in Herma Barlova njeni namestnici.

Prednjaški zbor je štel ob zaključku leta 28 članov in 19 članic. Telovadba se je vršila v devetih oddelkih: v oddelku članov, starejših članov, članic, moškega naraščaja v 2 oddelkih, ženskega naraščaja, moške in ženske dece.

Iz statistične razpredelnice vidimo v splošnem znatno povečanje obiska napram obisku prejšnjih let. Vzrok leži deloma v velikem moralnem uspehu naše proslave, deloma zaradi zanimanja, ki so ga vzbujale šole, predvsem srednje šole, za sokolsko telovadbo pri mladini. Število

	Starejši člani				Člani				Članice				Moški			
	Vpisanih		Obisk		Vpisanih		Obisk		Vpisanih		Obisk		I. oddetek			
													Vpisanih	Telovad. ur	skupen	povpr.
Januar	27	7	102	14	105	8	435	54	80	9	390	43	124	8	664	84
Februar	27	8	112	14	115	7	480	69	103	6	344	57	130	7	683	97
Marec	23	7	83	11	124	9	634	70	121	9	581	64	125	9	866	96
April	18	8	116	14	107	7	447	63	128	7	399	57	123	7	578	82
Maj	22	9	131	14	108	9	400	44	126	8	586	75	96	9	692	77
Junij	22	6	89	13	108	7	490	70	126	6	444	74	96	8	497	62
Julij	Počitnice				58	7	189	27	131	9	235	26	Počitnice			
Avgust					56	8	182	23	131	9	178	20				
Sept.	26	6	48	8	107	8	391	49	125	8	352	48	90	6	402	67
Oktober	18	8	86	10	124	9	671	74	147	9	563	62	99	9	726	80
Nov.	27	7	125	17	140	8	687	86	142	8	612	27	199	8	1026	128
December	27	8	93	11	140	5	450	90	151	7	514	73	190	5	559	111
	237	74	985	13	1292	92	5456	59	1511	95	5198	54	1272	76	6693	86

je tako naraslo, da smo morali v poslednjem času odklanjati sprejem novih telovadcev.

Naj tu omenim, da se je število članstva precej povečalo. K temu je pripomogel poleg že omenjene proslave tudi način telovadbe, ki je po zaslugi brata Borisa Gregorke postal za telovadce še bolj zanimiv ter je vsestransko zelo izdaten.

II.

Preteklo leto je bilo za društvo nad vse pomembno in polno dogodkov. Saj smo morali pokazati pred svetom, da vse požrtvovalno delo in ves trud, ki je bil v teku 70 let vložen za napredek Školstva, ni bil zaman in je rodil sadove.

Vse delovanje prednjaškega zbora v I. polovici leta je bilo osredotočeno na priprave za javen nastop in akademijo ob priliki proslave 70letnega jubileja našega društva in za I. medzletne tekme S. S. K. J. Prve priprave segajo že v jesen l. 1932. Vse nas je vodila želja pokazati nov način javnih nastopov, ki so v zadnjem desetletju postali zaradi svoje številnosti in podobnosti programov za občinstvo neprivlačni, za telovadce same pa nezanimivi. Prevzeli smo to težko nalogo in mislim, da nam je v glavnem uspelo, sodeč po odmevu, ki ga je naš nastop povzročil pri vseh onih Sokolih, ki stremijo za čistimi sokolskimi ideali. Misel za

naraščaj				Ženski naraščaj				Moška deca				Ženska deca			
II. oddelek															
Vpisanih	Telovad. ur	Obisk		Vpisanih	Telovad. ur	Obisk		Vpisanih	Telovad. ur	Obisk		Vpisanih	Telovad. ur	Obisk	
		skupen	povpr.			skupen	povpr.			skupen	povpr.			skupen	povpr.
80	7	289	41	95	9	516	57	211	9	1152	128	86	8	342	42
97	8	481	60	126	6	415	69	238	7	1209	172	98	7	507	72
122	7	546	72	139	9	818	91	244	9	1496	166	120	9	757	84
132	8	527	66	136	7	589	84	250	7	1068	152	125	6	550	91
132	8	580	82	121	7	580	83	253	9	1422	155	130	8	909	113
132	6	490	81	100	6	452	76	255	7	902	129	130	6	420	70
30	7	250	35	Počitnice				Počitnice				Počitnice			
30	9	245	28												
45	8	290	36	69	6	277	46	96	6	480	80	70	6	360	60
96	8	381	47	105	9	652	73	188	9	1030	114	137	8	709	89
117	7	345	49	152	9	936	39	220	8	1423	177	190	9	1072	119
104	7	285	40	155	7	704	100	240	5	817	163	167	7	754	107
1117	90	4709	52	1198	75	5934	79	2195	76	10.999	144	1253	74	6380	86

tak nastop je dal dr. Murnik. V glavnem je bil zamišljen tako, da pokaže vse telovadce društva od najmlajšega do najstarejšega, združene pri skupni telovadbi kot eno samo sokolsko družino brez razlike starosti in stanu. Posamezne točke programa, ki jih izvaja samo ena skupina ali oddelek telovadcev, pa opazujejo ostali telovadci kot gledalci. Vse točke so povezane nepretrgoma v eno samo zaključeno celoto. Da bi članstvo bilo o programu točno poučeno, je dr. Murnik razvil v posebnem predavanju program javne telovadbe že v jeseni leta 1932. V oktobru tega leta pa je pričel vaditi v posebnih vaditeljskih urah vodnike posameznih oddelkov in njih pomočnike za posebno skupno točko vseh telovadcev, ki je bila jedro javne telovadbe. Ti so potem pri redni telovadbi vadili postopoma najprej samo prvine, kasneje pa posamezne dele kompozicije. Samo na ta način je bilo mogoče vaditi vse oddelke vzporedno vaje za skupno točko, ki so bile sicer podobne za vse oddelke, vendar pa prilagodene njihovim specifičnim lastnostim.

Za vadbo celotne skladbe pa so bili telovadni prostori že za posamezne oddelke mnogo pretesni. Zato so bile določene posebne vadbene ure na telovadišču. Šele, ko so bili posamezni oddelki naučeni, so se vršile vadbe in skušnje skupno z vsemi oddelki. Razne ovire, kot slabo vreme, razni nastopi, pri katerih je članstvo v večjem ali manjšem številu moralo sodelovati in še druge, so povzročile, da je bilo število teh skupnih vadb mnogo manjše kot smo prvotno pričakovali. Ta skupna točka je bila zaključena z »Naprejem«, ki so ga izvajali vsi telovadci in telovadke. Število nastopajočih pri skupni točki je bilo sledeče: Starejših članov je nastopilo 16, članov 68, moškega naraščaja obeh oddelkov 76, moške dece 96, članic in ženskega naraščaja 108, ženske dece 60, skupaj torej 450. Razen te glavne skupne točke je obsegal program tudi še druge točke.

III.

Nastop se je vršil dne 28. junija kot sedma točka sporeda I. glavnega zletnega dneva na pokrajinskem zletu. Že ob pričetku sporeda na telovadišču so se zbirale vrste Ljubljanskega Sokola v telovadnici Narodnega doma. Ker je naše članstvo nastopilo z obveznimi prostimi vajami šele na drugem zletnem dnevu, je bilo vse članstvo zbrano v telovadnici, od koder smo skupno odkorakali na zbirališče za glavno tribuno zletišča. Tesno nam je bilo pri srcu, saj smo imeli pred seboj težko nalogo nastopiti pred najvišjim telovadnim forumom z nečem povsem novim. Ali bomo s svojim nastopom mogli pokazati to, kar smo si postavili za cilj?

Brat dr. Viktor Murnik pa je tik pred nastopom iz telovadnice ulil v srca vseh telovadcev živo voljo do uspeha s kratkimi besedami: »gremo v boj proti nevidnemu sovražniku, bojujmo se častno za zastavo Ljubljanskega Sokola!« Odkorakali smo, ohrabreni po teh besedah, z zastavo na čelu na telovadišče. Po končani javni telovadbi je prejel brat starosta na tribuni iz rok zastopnika Nj. Vel. Kralja Aleksandra I. novo zastavo, kraljevo darilo in priznanje za zaslužno delo Ljubljanskega Sokola. Oddal jo je potem brat starosta s kratkim nagovorom novemu zastavonoši, nakar je vse društvo izvršilo mimohod pred glavno tribuno. Ko so se potem vrnile vse vrste korporativno v telovadnico in se je šele tu izvršilo resnično razvitje novega prapora, je navdušenje doseglo vrhunec po besedah brata dr. Murnika: »prva zmaga je dobljena, glejte, da bo še druga!«

Program večerne akademije je pričel enako kot javni nastop s tem, da je celotno društvo z zastavo na čelu prikorakalo do srede telovadišča, od koder so se odločili kakor žarki na vse strani posamezni oddelki in skupine na odrejena mesta ob robu telovadišča, kjer so čakali, da pride vrsta nanje. Spored je bil pester. Točka je sledila točki brez odmora, kot zadnja je bila skupna točka vseh oddelkov zaključena z izvajanjem dr. Murnikove skladbe »Naprej«, ki so jo telovadci med izvajanjem deloma spremljali s petjem. Kakor popoldne, tako je tudi zvečer vse društvo po zadnji točki prikorakalo pred glavno tribuno, kjer je brat starosta predal bratu dr. Murniku spomenico za jubilej njegovega 40letnega delovanja v društvu, za kar se mu je ta prisrčno zahvalil, spontano z največjim navdušenjem pozdravljen od vseh navzočih.

Po prihodu v telovadnico, kamor smo prikorakali skozi gost špalir občinstva, se je odigral ginljiv prizor, ko se je brat Gregorka zahvalil bratu dr. Murniku za njegov trud in so ga telovadci v svojem navdušenju nesli skozi telovadnico na ramah. Tu je tudi pojasnil besede, ki jih je izrekel pred odhodom na telovadišče. Šli smo v boj proti sovražniku, ki ga ne vidimo, ker je v nas samih. Premagali smo sami sebe. Z drugimi besedami, če sem prav razumel, premagali smo v sebi vse tiste ovire in sebične lastnosti, ki bi mogle povzročiti, da cilja, ki smo si ga postavili, ne bi dosegli. Vsakomur, ki je bil pri tej društveni slavnosti, ostanejo ti trenutki trajen spomin in vedna vzpodbuda k novemu in nesebičnemu delu.

Značilno je, da so si ocene o našem nastopu in akademiji tako presenetljivo podobne, čeprav so pisane od raznih kritikov. Vse namreč navajajo, da je bilo to nekaj posebnega, nevsakdanjega, ter da o tem ne morejo tako hitro poročati ter obljubljajo za prihodnji čas podrobnejšo

oceno. Najdaljše poročilo je prinesel češki sokolski list »Tělocvik«, ki ga izdaja Erben izpod peresa brata Činčera. Med drugim pravi dobesedno sledeče:

»Posebni nastop Ljubljanskega Sokola smo nestrpno pričakovali. Poznamo težko delo po društvih, zato se moramo tembolj pokloniti delu Ljubljanskega Sokola pri 70letnem jubileju. Izraziti moramo popolno priznanje vsem njegovim delavcem in posebno dolgoletnemu načelniku br. dr. Murniku, ki mu dolguje mnogotere originalne skladbe in gotovo tudi inicijativo za vzgojo drugih bratov in sester. Ljubljansko društvo je pokazalo visoko telovadno in нравno vrednost, kajti 500 telovadečih oseb razdeliti za poseben nastop vsakega oddelka posebej, združiti vse v eno neutrujajočo sliko, ki konča v mogočnih Murnikovih jubilejnih skladbah za vse oddelke in v skladbi »Naprej« pri istočasni telovadbi in petju, pomeni časti vredno organizatorično delo. Poslednji dve mogočni skladbi budita s svojo pestrostjo gibanj in tvorbenih izprememb resnično občudovanje. Srečno društvo, ki je doseglo v jubilejnem letu tako izreden uspeh in vzgojilo celo vrsto navdušencev za sokolsko stvar.«

Izmed vseh kritikov je on edini, ki je pokazal na ves trud, ki je bil potreben za dosego tega uspeha. Odkrito pove, da je za razumevanje teh skladb treba temeljitih študij in tu tiči vzrok, da od vseh onih obljubljenih kritik ni izšla niti ena. Izpregledal je brat Činčera, da dr. Murnik ne išče več telovadnih smeri, ki so mu vse poznane, temveč ima svojo lastno. Odšel je od javne telovadbe in akademije poln najvznešenejših dojmov z radostjo in veseljem k nadaljnjemu tvornemu delu. Možato prizna, da so v Ljubljani učenci prekosili učitelje; tako pravi brat Činčera. Mi pa smo prepričani, da smo s tem nastopom in akademijo dali vzpodbudo mnogim in pokazali smer, v kateri naj se giblje sokolska vzgoja.

IV.

Poleg teh priprav za javno telovadbo in akademijo pa smo imeli še drugo važno nalogo na pokrajinskem zletu. Vršile so se medzletne tekme. Treba je bilo, da se jih udeležimo in si priborimo dragoceno prehodno darilo meč kralja Aleksandra I. Tudi tu smo pokazali velike uspehe. Člani so v višjem oddelku pri tekmi vrst izmed 10 vrst dosegli prvo in drugo mesto. Pripominjam še, da so se do zadnjega dneva pripravljale za tekmo tri vrste, kar je izreden uspeh, če pomislimo, da je vse ostalo jugoslovensko Sokolstvo dalo samo 8 tekmovalnih vrst. V srednjem in nižjem oddelku smo dosegli sedmo mesto. Pri tekmi posameznikov je dosegel v višjem oddelku br. Neli Zupančič prvo, brat

Forte četrto, nadalje so dosegli naši člani 7., 8., 10., 12., 13., 14., 15., 21., 22., 23., 35. in 37. mesto izmed 73 tekmovalcev. V srednjem in nižjem oddelku uspehi niso tako vidni.

Članice so pri tekmi vrst v višjem oddelku dosegle I. mesto, v srednjem šesto mesto in v nižjem 16. mesto. Kot posameznice v višjem oddelku so sestre Vazzaz Jelica tretja, Marvin Ida sedma, nadalje je še 10., 12., 14., 20. in 21. mesto doseženo od naših članic izmed 28 tekmovalk. Tudi pri članicah so uspehi nižjega in srednjega oddelka nekoliko slabejši od višjega.

Pri tekmi posameznikov v posameznih panogah je brat Neli Zupančič dosegel II. mesto v skoku v višino z zaletom in metanju krogle. Brat Trošt Maks je dosegel III. mesto v skokih v vodo. Tudi v župni vrsti, ki je dosegla I. mesto v skokih v vodo, so bili naši člani v večini.

Doseženi uspehi na medzletnih tekmah so, kakor je razvidno, taki, da se iz njih lahko za bodočnost marsikaj učimo. Čeprav so odlični, se z njimi ne smemo zadovoljiti, temveč iščimo vzroke in način, kako v vseh oddelkih in panogah doseči čim večje uspehe. Lahko pač konstatiramo to, da ogromno delo, ki ga je nalagal nastop in akademija, ni vplivalo na tekme kvarno in se je nasprotno v gotovih ozirih izpopolnjevalo s pripravami za nastop. Le za tekme v nižjem in srednjem oddelku bomo morali dvigniti zanimanje.

V okvir 70letnega jubileja spada tudi še nastop ljubljanskega okrožja v Št. Vidu združen s Taborom v Vižmarjih dne 25. maja. Pri javni telovadbi je nastopilo 42 članov in 56 članic, moškega naraščaja 70 in ženskega naraščaja 80. Vsi so nastopili s prostimi vajami, člani in članice še na orodju ter člani s »Turškim maršem« dr. Murnika. Razumljivo je, da smo se udeležili tudi vseh drugih prireditev na pokrajinskem zletu. Pri nastopu dece in naraščaja je nastopilo 134 m. dece, 61 m. naraščaja, 52 ženske dece in 70 ženskega naraščaja. Članov je nastopilo s prostimi vajami na 2. zletnem dnevu 36, članic 60.

Pripomniti moram tudi, da so vse proste vaje, ki so bile predpisane na pokrajinskem zletu, sestavili naši bratje oz. sestre.

V.

S tem so bile zaključene svečanosti in prireditve pokrajinskega zleta. Sodelovali in udeležili smo se še mnogoterih drugih prireditev, med katerimi omenim posebej okrožne tekme v odbojki, ki so se vršile 29. septembra. Udeležili smo se jih v velikem številu, tako, da smo morali prvo izločilno kolo igrati med seboj. Postavili smo za tekmo samo pri članih

6 moštev. Dosegli smo 1. in 2. mesto pri članih, pri članicah 1. mesto, pri moškem naraščaju 2. mesto. Za ženski naraščaj pa je tekma odpadla, ker je bila prijavljena samo naša vrsta.

Dne 1. oktobra so se vršile lahkoatletske tekme ljubljanskega okrožja. Udeležba in uspehi so bili tudi tukaj zadovoljivi. Priredili smo še društveno lahkoatletsko tekmo, teden kasneje, ki je z udeležbo 28 članov pokazala lepe uspehe. Še pred zletom smo priredili več društvenih tekem, ki so imele vse bolj vzgojen značaj.

Dne 3. septembra se je vršil društveni izlet z avtomobilom v Drago pri Sušaku. Te vrste izleti so postali v našem društvu tako priljubljeni, da bi jih težko zopet pogrešali. Udeležilo se je tega izleta 15 članic in 17 članov, ki so nastopili pri društvenem nastopu v Dragi s prostimi vajami in na orodju.

Dne 10. septembra se je udeležilo svečanosti v Ptuj 35 članov in članic, ki so nastopili s prostimi vajami in na orodju tako na akademiji, kakor tudi pri javni telovadbi.

Naše članstvo se je udeležilo tudi župnega izleta na Sušaku dne 4. junija.

Nadalje so naši telovadci sodelovali na Vrhnikih dne 9. julija. Posebej naj omenim tudi še nastop naših telovadcev na akademiji zagrebških sokolskih društev dne 30. novembra v Zagrebu. Tu je na povabilo Sokola II v Zagrebu nastopila vrsta višjega oddelka, ki si je priborila meč kralja Aleksandra I., na orodju in s prostimi vajami.

Vse delovanje prednjaškega zbora je vodila samo ena želja in volja, napredek Sokolstva v smislu Tyrševih nauk, ki jih je k nam presadil naš dr. V. Murnik.

Ada Kuharjeva,
načelnica.

Ing. Gojmir Pehani,
načelnik.

Poročilo smučarskega odseka

Notranje domače življenje našega smučarskega odseka so v pretekli zimi močno ovirale v splošnem zelo neugodne snežne razmere. Znatno intenzivnejše nego v prejšnjih letih, pa je bilo zunanje, javno udelestvo naših smučarjev na raznih sokolskih smučarskih prireditvah.

Odsek je priredil petdnevni splošni društveni smučarski tečaj na Golovcu, začeni z 22. II. 1933. Vodial ga je br. ing. Pogačnik. Z ozirom na slabe snežne razmere sta bila udeležba in uspeh zadovoljiva.

Enotedenskega župnega smučarskega tečaja na Veliki Planini od 15. I. 1933 dalje se je udeležilo iz našega društva 5 članov in 3 članice, poleg tega še naš tehnični vodja kot pomočnik vodnika v vsakem oziru odlično uspelega tečaja. Škoda, da se radi pomanjkanja snega ni mogel tečaj vršiti že v času božičnih počitnic, ker sicer bi bila, deloma z že dovoljeno društveno finančno podporo naša udeležba znatno številnejša. Sicer pa je prepotrebni tečaj omogočila z izdatno podporo župna uprava.

Od smučarskih tekem je treba najprej omeniti društveno tekmo na daljavo dne 22. I. 1933, na kateri je 24 članov tekmovalo na zelo težki progi okrog Šmarne gore (do sedla), 7 članic in 8 naraščajnikov pa za Šmarno goro med Vikrčami in Zavrhovcu, medtem ko je dan preje 32 dečkov naše dece tekmovalo za Rožnikom ob Večni poti. Vsa organizacija in vodstvo cele prireditve je bilo v rokah odsekove uprave; celoten potek in doseženi uspehi so bili splošno zadovoljivi.

Teden dni pozneje (29. I. 1933) smo se udeležili prve župne smučarske tekme na daljavo, ki je bila obenem tudi izbirna tekma za smučarske tekme Saveza S. K. J. Tudi tu je slonela organizacija in večinoma tudi vodstvo prireditve v prvi vrsti na ramah naših smučarjev, oboje je dobro uspelo. Tudi vse nemalo delo z nabavo in izgotovitvijo župnih tekmovalnih števil je opravilo naše požrtvovalno članstvo. Člani (19 iz našega društva) in moški naraščaj (8 naših) je tekmovalo na lepih progah med Črnučami in Rašico dopoldne, popoldne pa ženski oddelki in moška deca pri Jezici. Iz našega društva je tekmovalo 18 dečkov in 3 članice. Splošno so bili doseženi uspehi naših tekmovalcev in tekmovalk prav dobri. Vsem, ki so po tekmovalnem redu dosegli ustrezajoče čase, je župa izdala lične diplome.

Saveznih smučarskih tekem v Bohinju (17., 18. in 19. II. 1933) se je z znatno društveno in župno finančno pomočjo prvič udeležilo tudi naše društvo, in sicer samo tekem na daljavo in v smuku. Skupno je tekmovalo 11 naših članov in 2 članici. Naši uspehi so bili pri veliki udeležbi in težki, celo mednarodni konkurenci neznatni, vendar, led je prebit in upravičeno lahko pričakujemo kmalu bistveno izboljšanje.

Muhasto vreme je preprečilo več zanimivih društvenih smučarskih izletov. Mogoč je bil po programu samo eden, dne 26. II. 1933, na Škofljico in nato čez Orle in Golovec v Ljubljano; udeležilo se ga je 35 zadovoljnih smučarjev in smučark. Med izlete tudi lahko štejemo udeležbo na savezni smučarski tekmi v Bohinju, ko se je je zlasti zadnji dan udeležilo, deloma kot gledalci, znatno število naših bratov in sester, ki so po tekmi večinoma skupno vozili po prelepih bohinjskih snežnih poljanah.

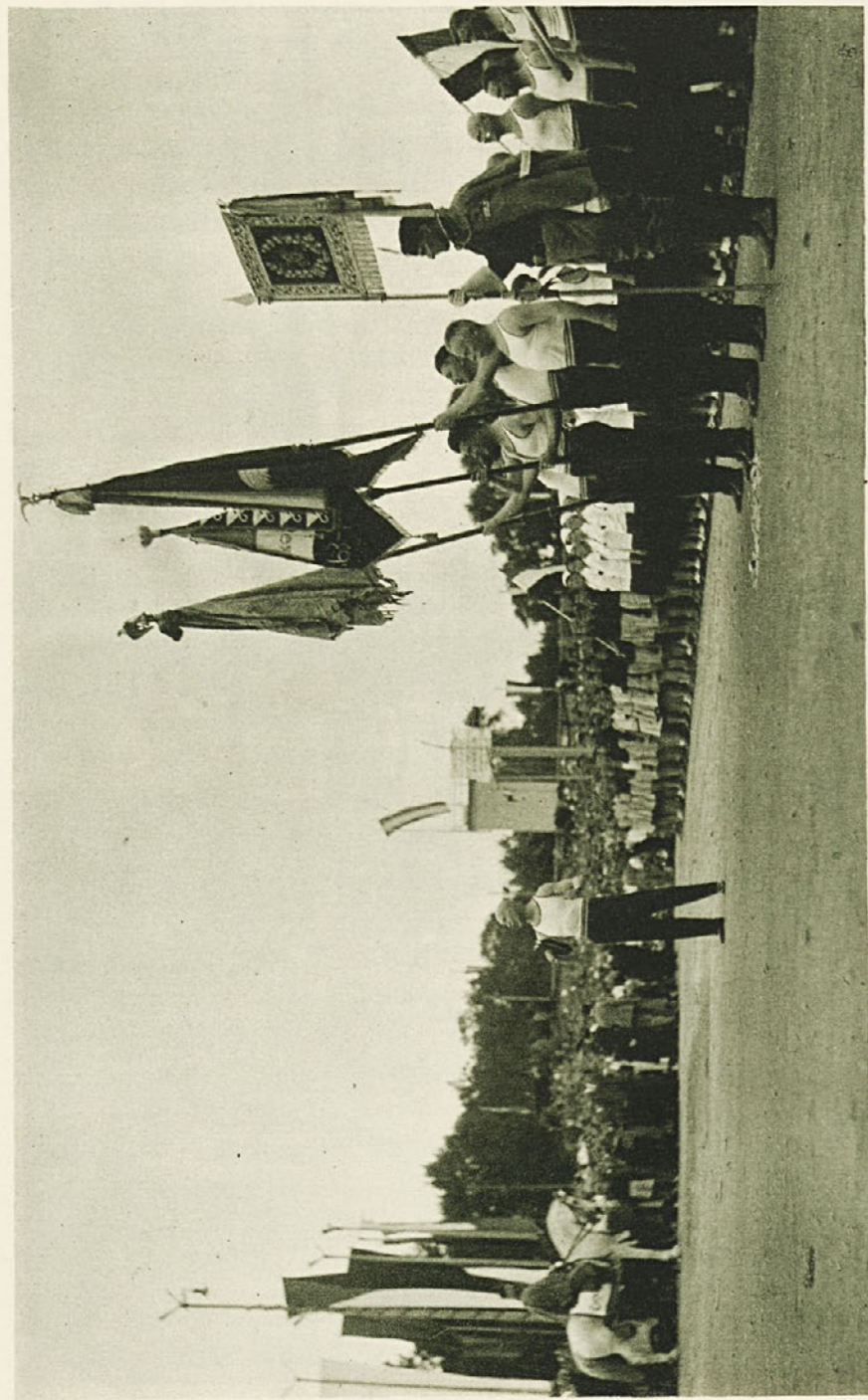
Tako aktivno javno delovanje naših smučarjev je bilo mogoče le z znatno podporo župe in društva, kakor tudi posameznih požrtvovalnih naših bratov in sester, za kar je treba vsem izreči najtopplejšo zahvalo s prošnjo, da se ta naklonjenost v bodoče ne zmanjša.

Aktivno se je udeleževalo smučarskega življenja v našem odseku skupaj 114 pripadnikov našega društva (36 članov, 20 članic, 18 naraščajnikov, 6 naraščajnic, 32 dečkov in 2 deklici iz kategorije dece). Dejansko pa goji smučanje vsaj dvojno število naših društvenikov, vendar je ostalo brezuspešno naše prizadevanje pritegniti te, večinoma že izvežbane in izkušene smučarje v naš ožji krog. Brez odziva je ostal tudi naš ponovni apel, naj bi naši smučarji poklonili o d l o ž e n e dele smučarske opreme našemu odseku, da se na ta način podpre, oziroma omogoči gojitev prelepe »bele umetnosti« tudi najrevnejšim številnim interesentom iz našega društva. Bodimo optimisti in upajmo, da se bo tudi to sčasoma bistveno izboljšalo, vendar bo tudi društvena blagajna morala priskočiti na pomoč z znatnejšim zneskom, da se obnovi odsekova smučarska oprema in omogoči naš uspešnejši nastop pri raznih tekmah.

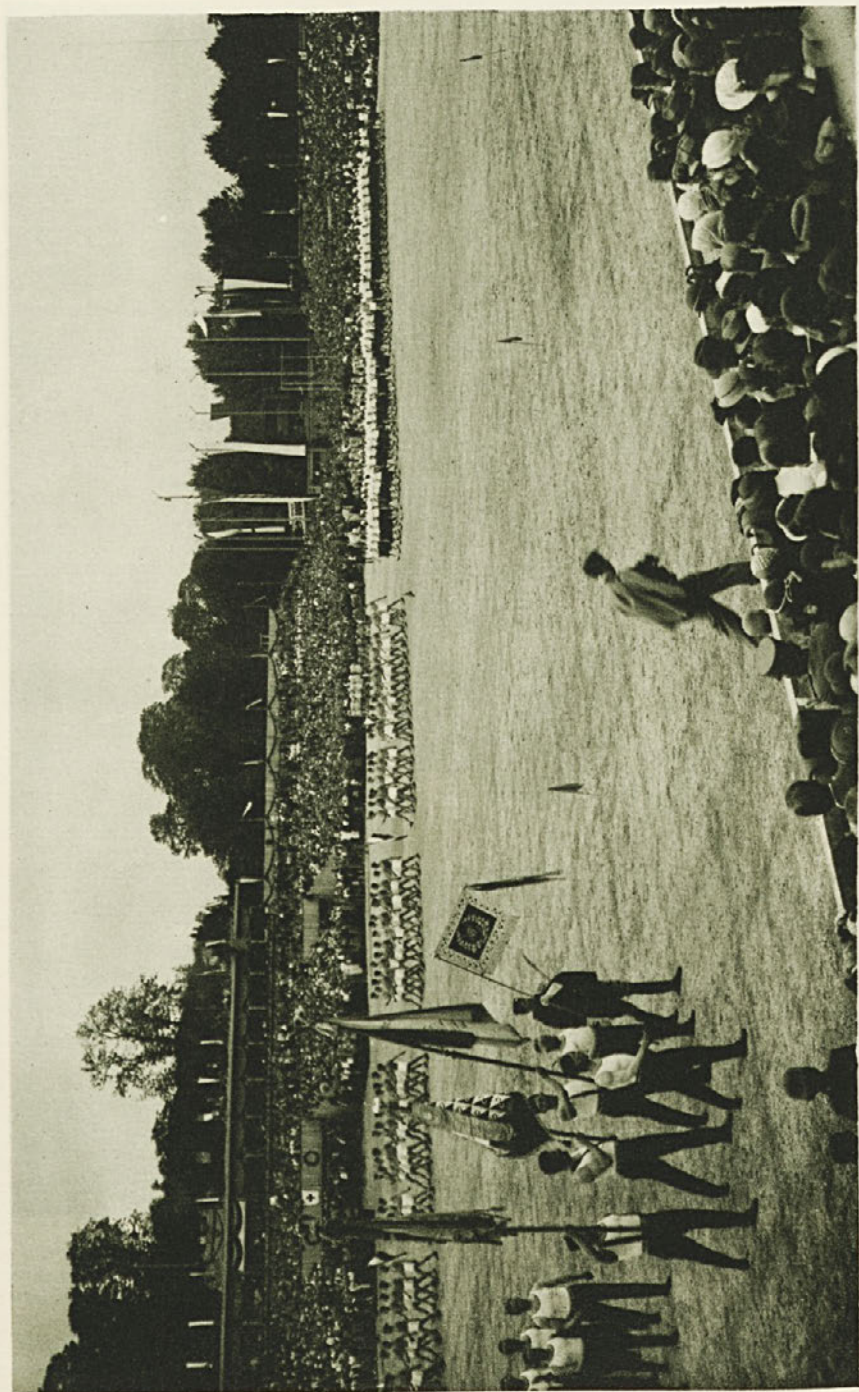
V prihodnji sezoni se namerava naš odsek v bistvu držati že preizkušenih poti zadnjih let, zlasti želi prirediti čim več skupnih izletov v bližnjo okolico in po možnosti tudi na oddaljenejša znamenita vseučilišča, udeležiti se hoče vseh prireditev (tečajev in tekem) višjih sokolskih edinic, za kar bo potrebna znatna finančna pomoč iz društvene blagajne. Skušali bomo tudi prirediti v okolici mesta poseben smučarski tečaj za naše ženske oddelke, morda tudi tečaj za starejše člane, seveda če se bo prijavilo dovolj interesentov.

Predaja zastave, ki jo je podarilo Nj. Vel. kralj Aleksander I. „Ljubljanskemu Sokolu“
" ob 70letnici.

Zahvala društvenega častnega staroste dr. Viktorja Murnika za podarjeno zastavo.

Mimohod vseh telovadnih oddelkov „Ljubljanskega Sokola“.

Prehodni ceni, priborjeni od zmagovalne vrste pri tekmi vrst višjega oddelka na medzletnih tekmah S. S. K. J. v Ljubljani (meč kralja Aleksandra I. in kip dr. Miroslava Tyrša, cena ustanovljena od prezidenta Č. S. R. Tomaža Masaryka); podarjena častna darila ob društveni 70letnici (zastava Nj. Vel. kralja Aleksandra I., plaketa dr. Miroslava Tyrša, darilo Č. O. S., medaljon in poverilno pismo k častnemu znaku Poljske Sokolske Zveze, gusli, podarjene od dr. Otona Šantla, koračnici „Sokolska moč“ in „Slavnostna koračnica Jugoslovanskega Sokola“, komponirani, prva od višjega vojaškega kapelnika g. dr. Josipa Čerina, zadnja od profesorja državnega konservatorija g. Karla Jeraja).

Vodstvo odseka je bilo v pretekli upravni dobi sledeče: predsednik ing. Perko Nace, njegov namestnik, obenem blagajnik ing. Kavčič Kajetan, tajnik Rudolf Milan, tehnični vodja ing. Pogačnik Čiro, gospodar Malnarič Janez, člani pa: ing. Pehani Gojmir, Gregorka Boris, Germek Boris, Pustišek Ivko, Kuhar Ada in Barl Herma. Upravno vodstvo ostane za prihodnje leto isto, le br. Zupan Ervin se pritegne kot namestnik tehničnega vodje.

V pričakovanju ugodne smučarske sezone vabimo v naš krog vse že izvežbane smučarje in smučarke kakor tudi vse, ki se nameravajo letos prvič poizkusiti na snežnih poljanah ter jim kličemo

Zdravo! in smuk!

Ing. Nace Perko,

predsednik smučarskega odseka.

Poročilo zdravniškega odseka

V prejšnjem letu, ko je slavilo naše društvo svojo 70letnico, je bilo tudi delo zdravniškega odseka posvečeno skoro izključno pripravam za čim dostojnejšo proslavo našega jubileja. Zato je umevno, da je izostalo podrobnejše delo v društvu (preiskave), kot je bilo doslej običajno.

Vršilo pa se je več predavanj. Uredil in sestavil se je inventar lekarne.

Vkljub rekordnemu obisku telovadbe je beležiti le malo nesreč (samo 8), ki so vse iztekle brez posledic.

V bodočem letu pa bo glavna naloga sistematičen pregled telovadnih in reorganizacija zdravniškega dela v društvu.

Dr. Arko Venčeslav,
društveni zdravnik.

Poročilo jezdnega odseka

Odbor jeznega odseka so tvorili v l. 1933. sledeči bratje: Franke Vladimir, načelnik, Mulaček Josip, podnačelnik, Loboda Vinko, tajnik, Janušič Vladimir, praporščak, Turk Vladimir, blagajnik in gospodar, in brata Stupica Janko in Jelenič Jernej, preglednika računov. Odsek stopa po jubilejnem letu matičnega društva »Ljubljanski Sokol« s svojimi 80 člani v novo dobo delovanja.

Dasiravno skromno, vendar je odsek z javnim nastopom na letošnjem I. pokrajinskem zletu SKJ skupno s člani jeznega odseka »Sokola III« pokazal malo vidnejši in večji napredek kakor v prejšnjih letih. Žal, da nam ravno pri izvajanju te točke, ki je bila obenem zaključek jubilejnih slavnosti, nebo ni bilo naklonjeno tako, kot pri ostalih točkah. Vendar pa moremo reči z zadovoljstvom, da je bil nastop konjenice v splošnem zadovoljiv, pri čemer se mora omeniti neomajna požrtvovalnost nastopajočih članov, ki so porabili ves svoj prosti čas za vežbe.

Kot do sedaj bo delal odsek tudi v bodoče za tem, da pokaže še vidnejše in uspešnejše delo.

Odsek je imel v preteklem letu 9 sej in 1 sestanek, na katerih so se reševale notranje zadeve odseka.

Javno je odsek nastopil sedemkrat, in sicer: 1. pri razvitju prapora »Sokola III« dne 11. maja s 30 člani; 2. ob priliki sokolskega tabora v Št. Vidu dne 25. maja s 35 člani; 3. pri slavnostni povorki I. pokrajinskega zleta SKJ dne 29. junija s 52 članoma; 4. pri javnem nastopu slednjega s 35 člani; 5. pri pogrebu pok. brata Mulačka dne 19. avgusta s 14 člani; vsakokrat pod vodstvom načelnika brata Vladimirja Franketa; 6. pri pogrebu kop. brata Petra Grassellija dne 19. novembra s 15 člani pod vodstvom brata tajnika Vinka Lobode; 7. pri slavnostnem pohodu 1. decembra s 34 člani pod vodstvom brata Vladimirja Franketa.

To je kratek opis našega jeznega delovanja v preteklem letu. V splošnem smo zopet napredovali, vendar naš uspeh ni bil tolik, kakor smo si ga želeli, ker pereče vprašanje konj še ni bilo mogoče rešiti. Stremljenje gre za tem, da se doseže od vojnega ministrstva potom Saveza SKJ dovoljenje, da bi se nam zlasti v zimskem času, ko prenehajo rekrutne vežbe, dovolilo vsaj enkrat tedensko vežbanje z vojaškimi konji. Prepričani smo, da bo ministrstvo naši prošnji vendar le ugodilo. V tem upanju imamo člani odbora trdno voljo do dela, ki je pogoj za uspeh.

Vladimir Franke,
načelnik.

Br. dr. Vladimir Ravnihar:

Dom Ljubljanskega Sokola

Omisлити si lasten dom, je temeljna misel in želja vsakega sokolskega društva, čim je doseglo gotovo stopnjo razvoja. Bolj ko kateregakoli drugega društva. Zakaj z izjemo nekaterih prosvetnih društev je le še delo v sokolskem društvu že po svoji naravi tako, da potrebuje lastnih prostorov. To delo je neprestano in vsakodnevno z danim namenom, da raste, se širi in razvija, da objemlje s svojim zanimanjem javnost in da mu pridobiva vedno novih pripadnikov iz vseh narodnih plasti in vseh s'arostnih razdobij človeškega življenja.

Ljubljanski Sokol je ne samo upravičil svoj sloves kot matica sokolskega življenja na slovanskem jugu, marveč je tudi še potem, ko je prejenjal biti edino sokolsko društvo v Ljubljani, kazal od leta do leta naraščajočo življenjsko silo. Vse njegove gibalne sile, ki jih je bilo prej vezalo ekstenzivno delo, propaganda za širjenje sokolske misli in za ustanovitev novih sokolskih društev, so bile z završitvijo te misije sproščene, da so se mogle intenzivno posvetiti notranji poglobitvi dela. Zato Ljubljanski Sokol ustanovitve novih društev, pa bodisi tudi v sami Ljubljani, nikdar ni smatral kot konkurence sebi. Nasprotno mu je bila vsaka taka ustanovitev dobrodošla razbremenitev, da je mogel poglobiti delo v lastnem društvu. Da je temu res tako, dokazuje ves njegov dosednji razvoj, ki gre vzlic ustanovljenju vedno novih edinic v njegovi neposredni bližini, rekel bi navpični črti navzgor. Nazorno nam je to pokazal na prvem pokrajinskem zletu Saveza Sokola kraljevine Jugoslavije v Ljubljani, na zletu, ki je bil zajedno okvir proslave 70 letnega obstoja Ljubljanskega Sokola.

Ljubljanski Sokol je po svojem razmahu vreden svojega lastnega doma, velikega doma, lepega doma. Ne samo, da mu tak dom pritiče kot matici južnoslovenskega Sokolsiva, ampak mu je tak dom postal živa potreba, ako si noče sam začrtati ožjih meja svojemu bodočemu delu in razvoju. O Narodnem domu je reči po eni strani, da je pretesen, po drugi strani, da je nepripraven in neprimeren. Saj je bil zgrajen v dobi, ko najsmelejše nade niso dale pričakovati takega razmaha in je Sokolu namenjeni del zgradbe zgrajen po načrtu, ki po današnjem poj-

movanju o telovadnih prostorih glede prostornine in higiene nikakor ne ustreza svojemu namenu. Rečem, da z vsega početka ni ustrezal temu namenu.

Izredni občni zbor Ljubljanskega Sokola z dne 12. maja 1933. je z vso resnostjo pretresal to pereče vprašanje ter ustanovil poseben »Odsek za zgradbo sokolskega doma Ljubljanskemu Sokolu«.

Po pravilniku, veljavnemu za ta odsek, je namen odseka zbirati glavnico:

- a) za zgradbo sokolskega doma Ljubljanskemu Sokolu,
- b) za ureditev letnega telovadišča, kolikor je v zvezi z gradbo doma,
- c) za zgradbo smuškega zavetišča smuškemu odseku, ki naj v polletnem času služi članstvu kot okrevališče,
- č) preskrbeti načrte in voditi ter nadzorovati vsa gradbena dela,
- d) nadzorovati gradbena dela, ki mu jih poveri društvena uprava.

Odsek se deli v gospodarski in gradbeno-tehnični pododsek.

S tem se je Ljubljanski Sokol za velik korak približal uresničenju že davno gojene misli. Beseda je meso postala. Dvoje važnih činjenic je to besedo podkrepilo v poslednjem času. Z radodarnostjo mestne občine ljubljanske je naše društvo pridobilo v mestnem pomeriju in v središču svojega dosedanjega delokroga najidealnejši prostor, kakor si ga le moremo misliti za namen, ki ga hočemo doseči. Druga činjenica pa je ta, da je letošnji pokrajinski zlet poleg ogromnega moralnega uspeha nepričakovano zaključil z lepim materielnim uspehom. Dne 30. septembra t. l. je mogel na poslednji svečani, zajedno likvidacijski seji slavnostnega in zletnega odbora načelnik finačnega zletnega odseka z zadovoljstvom ugotoviti, da znaša čisti prebitek zleta Din 542.735'75, kar se utegne povišati še do Din 600.000'—. Uspeh, ki ga menda ni bil dosegel še noben sokolski zlet na slovanskem jugu. V e s t a p r e b i t e k j e n a š a o s n o v n a g r a d b e n a g l a v n i c a.

Naravno, da še davno ne zadostuje za uresničenje naših načrtov, in kdo bi se plašil smelosti teh načrtov, toda dana je realna podlaga, ki misli sami nikdar več ne sme dati zaspiti. Nasprotno nam mora biti v pobudo za neprestano razmišljanje o stvari, za zbujanje zanimanja za njo, za širjenje spočete misli in za resno pripravo, da jo skoraj oživimo.

Bratje na delo! Naš dom mora biti lep, prostran, mora biti vzor sokolskega doma!

Poročilo ruskega odseka

Ob koncu leta šteje ruski odsek 58 članov oziroma članic. V teku leta je bilo 23 rednih sej upravnega odbora ter 1 redni občni zbor.

Letos zaznamuje ruski odsek sledeči uspeh: od skupnega števila članov (članic) je rednih telovadcev 17, kar znaša 30%. Res je skromen napredek, vendar nam daje pobudo za še intenzivnejše delovanje, t. j. za širjenje sokolske misli sploh, zlasti pa za širjenje pomena sokolske telovadbe med Rusi, ki živijo v Ljubljani.

Kljub skromnim gmotnim sredstvom ruskega odseka, je ta vendar zmogel poslati letos enega brata na štiritedenski prednjaški tečaj v Beograd na lastne (društvene) stroške. Tako ima odsek svojega prednjaka, ki vodi z uspehom rusko vrsto.

Nadalje z radostjo beležimo, da se je ena sestra udeležila I. lutkarskega tečaja Ljubljanskega Sokola; poleg tega sta pa obiskovala en brat in ena sestra prosvetni tečaj Ljubljanske župe.

Vsekakor je to uspeh, če pomislimo na današnje težke življenjske razmere, ki so posebno globoko zadele ruski življenj v emigraciji.

Zdravo!

Prof. Ivan Željeznov,
starosta ruskega odseka.

Poročilo gospodarskega odseka

Poročilo o delovanju gospodarskega odseka bo kratko, ker je bilo v minulem letu naše delovanje posvečeno proslavi društvenega jubileja in organizaciji zleta. Kljub temu pa lahko razvidite iz tega poročila rezultat dela in presodite intenzivnost naporov, upoštevajoč seveda razmere, pod katerimi se je to ogromno delo izvršilo.

Gospodarski odsek je štel ob pričetku leta 1933. 10 članov in članic, tvorili so ga bratje Slave Simončič, Viktor Rus, Mulaček Josip, Kovač Lojze, Lap Anton, Kordelič Rudolf, Burgstaller Tomo, Čebular Leo in sestre Ahčin Lia in Ahčin Ela.

Slednja že nekaj let prav marljivo vodi odsekove sejne zapisnike, zato ji bodi s tega mesta izrečena bratska zahvala.

Med letom je brat Slave Simončič zaradi prezaposlenosti v svojem poklicu odložil funkcijo društvenega gospodarja. To mesto je nato zasedel brat Viktor Rus.

Ko beležim odstop brata Slave Simončiča, moram obenem ugotoviti, da je z izstopom tega marljivega brata, ki je skoraj polnih 10 let uspešno vodil društveno gospodarstvo, nastala globoka vrzel v vrstah gospodarskega odseka. Tudi njemu bodi izrečeno ponovno priznanje in globoka zahvala. Odsek je med letom pridobil izvrstno moč v bratu Jožetu Simončiču, tako da šteje odsek ob zaključku leta enako število članov.

Prireditve: Splošne težke gospodarske prilike so zajele tudi naše društvo in nam niso prizanesle. Prireditve, ki so bile nekdanj glavni vir dohodkov, se sedaj vrše samo še iz tradicije, žal brez posebnega finančnega efekta, če ne končajo celo s primanjkljajem. Upajmo, da se bo to stanje izboljšalo in da bomo kmalu zopet šteli te vire med najizdatnejše društvene dohodke, ker nam sicer grozi, da svojih stalno naraščajočih potreb ne bomo mogli kriti. Neizbežna posledica bo primanjkljaj v proračunu, kajti s pristopom novega članstva povečamo sicer neznatno postavko članskih prispevkov, prevzemamo pa tudi večje dolžnosti, osobito pa se povečajo stroški za vzdrževanje telovadnih naprav. Te izredne stroške morajo kriti izredni dohodki in to so prireditve. Ta razlog je sprožil celo misel, da bi se število članstva v Ljubljanskem Sokolu maksimiralo, to se pravi ustanovilo numerus clausus članstva.

Imetje

Račun imovinskega razmerja

	Din	p
Blagajna	5.842	64
Vloga v denarnih zavodih	6.543	89
Vrednostni papirji	751	—
Dolžniki	58.060	90
Nepremičnine	38.001	—
Inventar	137.000	—
	246.199	43

Račun izdatkov

	Din	p
Upradni stroški	61.109	45
Popravila	86.729	50
Knjižnica in časopisi	2.203	50
Odpisi	18.380	30
Razno	13.709	27
Pridobitek	8.015	45
	190.147	47

Nadzorni odbor: Peter Klinar,

Odsek za zgradbo

Imetje

Račun imovinskega razmerja

	Din	p
Vloga pri denarnih zavodih	451.070	20
Dolžniki	81.451	47
Vrednostni papirji	6.000	—
	538.521	67

Nadzorni odbor: Peter Klinar,

Dohodki

Proračun

	Din	p
Članarina in organizacijski prispevki	77.900	—
Prireditve	12.000	—
Darila	2.800	—
Najemnine	53.750	—
Inserati	7.250	—
Priložnostni dohodki	8.000	—
Razni nepredvideni dohodki	12.080	—
	173.780	—

Investicije: V minulem letu smo likvidirali vse račune, ki so izvirali iz adaptacij in preureditev društvenh prostorov in pričakujemo, da smo s tem zaključili investiranje skromnih naših sredstev v tuje poslopje, ker sem prepričan, da smo s temi preureditvami, v kolikor se sploh da, ustregli najnujnejši potrebi. Naše prizadevanje mora biti odslej čimprejšnja postavitve lastnega doma.

Najemnine, ki jih društvo prejema, bi bile precejšnji vir dohodkov, s katerimi bi se društvo dokaj opomoglo. Žal pa imamo za najemnike slabe plačnike. Pričakujemo, da bomo z reorganizacijo društvenega računovodsiva v letošnjem letu to zlo odpravili.

	Din	p
Članarina in organizacijski prispevki	77.900	—
Prireditve	12.000	—
Darila	2.800	—
Najemnine	53.750	—
Inserati	7.250	—
Priložnostni dohodki	8.000	—
Razni nepredvideni dohodki	12.080	—
	173.780	—

	Din	p
Tajništvo in pisarna	55.470	—
Organizacijski prispevki	17.800	—
Gospodarski odsek	74.500	—
Vaditeljski zbor	17.290	—
Lutkovni odsek	4.000	—
Smučarski odsek	1.400	—
Prosvetni odsek	3.320	—
	173.780	—

Pridobitve: V minulem letu smo po sklepu mestne občinske uprave pridobili 2 parceli v izmeri cirka 4000 m² in je s tem naša posest pod Tivolijem popolnoma zaokrožena. Razen te posestvene pridobitve so nekateri dobrotniki poklonili društvu darila v gotovini in blagu. Vsem bodi izrečena najtoplejša zahvala.

Z željo, da bi prihodnje poročilo bilo ugodnejše, zaključujem.

Zdravo!

Viktor Rus,
gospodar.

Poročilo socialnega odseka

Na društvenem rednem občnem zboru dne 22. januarja 1933. je bil stavljen, glede na današnje težke življenjske razmere, umesten predlog, da se ustanovi pod okriljem društva »socialen odsek«, ki bi imel predvsem nalogo, da preskrbi brezposelnim bratom in sestram, njihovim šolskim in strokovnim izobrazbam primerne službe, odnosno v danih primerih intervenira na merodajnih mestih za njihovo namestitvev.

Odsek se je med letom konstituiral tako-le: predsednik br. Bogumil Kajzelj, nam. predsednika br. Miroslav Gregorka, člani odseka br. dr. Riko Fuks, ing. Franjo Finc, Peter Klinar, Janko Milost, ing. Gojmir Pehani, ing. Albert Poženel, dr. Janko Rupnik in Janez Slapničar.

Odseku je v več primerih uspelo preskrbeti bratom in sestram primerno namestitvev in je našel — kar bodi s posebnim zadovoljstvom poudarjeno — pri odličnih predstavnikih naše javnosti popolno razumevanje in vsestransko podporo. Odsek se obrača do vseh teh dobrotnikov z vljudno prošnjo, da mu ostanejo tudi v bodoče naklonjeni ter ga podpirajo v njegovih stremljenjih. Odsek pa apelira in prosi podpore tudi od ostalega članstva ter od vse Sokolstvu naklonjene javnosti, ker bo le z združenimi močmi mogoče zajezi naraščajočo brezposelnost, predvsem v sokolskih vrstah.

Brat pomagaj bratu, sestra pomagaj sestri do največje možnosti, tako je zapisano v Savezni lanskeletni poslanici in to naj smatra danes tudi sleherni pripadnik naše organizacije za svojo dolžnost; od prizadetih pa pričakujemo upravičeno, da se bodo oddolžili z vestnim izvrševanjem poverjenih jim poklicnih poslov ter vztrajnim in neumornim delom v Sokolstvu, zlasti v telovadnici.

Zdravo!

Bogumil Kajzelj.

Statistično poročilo

Bratje! Sestre!

Ko objavljam letošnji spisek članstva, prosim vse članstvo, da redno javlja društveni upravi vse osebne, kakor tudi spremembe stanovanja itd., da tako omogoči voditi točen kataster, obenem pa prihrani mnogo nepotrebnega dela in stroškov.

Dne 31. decembra 1932 je bilo včlanjenih v društvo:

članov	1095	članic	393	skupaj	1488
m. naraščaja	126	ž. naraščaja	71	skupaj	197
m. dece	181	ž. dece	70	skupaj	251

Vseh pripadnikov 1936

V teku leta 1933. je pristopilo k društvu:

članov	183
članic	131
moškega naraščaja	129
ženskega naraščaja	111

Skupaj 554

Črtanih je bilo v teku leta 1933.:

članov	22
članic	18
moškega naraščaja	20
ženskega naraščaja	38

Skupaj 98

Članov in članic, moškega in ženskega naraščaja
je bilo črtanih:

zaradi smrti	12
zaradi izstopa	23
zaradi prestopa v druga sokolska društva	10
zaradi preselitve iz Ljubljane	28
zaradi neizvrševanja dolžnosti	25

Skupaj 98

Po stanju dne 31. decembra 1933 šteje torej društvo:

članov	1256	članic	506	skupaj	1762
m. naraščaja	235	ž. naraščaja	144	skupaj	379
m. dece	230	ž. dece	141	skupaj	371

Vseh pripadnikov 2512

Od skupnega članstva odpade na posamezne
stanove:

a) obrtniške pomočnike	92
b) obrtnike	102
c) trgovce	91
d) državne in samoupravne uslužbence	503
e) profesorje in učitelje	202
f) privatne nameščence	288
g) zdravnike	31
h) dijake	190
i) oficirje	31
j) podoficirje in vojake	22
k) duhovnike	2
l) posamezne druge stanove in privatnike	208

Ker bo društvena uprava tudi v bodoče poslovala strogo po pravilniku (čl. 7., 8. in 10.), opozarjamo vse članstvo na vestno izpolnjevanje vseh prostovoljno prevzetih dolžnosti, ki mu jih ta določila nalagajo, ker bo sicer društvena uprava vsakogar brez izjeme in brez-pogojno črtala iz vrst članstva.

Zdravo!

Janko Kocmur,
statističar.

Imenik članstva

Častna člana:

Hribar Ivan, pokrajinski namestnik v p., minister in senator.

Dr. Murnik Viktor, tajnik zbornice za trgovino, obrt in industrijo v p.

Člani:

Abram Vladimir, viš. sodni pis. ravnatelj.
Abulner Fran, knjigovodja Mestne hranilnice ljubljanske.
Accetto Josip, dijak.
Agnola Franc, trgovski zastopnik.
Agrež Boris, abiturient.
Ahčin France, pomožni sekretar banske uprave.
Ambrož Ivan, mestni uslužbenec.
Ambrožič Ferdinand, trgovski sotrudnik.
Ambrožič Mirko, veletrgovec.
Amedović Bari, slaščičar.
Anderlič Franc, viš. policijski stražnik.
Andolšek Ivan, uradnik tobačne tovarne.
Antič Ivan, uradnik tobačne tovarne.
Antič Julije, absolvirani filozof.
Antloga Jakob, višji sodni svetnik.
Apih Vilko, banovinski uradnik.
Arar Ivan, akademik.
Arko Adolf, ravnatelj drž. jetnišnice.
Arko Venčeslav dr., zdravnik.
Aubel Ladislav.
Avčin Franjo, akademik.
Avsec Anton, sodnik.
Avšič Mihael, pešadijski poručnik.
Ažman Josip dr., odvetnik.
Babnik Jakob, vodovodni instalater.
Babšek Milan, uradnik Kmetijske posojilnice.
Babšek Tasilo, trgovski sotrudnik.
Bačar Rafael, profesor.
Bačer Viktor, detektiv.
Bačko Juraj, šofer.
Bäbler Baltazar, direktor »Izis«.
Bajc Oton dr., zdravnik.
Bajec Anton ing.
Bajde Oton, učitelj.
Bajuk Izidor, železniški uradnik.

Bakarčič Gvidon Mr. ph., lekarnar.
Ban Boris, dentist.
Ban Rafael, prednjak S. K. J.
Banjac S. Dragotin, upravnik glavne filijale drž. hipotekarne banke.
Bakič Mihajlo Ljub., podpukovnik 40 pp.
Baraga Evgen ing., ing. banske uprave.
Barl Vili, trgovski sotrudnik.
Bassin Egon dr., zdravnik.
Bassin Rajner dr., zdravnik.
Batič Alojz, policijski stražnik.
Batis Josip, tiskarski uslužbenec.
Bavčar Ivo, dipl. tehnik.
Bazelj Franc, urarski pomočnik.
Beguš Viktor, komercialni zvanik.
Belič Viktor, komercialni zvanik.
Benčina Anton, tajnik srednje tehniške šole.
Beran Igor, dijak.
Berce Boris, akademik.
Berce Gorazd, akademik.
Berce Janko dr., podravnatelj Kreditnega zavoda.
Bercič Jože, gradbenik.
Bevk Stanko dr., prosvetni inspektor v pokoju.
Bezič Luka dr., zdravnik.
Bezenšek Arnošt, ravnatelj zav. banke »Slavije«.
Bežek Božidar, dvorni sodni svetnik v pokoju.
Bianzani Ivan, poštni tajnik v p.
Biber Josip, uradnik Kreditnega zavoda.
Binter Smiljan, akademik.
Bizilj Tomaž, posestnik in gostilničar.
Bizjak Filip, krznar.
Bizjak Martin, arhiv. uradnik.
Bižal Stanko, strojnik.
Bleiweis Trsteniški Fedor, ing.

Bleiweis-Trsteniški Milan, polkovnik v pokoju.
 Bleiweis-Trsteniški Janko, magistratni nadsvetnik v pokoju
 Blenk Robert, trgovski sotrudnik.
 Boh Anton, poštni zvanik.
 Boh Anton, policijski stražnik.
 Bohinjec Joža dr., ravnatelj O. U. Z. D.
 Bole Ivan dr., gen. ravnatelj zav. banke »Slavije«.
 Bolje Stanislav, akademik.
 Bonač Fran, dvorni svetnik.
 Bonač Fran, industrijalec.
 Bončina Fran dr., referent min. saobračaja.
 Bone Ivan dr., uradnik Narodne banke.
 Borčič Jakša, Mr. ph., lastnik drogerije »Adrija«.
 Borko Franc, trgovski sotrudnik.
 Borštner Vinko, banski svetnik.
 Bostele Mihael, nam. straž. nadzor-nika.
 Božič Ivan, klepar.
 Božič Fran, agr. uradnik.
 Božič Ivan.
 Božič Jakov, poštni kontrolor v p.
 Božič Jože, višji železniški uradnik.
 Bradaška Peter, kontrolor drž. železn.
 Brajković Metod, čevljar.
 Brazda Erih, trgovski sotrudnik.
 Bremec Fran, policijski agent.
 Bren Peter, gradbeni tehnik.
 Brenčič Ivan, višji policijski stražnik.
 Brenčič Alojzij dr., zobozdravnik.
 Brezar Maksim, dijak.
 Brežigar Metod, uradnik Poštne hranilnice.
 Brežigar Zorin, uradnik.
 Breznik Alfons, trgovec z glasbili.
 Breznik Dušan, gradbeni tehnik.
 Brežnik Pavel dr., profesor.
 Brolih Mirko dr., sekretar bana.
 Bruckner Lambert, zobotehnik.
 Brunčič Albin, trgovec.
 Brufach Boris, dijak.
 Brufach Gvidon, akademik.
 Brufach Roman, cand. tehn.
 Bučar Anton, trgovski potnik.
 Bučar Josip, profesor.
 Bučar Julij, višji žel. komisar.
 Bučar Vekoslav, akademik.
 Budimir Djordje, protorej, višji vojni svečenik i paroh srpske Pravoslavne opštine.
 Bufon Janko ing.
 Bufon Milan, akademik.
 Bufon Dušan, akademik.
 Bunc Stanislav, profesor.

Burgstaler Tomo, blagajnik Ljublj. kred. banke.
 Burjan Vaclav dr., univ. profesor.
 Cejan Branko, ban. uradnik.
 Cerar Josip, pisarniški pristav rud. glavarstva.
 Cimperman Maks, trgovski sotrudnik.
 Cihla Jože, trgovec.
 Cuban Josip, slikar.
 Cvetko Rudolf, žand. podpukovnik v p.
 Cvetrežnik Anton, služitelj drž. tožiteljstva.
 Cvetrežnik Lojze, višji polic. stražnik.
 Čad Josip, posestnik in gostilničar.
 Čadež Matej, mag. uradnik.
 Čamernik Anton, poveljnik jetniških paznikov.
 Čarman Franc, dijak.
 Čebular Franjo, komandir žandarm. stanice v p.
 Čebular Leon, uradnik Ljublj. kred. banke.
 Čeh Karel, akademik.
 Čekada Andrej, trgovec.
 Čelar Stjepan, urednik »Sokolskega Glasnika«.
 Čelik Roman, akademik.
 Čepon Martin, policijski stražnik.
 Černe Boris, akademik.
 Černe Dušan, akademik.
 Černe Fran dr., ravnatelj Mestne hranilnice v p.
 Černe Miroslav, mestni geometer.
 Černe Oskar, trgovski sotrudnik.
 Černe Tone, dijak.
 Černič Mirko dr., primarij.
 Černivec M. Engelbert, prometnik drž. železnice.
 Černivec Sergij ing., inženier kemije.
 Česmiga Ivan, računovodja rud. glavarstva.
 Česnik Drago, nadučitelj v p.
 Česnik Ivan, priv. uradnik.
 Česnik Janko, veletrgovec.
 Čobal Josip, odvetniški koncipijent.
 Čok Bernard, banski uradnik.
 Čotar Radoslav, akademik.
 Črnič Josip ing., asistent univerze.
 Černivec Josip, sodni uradnik.
 Črno Viktor, uradnik Jadransko-podunavske banke.
 Čuček Ivan, akademik.
 Čuden Jožef, brusač.
 Čulk Božidar ing., inženier banske uprave.
 Debelak Gvidon dr., Zdravnik.
 Debeljak Anton dr., profesor.
 Debeljak Alojzij, sodnik.
 Dečman Anton, industrijalec.
 Dejak Rudolf, narednik kr. mornarice.

Dekleva Ivan, poštni poduradnik.
 Deleja Zdravko, skladiščnik.
 Del Linz Avgust, policijski svetnik.
 Demšar Jernej dr., primarij.
 Derč Bogdan dr., primarij.
 Derenda Franc, trgovec.
 Derganc Franc, akademik.
 Dergane Stane, trgovec.
 Derkovič Drago, dijak.
 Deu Julij, urad. Kmetijske posojilnice.
 Deu Štanko, lastnik klišarne.
 Deutschman Herbert, akademik.
 Dežman Josip, knjigovez.
 Dimic Srečo, dijak.
 Deutschmann Herbert, akademik.
 Dežman Josip, knjig. poslovođa.
 Djinovski Ljubomir, direktor fil. Jadr.-
 podunavske banke.
 Dobravec Ivan, policijski agent.
 Dobrič Nikola, akademik.
 Dobrič Vaso, dijak.
 Dobrin Jože, poštni uslužbenec.
 Dobrošek Josip dr., sodnik.
 Doberšek Karel, poštni uradnik.
 Dolac Adolf, strokovni učitelj.
 Dolenc Boris, akademik.
 Dolenc Milan, akademik.
 Dolenc Miloš, dijak.
 Dolenc Vladko dr., zdravnik.
 Dolgan Marijan, dijak.
 Dolinar Franc, dijak.
 Dolinar Martin, policijski stražnik.
 Dornik Ignacij, policijski stražnik.
 Dougan Milan, učitelj.
 Dougan Rudolf, strojevodja drž. žel.
 Drašček Ferdinand, gostilničar.
 Drenik Bojan, fin. računski inspektor.
 v p.
 Drganc Anton, referent O. U. Z. D.
 Drobtina Albin, sobni slikar.
 Dular Alojzij, trgovski zastopnik.
 Dular Milan dr., direktor velesejma.
 Eisenbard Adolf, Mg. ph.
 Engelman Viktor, posestnik in trgovec.
 Engelsberger Rikard, trgovec.
 Erbežnik Danilo, dijak.
 Erbežnik Lado, tehnik.
 Ercigoj Ferdo, carinik.
 Ernakula Valentin, krošnjar.
 Fajdiga Milan, drž. uradnik.
 Fajdiga Demeter, priv. uradnik.
 Fajdiga Hinko, referent dravske di-
 rekcije pošte in telegrafa.
 Fajdiga Silvester, akademik.
 Fakin Boris, akademik.
 Fakin Pankracij, blagajnik drž. pro-
 tetzne delavnice.
 Fantini Edvard, trgovski zastopnik.
 Fasan Vladislav ing., višji gozdarski
 svetnik.
 Fatur Viktor, poklicni gasilec.
 Fellacher Julij dr., državni tožilec.
 Ferfila Bogumil.
 Ferjan Fran, profesor.
 Ferjan Karel, bankski uradnik.
 Fiala Jan.
 Finc Franjo ing., načelnik strojnega
 odd. drž. železnic.
 Fink Hugo ing., gradbeni inženjer
 banske uprave.
 Fink Veličan, mestni blagajnik v p.
 Fischer Franjo ing., tehn. svetnik
 banske uprave.
 Flego Jakob, policijski stražnik.
 Flego Josip, tehn. žel. uradnik.
 Flere Fran, učitelj.
 Florenini Ludvik, poštni uradnik.
 Florjančič Ignacij, ravnatelj pivovar-
 ne »Union«.
 Florjančič Igo, uradnik Kred. zavoda.
 Florjančič Luce, odvetn. koncipijent.
 Foester Jaroslav ing., univ. profesor.
 Forstnerič Alojzij, poštni uslužbenec.
 Forte Miroslav, akademik.
 Franchetti Angeloslav, lastnik briv-
 skega salona.
 Franke Leo, disponent Jadransko-
 podunavske banke.
 Franke Vladimir, trgovski zastopnik.
 Frantar Gašper, blagajnik Jadransko-
 podunavske banke.
 Fras Štanko ing.
 Fritsch Oskar, trgovec.
 Froelich Hubert, akademik.
 Froelich Franjo, trgovski sotrudnik
 Fuchs Alojzij, zlatar.
 Furlan Boris dr., odvetnik.
 Fux Riko dr., magistratni nadsvetnik.
 Gaber Milko dr., sodnik okrajnega
 sodišča.
 Gaj Emil dr., javni zastopnik.
 Gale Rudolf, tehn. žel. uradnik.
 Gangl Engelbert, dvorni svetnik,
 I. nam. staroste S. K. J.
 Gartus Ciril, Mr. ph., lekarnar.
 Gärtner Josip, gradbeni tehnik.
 Gašperlin Anton, uradnik zav. banke
 »Slavije«.
 Gašperlin Anton, dijak.
 Gerčar Jakob, žel. uradnik.
 Gerkman Stane, dijak.
 Germ Miroslav, dijak.
 Germek Boris, priv. uradnik.
 Germek Jakov, vodovodni instalater.
 Geršelman Aleksander, uradnik Ljub-
 ljanske kreditne banke.
 Gerzinič Alojzij, policijski svetnik.
 Gezo Alojz, poštni uradnik.
 Glaser Pavel, administrativni poštni
 uradnik.

Gliha Ivo ing., šef kurilnice drž. žel.
 Globočnik Olaf, suplent.
 Globokar Anton, natakár.
 Gnjezda Franc, profesor.
 Goljevšek Milovan ing., gradbeni inženjer, univer. asistent.
 Golli Robert, prokurist.
 Golli Stanko, abiturijent.
 Golob France, tehn. žel. uradnik.
 Golob Karel, ravnatelj.
 Golouh Ciril, odvetniški kandidat.
 Gombač Fran, višji kletarski nadzor-nik v p.
 Gomišček Lucijan, bančni uradnik v p.
 Gorišek Karel, učitelj.
 Gorjup Alojz, učitelj.
 Gorišč Janko, nadzornik policijskih agentov.
 Goslar Branko, sodnik avskultant.
 Grad Franc, detektiv.
 Gradnik Alojzij dr., podpredsednik apelacijskega sodišča.
 Gramc Ivan, policijski stražnik.
 Grasselli Andrej, magistratni koncept-ni uradnik.
 Grasselli Mirko dr., višji državni tožilec.
 Gregorič Benon, drogerist.
 Gregorič Vinko, učitelj.
 Gregorič Vladimir, akademik.
 Gregorin Edvard, član Narodnega gledališča.
 Gregorin Gustav dr., odvetnik in se-nator.
 Gregorin Janko dr., profesor.
 Gregorka Boris, teh. žel. uradnik.
 Gregorka Miroslav, žel. svetnik.
 Gregorka Dušan ing.
 Grgič Silvester, učitelj.
 Gričar Ivan, zasebnik.
 Grobler Alfred, učiteljskičnik.
 Grošelj Franc, policijski stražnik.
 Grošelj Leopold, priv. uradnik.
 Groebacher Božidar, banovinski ra-čunski uradnik.
 Groznik Franc, policijski stražnik.
 Gruden Franc, policijski stražnik.
 Gruden Mirko, ravnatelj Obrtne banke.
 Grujič Vojislav, carinik.
 Gspan Julij, gradbeni inženjer.
 Guštin Alojzij dr., banski svetnik.
 Habbe Ernest, tiskar.
 Hadži Jovan dr., univ. profesor.
 Habjan Ferdo, sodni kancelist.
 Habjan Jožef, policijski stražnik.
 Hartman Matevž, gostilničar.
 Hartman Peter, veletrgovec.
 Haszlekiewicz Waldemar, žel. komi-sar.

Hedžet Vilko, kuhar.
 Hieng Janez, dijak.
 Hieng Vojeslav, kand. jur.
 Hinič Dušan Milan, suplent drž. klasične gimnazije.
 Hladnik Franjo, uradnik Trboveljske premogokopne družbe.
 Hočevvar Alojzij ing., banov. inženjer.
 Hočevvar Kuno, gimn. ravnatelj.
 Hočevvar Maks, šolski nadzornik.
 Hočevvar Zvone, akademik.
 Hoefler Teodor, akademik.
 Hofman Edvard, poštni uradnik.
 Horky Jan, trgovski sotrudnik.
 Horvat Pavel, policijski agent.
 Hrasevec Gvido, akademik.
 Hrasevec Franc dr., banski svetnik.
 Hrehorič Fran, veletrgovec.
 Hrovat Izidor, strojni tehnik.
 Hrovat Lojze ing., univ. profesor.
 Hrovatin Makso, tiskarnar.
 Hubad Matej, ravnatelj državnega konservatorija.
 Hudnik Adolf, sodnik.
 Indihar Alojzij, policijski stražnik.
 Ileršič Ivan, žel. uradnik.
 Inglič Ante A., uradnik.
 Ivančević Djordje, trgovec.
 Jakoš Alojzij, višji policijski stražnik.
 Jalen Franc, dijak.
 Jamnik Fric, trgovski sotrudnik.
 Jamšek Ivan, gradbeni tehnik.
 Jan Ivan, kurjač.
 Jančigaj Mirko, priv. uradnik.
 Janež Vekoslav, trgovec.
 Janežič Josip, višji policijski stražnik.
 Janežič Matko, prokurist Ljubljanske kreditne banke.
 Jankovič Franc, tiskarniški uslužbenec.
 Janša Stanko, trgovski sotrudnik.
 Janušič Vladimir, uradnik Ljubljanske kreditne banke.
 Jarc Evgen, profesor in podžupan.
 Jarc Ivan, vrtnar.
 Jarc Karel, trgovec.
 Jarc Janko, magistratni višji račun-ski inspektor.
 Javornik Josip, industrijalec.
 Javornik Staž, industrijalec.
 Jedrlnič Tomo, učitelj.
 Jelačin Ivan, veletrgovec.
 Jeločnik Viktor, trgovski sotrudnik.
 Jeločnik Vinko, dnevničar dež. sodišča.
 Jelušič Zdravko, policijski stražnik.
 Jenko Boris, cand. ing.
 Jenko Ivan dr., primarij splošne bol-nišnice.
 Jenko Ivan, policijski stražnik.
 Jenko Slavoj, akademik.
 Jenko Stojan, uradnik.

Jeranče Avgust, detektiv.
 Jeras Ivan, trgovski družabnik.
 Jereb Drago, akademik.
 Jerman Jakob, sodnik.
 Jerman Vinko, čevljarški predelavec.
 Jeruc Oton, tajnik Mestne hranilnice ljubljanske.
 Jeruc Viktor, višji žel. uradnik.
 Jeseničnik Karel, policijski stražnik.
 Ješe Leopold dr., primarij.
 Jevšek Vladimir, akademik.
 Josin Emanuel, finančni blag. ravnatelj v p.
 Jug Milan, sodnik.
 Jug Stanko dr., novinar.
 Juh Josip, računski inspektor v p.
 Jugovič Zoran, akademik.
 Junc Anton, policijski stražnik.
 Jurak Adolf, elektromonter.
 Jurca Anton, policijski uradnik.
 Jurčič Josip, rudarski uradnik.
 Juričev Milan, gostilničar.
 Jurjavčič Vekoslav, poštni uradnik.
 Jurjec Franc, višji policijski stražnik.
 Jurjovec Avgust, trgovec.
 Juvan Rudolf, magistratni višji revident.
 Juvan Hugon, dijak.
 Juvanec Ferdo ml., dipl. konservatorist.
 Juvanec Ferdo, šolski ravnatelj v p.
 Juvanc Makso dr., sodnik.
 Juvanc Milan, banovinski računski inspektor.
 Južnič Rudolf, profesor.
 Kadunc Avgust, trgovski poslovodja.
 Kafol Franjo, strokovni tajnik Kmetijske družbe.
 Kaiser Heribert, trgovec.
 Kajin Anton, policijski stražnik.
 Kajzelj Bogumil, podravnatelj Ljubljanske kreditne banke.
 Kajzelj Mirko dr., zdravnik.
 Kambič Mihael dr., tajnik Kmetijske posojilnice.
 Kambič Mihael, profesor.
 Kandare Fran dr., odvetnik.
 Kapus Franc, profesor.
 Karis Josip, tajnik zavarovalne družbe Feniks.
 Karlin Ivan dr., banski svetnik.
 Kastelic Ivan, žel. uradnik.
 Kastelic Peter, trgovski poslovodja.
 Kavčič Kajetan ing., mestni inženjer.
 Kavčič Fran, posestnik in gostilničar.
 Kavčič Josip, industrijalec.
 Kavšek Ivan, profesor.
 Kavšek Pavel, višji policijski stražnik.
 Kenk Roman dr., univ. profesor.
 Keršič Peter, predsednik dež. sodišča.

Keršovan Vekoslav, upravnik policije.
 Kham Franc, trgovec.
 Kiki Franjo, dijak.
 Klarič Matija, geometer.
 Klemenčič Bogomir, mehanik.
 Klemenčič Viktor, krojaški pomočnik.
 Klemenčič Rudolf, soboslikar.
 Klinar Anton ing. gradbeni direktor v p.
 Klinar Peter, ravnatelj Hipot. banke Jugoslov. hran.
 Klobčar Ferdo ing., mestni inženjer.
 Klobčič Maks, banovinski služitelj.
 Klobčaver Jože, brivec.
 Kmet Milan, uradnik Trboveljske premogokopne družbe.
 Knez Rudolf, peš. podpolkovnik.
 Knez Stanko, poštni uradnik.
 Knez Tomo ing., industrijalec.
 Knez Zdenko, veletrgovec.
 Kobe Rado, poštni upravnik.
 Kocmur Janko, poštni kontrolor.
 Kočevar Ivan, šofer.
 Kobi Joško, inženjer.
 Koderman Ignacij, sodar.
 Kodran Stanislav, dijak.
 Kogej Ivan, plačilni natak.
 Kokalj Viktor, policijski svetnik.
 Koman Leopold, knjigovodja finančne direkcije.
 Končar Joško, žel. tehn. uradnik.
 Konda Rado dr., sodnik apel. sodišča.
 Konte Ivan, poštni uradnik.
 Koprivec Ferdinand, obrtnik.
 Koprivšek Stipko, bančni uradnik.
 Kordelič Rudolf, uradnik O. U. Z. D.
 Korče Slavko, čevljarški pomočnik.
 Korenčan Ivan, veletrgovec.
 Korenini Aleksander, prokurist Kreditnega zavoda v p.
 Koritnik Albin, policijski agent.
 Kos Danijel, policijski stražnik.
 Kos Rajko, korektor Učiteljske tisk.
 Kostnapfel Aleksander, višji oficijal Zbornice za T. O. I.
 Kostić Nikola, finančni svetnik.
 Košak Drago, uradnik Poštne hranilnice.
 Košak Ivan, slikarski mojster.
 Košenina Janko, uradnik Narodne banke.
 Košič Anton, uradnik pivovarne »Union«.
 Košiček Ivan, železniški uradnik.
 Košiček Jože, magistratni uradnik.
 Košta Josip, poštni uradnik.
 Kotnik Miha, policijski stražnik.
 Kotnik Alojzij, policijski stražnik.
 Kovač Lojze, univerzitetni laborant.
 Kovač Viktor, drž. rač. kontrolor.

Kovačič France, magistratni uradnik.
 Kovačič Lucijan, poštni uradnik v p.
 Kozak Jože, učitelj telovadbe.
 Kozič Aleksander, elektrotehnik.
 Kozina Pavel, inženjer kemije.
 Krajc Matija ing., načelnik banovinskega tehn. oddelka.
 Krajec Otmar dr., zdravnik mestnega fizikata.
 Kranje Milko dr., dež. sodni svetnik in sodni predstojnik.
 Kraker Ivan, zastopnik amer. potov. pisarne Havre-New York.
 Kralj Franc, akademik.
 Kralj Ivan, postajenačelnik.
 Kralj Ivan, dež. sodni svetnik.
 Kraljič Anton, policijski stražnik.
 Kramar Alojzij, akademik.
 Kramaršič Roman, zvančnik.
 Kranjc Franc, služitelj dež. sodišča.
 Kramberger Robert dr., sodniški pripravnik.
 Krapeš Fran, kavarnar.
 Kratochvil Ludvik, preglednik mestnega dohod. urada.
 Kreč Vladimir dr., odvetnik.
 Krejnik Josip ing., banski inženjer.
 Kresnik Milko dr., sodnik dež. sodišča.
 Kretič Ivan, policijski stražnik.
 Krevl Josip dr., javni notar.
 Krisper Josip, akademik.
 Krištof Ignacij, preglednik mestnega dohod. urada.
 Križ Janko, uradnik Splošnega jugoslov. bančnega društva.
 Križaj Evgen, poštni uradnik.
 Krofta Hanuš, centralni ravnatelj Ljubljanske kreditne banke.
 Kruhme Ernest, dijak.
 Kržišnik Niko.
 Kugler Davorin, trgovski potnik.
 Kuhar Jakob, policijski uradnik.
 Kukec Vilko, trgovski zastopnik.
 Kuljiš Andro, profesor.
 Kumelj Ivan, kleparski pomočnik.
 Kunaver Franc, policijski stražnik.
 Kunc Alojzij, trgovec.
 Kunc Karel, profesor.
 Kunc Marjan, akademik.
 Kural Matko, policijski stražnik.
 Kušar Ivan, davčni upravitelj v p.
 Kušar Janez, uradnik Mestne hran.
 Kyovsky Rudolf dr., sodnik.
 Ladiha Ljudevit dr., višji uradnik direkcije drž. železnic.
 Lampe Jože, strokovni učitelj.
 Lampret Dušan, tiskar.
 Lap Anton, ravnatelj mestne vrtnarije.
 Lasič Dušan ing.
 Lasič Henrik, kasacijski sodnik.

Lavrenčak Vilko, državni tožilec.
 Lavrenčič Alojzij ing.
 Lavrenčič Alojzij, učitelj.
 Lavrenčič Ivan, trgovec.
 Lavrinc Ferdo, župnik Narodne cerkve.
 Lavrič Josip, trgovski potnik.
 Leban Andrej, kaznilniški paznik.
 Leben Ivan ing., šef progovne sekcije drž. žel.
 Leder Janko, privatni uradnik.
 Lederhas Rajko, sodnik dež. sodišča.
 Legat Franc, poštni uradnik.
 Lenasi Hugon, predstojnik poštne blagajne.
 Lenger Ferdo, privatni uradnik.
 Lesica Ivan, učitelj.
 Lesjak Vekoslav, trgovec.
 Leskovic Josip, tiskarski strojnik.
 Lever Franjo, akademik.
 Levstek Milivoj Mr. ph., lekarnar.
 Lewicki Franc, mehanik.
 Likar Rudolf, žel. uradnik.
 Liker Anton, zvančnik drž. železnic.
 Lilleg Vekoslav, zasebnik.
 Lilek Ciril, poštni uradnik.
 Lindtner Henrik, rač. ravnatelj v p.
 Lindtner Viktor ing.
 Lipovec Josip, učitelj.
 Lipovšek Bogdan, dijak.
 Logar Ante dr., zdravnik.
 Logar Ivan dr., zdravnik.
 Lokar Janko dr., gimn. ravnatelj.
 Lokovšek Jan, akademik.
 Lokovšek Pavel, profesor.
 Lombar Ivan, zasebnik.
 Longyka Bogomir, dijak.
 Lorenzutti Andrej, polic. uradnik v p.
 Lorenzutti Drago, akademik.
 Lörger Alfonz, upravitelj Standart Oil Comp.
 Lovše Anton, profesor.
 Ložič Marko, gostilničar.
 Lučovnik Hinko dr., sodnik.
 Ludvik Avgust, uradnik Kreditnega zavoda.
 Lukež Aleksander, zobotehnik.
 Lukič Ivan, trgovec.
 Lukič Zvonimir, trgovec.
 Lulig Ivan dr., odvetnik.
 Lunaček Aleksander, prokurist Stavb. družbe.
 Lumbar Jakob, uradnik mestne klavnice.
 Lutman Milan, industrijski ravnatelj.
 Maček Filip, industrijski poslovodja.
 Maček Ivan, gostilničar.
 Maček Stanko ing.
 Majaron Ferdinand dr., odvetnik.
 Majcen Ciril, restavrater.

Majcen Davorin, profesor.
 Majzelj Franc, banovinski uradnik.
 Malenšek Janko, ravnatelj Kmet. hran.
 in posoj. doma.
 Malenšek Josip, ravnatelj Kmetске
 posojilnice.
 Malgaj Ivan, uradnik Mestne elektr.
 Malnar Jurij, trgovec.
 Malnarič Ivan, nadučitelj v p.
 Malnarič Ivan, akademik.
 Marčan Joško, trgovski knjigovodja.
 Marčič Edvard, višji tehn. manipulant.
 Marčič Edvard, nadoficial direkcije
 šum.
 Marčič Julko, višji sodni oficial.
 Maretič Matko, skladiščnik.
 Marinčič Franc, poštni služitelj.
 Markič Viktor, računovodja pri viš.
 deželnem sodišču.
 Markočič Peter, policijski agent.
 Marn Ivan, tipograf.
 Marn Ivo, uradnik Ljubljanske kre-
 ditne banke.
 Maršič Robert dr., banovinski komi-
 sar za agrarne operacije.
 Martine Anton, glavni blagajnik
 Ljubljanske kreditne banke.
 Marušič Drago dr., ban dravske ba-
 novine.
 Marušič Slavko, banski služitelj.
 Masek-Dvořak Drag., konjeniški
 podpolkovnik v p.
 Maslov Evgenij, sodnik.
 Mašera Fran, profesor.
 Matelič Joško, trgovski zastopnik.
 Mayer Ernest dr., banovinski zdrav-
 stveni inspektor.
 Mayr Josip, trgovski sotrudnik.
 Mazelle Julij, trgovski zastopnik.
 Meden Viktor, industrijalec.
 Medica Fran, trgovec.
 Medič Franjo, industrijalec.
 Medič Rudolf, uradnik Kmetске po-
 sojilnice.
 Medved Josip, sodar.
 Medveš Josip, profesor.
 Menardi Cezar, akademik.
 Menardi Gvido, dijak.
 Mencinger Anton, višji bančni svetnik.
 Mencinger Leo ing., tehn. višji svetnik.
 Merčun Ljudevit dr., zdravnik.
 Merhar Bogdan dr., sodnik.
 Merhar Boris, suplent.
 Merhar Ivan, policijski detektiv.
 Mermolja Fran, učitelj.
 Merslavič Ivan dr., poverjenik drž.
 železnice.
 Mešek Ivan, davčni inspektor.
 Mešek Joško, knjigovodja Mestne
 hranilnice ljubljanske.
 Mežik Josip, poštni uradnik.
 Mihelič Josip, strokovni učitelj.
 Mihelič Tomo, preglednik fin. straže.
 Mezmarčič Josip, pekovski mojster.
 Mihelj Franjo, dijak.
 Mihler Ivan, učitelj.
 Milič Dragomir, akademik.
 Mijič Slavko, preglednik mestnega
 dohodarstvenega urada.
 Miklavčič Franjo, sodni uradnik.
 Miklič Matko, ing., mestni gradbeni
 višji svetnik.
 Mikuz Vladimir ing., žel. ing.
 Mikyša Václav, ravnatelj zavarovalne
 banke Slavije.
 Milave Franc, strojnik dež. sodišča.
 Milivojevič Dragoljub, peš. podpol-
 kovnik v pokoju.
 Milost Janko, uradnik mestnega kuji-
 govodstva.
 Minatti Mirko, železniški uradnik.
 Minatti Vilko, drž. geometer.
 Mis Franta dr., zdravnik mestnega
 fizikata.
 Mizerit Eduard, profesor.
 Mladič Anton, višji deželni sodni
 svetnik.
 Mlakar Jakob, policijski stražnik.
 Mlakar Josip, dijak.
 Mlejnik Rajko, inspektor delegacije
 ministrstva financ v p.
 Mlejnik Vital, akademik.
 Mlekuz Josip dr., policijski svetnik.
 Mlinar Vladimir, elektromonter.
 Modrijan Janez, poštni uradnik.
 Mohar Ivan, knjigovez.
 Mohorič Lojze, poročnik korvete.
 More Karol, sodavičar.
 More Rudolf, sodavičar.
 Morel Adolf, akademik.
 Mozetič Josip, finančni svetnik.
 Možina Ivan, tehnični uradnik.
 Mrak Avgust, akviziter »Slavije«.
 Mrak Ivan, višji železniški nadzornik.
 Mrak Vladimir, fotograf.
 Mrovlje Milan, geometer, urednik
 Kmetijskega lista.
 Mramor Franc, banovinski sekretar.
 Mulaček Josip, uradnik Kmetijske
 družbe.
 Mušič Makso, magistratni računski
 revident.
 Muzlovič Avgust, uradnik O. U. Z. D.
 Müller Janko, sodnik okrož. sodišča.
 Nabergoj Ivan, knjigovez.
 Naglas Viktor, industrijalec.
 Naglič Vladko, poručnik vojnega
 broda.
 Nagode Črtomir ing.
 Nanut Franc, detektiv.

Narad Ivan, policijski stražnik.
 Nečemar M. Jožef, prometni uradnik.
 Novak Fran dr., senator.
 Novak Ignacij, veletrgovec.
 Novak Leon ing.
 Novak Stanko, sekretar banske uprave.
 Novaković Ljuba, polkovnik, komandant artil. polka.
 Novotny František, mestni vrtnar.
 Obereigner Stane, železniški tehnični uradnik.
 Oblak I. C. dr., odvetnik.
 Oblak Marjan, dijak.
 Ogorelec Albin, banovinski uradnik.
 Ogorelec Vladimir, dijak.
 Ogoreutz Robert dr., prvi drž. tožilec.
 Ogrin Ludvik, plačilni natakhar.
 Ogrizek Rafael.
 Ojstriš Fran, tiskarski faktor.
 Okorn Alojzij, strojnik mestne elektrarne.
 Olivčič Robert, administrativni poštni uradnik.
 Omahen Ignacij, dijak.
 Omersa Zdravko, učitelj.
 Omerza Josip, trgovski zastopnik.
 Omerza Niko, dijak.
 Oražem Bronislav, policijski stražnik.
 Oražem Franc, policijski stražnik.
 Oražem Franc, akademik.
 Orel Karel ing., teh. višji svetnik.
 Oroszi Reinfried, trgovec.
 Osenar Anton, trgovec.
 Oset Franc, trgovec.
 Ostanek Lojze ing.
 Oswald Miha, knjigovodja pokojniškega zavoda.
 Ošaben Edvard, železniški čuvaj.
 Otahal Josip ing., teh. višji svetnik.
 Paljk Leopold, učitelj.
 Pajdaž Jakov, uradnik tobačne tovarne.
 Palovec Ferdo, dentista.
 Pance Vinko, sodnik.
 Pantar Josip, knjigovez.
 Papež Oton dr., predsednik deželnega sodišča v p.
 Papež Peter, trgovski poslovodja.
 Pardubsky Henrik ing.
 Parkelj Ludvik, poštni uradnik.
 Patik Anton, uradnik Ljubljanske kreditne banke.
 Pavelka Karel, suplent.
 Pavlič Rado, gimnazijski profesor.
 Pavlič Marjan, akademik.
 Pavlin Ciril dr., gen. tajnik in ravnatelj Združenih papirnic.
 Pavlin Fran dr., ravnatelj Ljubljanske kreditne banke.

Pavlin Josip ing., pooblaščen civilni ing.
 Pavlinič Otmar, višji carin. kontrolor.
 Pavlovčič Franc, detektiv.
 Pavšek Vladimir, dijak.
 Pavšič Pero, gradbeni tehnik.
 Pečanka Vladislav, višji ravnatelj Ljubljanske Kreditne banke v p.
 Peček Bojan, član narodnega gledališča.
 Pečenko Vlado ing., elektroing.
 Pečnik Fran, računski inšpektor.
 Pehani Gojmir ing., železniški ing.
 Pehani Otmar, bančni ravnatelj.
 Pehani Polde, fin. računski svetnik.
 Peklar Florjan, pisarniški pripravnik deželnega sodišča.
 Pelan Stanko, uradnik Ljubljanske kreditne banke.
 Pelc Slavko, sodnik.
 Perčič Feliks, policijski stražnik.
 Perič Filip, profesor.
 Perko Lovro, šolski upravitelj v p.
 Perko Nace ing., mestni gradbeni svetnik.
 Perović Ivo, tehnični železn. uradnik.
 Perše Vladimir, podravnatelj društva.
 Peršič Vekoslav, privatni uradnik.
 Pestevšek Karel, višji polic. svetnik.
 Pestotnik Alojzij, policijski stražnik.
 Petelin Bogdan dr., sodnik.
 Petelin Anton, bančni prokurist.
 Peterlin Viktor dr., profesor.
 Petrič Anton, prakt. teh.
 Petrič Ivan, nadučitelj v p.
 Petrič Ivo, sodni poduradnik v p.
 Petrič Martin, železniški uradnik.
 Petrovčič Srečko ing.
 Pevec Janez, poštni uradnik.
 Pezdič Anton, poštni ravnatelj v p.
 Pfeifer Ciril dr., sreski načelnik.
 Pfeifer Vilko dr., načelnik banske uprave.
 Pibernik Bogomir ing. kemije.
 Pinterič Martin, sodni oficijal.
 Pipenbacher Dušan, sodni avskultant.
 Pipenbacher Josip dr., gimnazijski profesor v p.
 Pirce Anton, carinski kontrolor.
 Pirce Joža, uradnik Ljubljanske Kreditne banke.
 Pirh Emil, zobotehnik.
 Pirjevec Karol dr., ravnatelj trgovske akademije.
 Pirman Rudolf, banovinski služitelj.
 Pirnat Alojzij, trgovski potnik.
 Pirnat Slavko, policijski stražnik.
 Pirš Bogomir, privatni uradnik.
 Pirš Josip, stereotiper Učiteljske tiskarne.

Pišot Franc, višji policijski stražnik.
 Pizzulin Josip, jetniški zvanik.
 Planinc Ivan, uradnik poštne hranilnice v p.
 Planinšek Egon, trgovec.
 Planinšek Fran, železniški svetnik.
 Platner Josip, zasebnik.
 Platner Jože ing., arhitekt.
 Pleiweis Karel, javni notar.
 Pleničar Edvin, banovinski uradnik.
 Pless Ivan dr., tajnik Zbornice za trgovino, obrt in industrijo.
 Plut Bogomir, banovinski uradnik.
 Podboj Ivan ing.
 Podgornik Bojan, dijak.
 Podhvaški Jože.
 Podobnik Ivan, policijski agent.
 Pogačar Stanko, strojni ključavničar.
 Pogačnik Ciril ing., mestni ing.
 Pogorelec Anton, policijski stražnik.
 Pogorelec Dragotin, uradnik Kreditnega zavoda.
 Pohar Robert, državni uradnik.
 Pohar Ernest, sodnijski uradnik.
 Polajnar Karel, kavarnar in posestnik.
 Polak Janko, šolski upravitelj.
 Polak Miroslav, akademik.
 Polak Josip, trgovec.
 Polc Josip, sodnik.
 Poljanec Drago, poštni služitelj.
 Poljanec Franc, policijski stražnik.
 Poljanšek Rado, dijak.
 Polovič Ivan, profesor.
 Polutnik Jakob, tipograf.
 Pompe Leon dr., sodnik.
 Ponebšek Janko, notarski namestnik.
 Potočnik Alojzij, učitelj.
 Potočnik Mihael, višji polic. stražnik.
 Potokar Anton.
 Potokar Milan, privatni uradnik.
 Povhe Anton, policijski nadzornik.
 Poženel Albert ing., mestni višji gradbeni svetnik.
 Poženel Ivan, železniški inspektor v p.
 Praprotnik Avgust, predsednik prometnega zavoda za premog.
 Praunseis Alojzij dr., zobozdravnik.
 Predalič Stanko, trgovec.
 Predović Ilija, veletrgovec.
 Prelovšek Matko ing., direktor mestnega gradbenega urada.
 Premrou Vladimir dr., zdravnik.
 Premrov Boris dr., pripravnik banske uprave.
 Premrov Ivan dr., zdravnik.
 Preobraženski Nikolaj dr., univerzitetni docent.
 Prepeluh Albin, novinar.
 Presker Milko, kavarnar.
 Presl Mihael, šolski inspektor.

Prešern Milan, uradnik Ljubljanske kreditne banke.
 Pretnar Franc, ravnatelj Mestne hranilnice Ljubljanske.
 Prijatelj Marjan, dijak.
 Primic Rudolf, davčni upravitelj.
 Pristou Filip, lastnik črkoslikarskega ateljeja.
 Pristovšek Fran, šolski upravitelj.
 Pristovšek Stanko, poštni uradnik.
 Prodan Josip dr., zdravnik.
 Prohinar Viktor, sodnik.
 Prunk Josip, tajnik konzorcija Jutra.
 Puc Boris, odvetniški kandidat.
 Puc Dinko dr., odvetnik in župan ljubljanski.
 Puc Igor, akademik.
 Pucihar Jože, policijski stražnik.
 Pučnik Adalbert, lastnik krojaškega salona.
 Puh Drago, strokovni učitelj.
 Pustišek Ivan, ravnatelj tvrde Knez.
 Pustišek Ivko, akademik.
 Pustoslavšek Rasto, direktor Jutra in narodni poslanec.
 Rabič Viktor, uradnik Kred. zavoda.
 Radojčić Nikola dr. univ. profesor.
 Radovan Janez, dentist.
 Raič Slavko, profesor.
 Raimer Slavko, župni prednjak S. K. J.
 Rajsič Stevo, trgovec.
 Rak Fran, skotist Mestne hranilnice.
 Rak Stane, brivec.
 Rakovec Ivan, poštni uradnik.
 Rant Alojzij, sodnijski pristav.
 Rant Jože dr., zobozdravnik.
 Ravnihar Vladimir dr., odvetnik.
 Ravnikar Alfonz, poštni uradnik v p.
 Razboršek Ciril, policijski stražnik.
 Raztresen Josip, policijski stražnik.
 Ražem Joahim dr., odvetnik.
 Rebek Josip ml., ključavničarski mojster in podpredsednik Zbornice za trgovino, obrt in industrijo.
 Rebek Josip star., ključavničarski mojster.
 Rebek Pravoslav, živinozdravnik.
 Rebol Ivan, policijski stražnik.
 Reč Viktor, brivec.
 Rekar Franc, predsednik dež. sodišča v p.
 Repič Henrik, akademik.
 Resnik Franc, knjigovez.
 Resnik Jože, tipograf.
 Reya Oskar dr., univerzitetni asistent.
 Richter Karol, pešadijski narednik.
 Rihar Štefan, uradnik.
 Rijavec Leopold, akademik.
 Robida Ivan dr., primarij in univerzitetni docent.

Rogelj Gregor, višji policijski stražnik.
Rogina Anton dr., predsednik viš. dež.
sodišča v p.

Rogelj Leo, disponent Jadransko po-
dunavske banke.

Rohrman Viktor, veletrgovec.

Rojc Viktor, črkostavec.

Rovan Dreja, fotograf.

Rovšek Davorin, fotograf.

Rovšek Vladimir ing.

Rovšnik Tone, dipl. tehnik.

Rotar Stanko, banov. rač. kontrolor.

Rozman Bogomir, dijak.

Rozman Konrad, policijski upravni
pripravnik.

Rožić Valentin dr., profesor in senator.

Rožencvet Ivan, žel. sprevodnik.

Rožet Anton, združni revizor.

Rožnik Franc, uradnik kontrole mer.

Römer Jurij, ing.

Röthl Božo, akademik.

Rudolf Ivan, priv. uradnik.

Rudolf Milan, gradbeni tehnik.

Rudolf Rudolf, uradnik mestnega knji-
govodstva.

Rupelj Mirko dr., profesor.

Rupnik Franc, policijski stražnik.

Rupnik Janko dr., višji magistratni
svetnik.

Rupnik Josip, poštni uradnik.

Rupnik Valentin, sodnijski pisarniški
višji oficijal.

Rupnik Vlado dr., sodnik okr. sodišča.

Ruprecht Janez, akademik.

Ruprecht Janko, akademik.

Rus Fran, ravnatelj Ljubljanske kre-
ditne banke.

Rus Igo, sreski tajnik.

Rus Josip, trgovec.

Rus Srečko, trgovec.

Rus Viktor, trgovec.

Rus Viktor, žel. sprevodnik.

Rustia Josip ing., dvorni svetnik v p.

Rutar Ignacij dr., direktor Poštne
hranilnice v p.

Rybař Miloš, višji uradnik Narodne
banke.

Sadovnik Maks, knjigovez.

Sajevec Ivan, akademski kipar.

Saksida Vladimir, uradnik Pokojni-
skega zavoda.

Samec Ivan, veletrgovec.

Samuda Ivan, akademik.

Sancin Danilo, uradnik Narod. banke.

Sancin Ivo, podpredsednik Kmetijske
družbe.

Sancin Savo, akademik.

Saršon Pavle, učitelj.

Sartory Boris, akademik.

Savinski Oskar, podpolkovnik v p.

Sbrizaj Pavel, uradnik Ljubljanske
kreditne banke.

Sedej Viktor, restavrater.

Sedlar Avgust, pomočnik finančnega
direktorja.

Sedlar Ivan, banovinski inspektor.

Sekula Josip, trgovski poslovodja.

Selko Janko, sodnijski višji oficijal.

Seneković Miroslav, banovinski svetnik.

Sernec Dušan ing. minister n. r.

Sevnik Ivan, industrijalec.

Sever Andrej, trgovec.

Sever Filip, knjigovodja.

Sever Edvard, zobotehnik.

Sever Maks, veletrgovec.

Sevnik Franjo ing.

Sfiligoj Rado dr., zobozdravnik.

Sfiligoj Bogoljub, poštni uradnik.

Sieber Andjelko, cand. tehn.

Simić Relja, carinski uradnik.

Simončič Josip, upravitelj invalidske-
ga doma.

Simončič Slavo, prokurist tvrdke Lesna.

Simončič Vlado, uradnik mestnega
knjigovodstva.

Sirc Ivan, policijski stražnik.

Sirc Vinko, trgovski poslovodja.

Sirnik Janko, poštni tajnik v p.

Sivka Mihael, policijski stražnik.

Skaberne Avgust, veletrgovec.

Skaberne Milan, veletrgovec.

Skaberne Viktor ing., banov. tehnični
inspektor.

Skalar Josip, višji rač. svetnik v p.

Skale Janko, uradnik Ljubljanske kre-
ditne banke.

Skrbinšek Marjan, akademik.

Skrbnišek Miloš, dijak.

Skržnjak Václav, gledališki dekoracijski
slikar.

Skulj Fran, okrajni šolski nadzornik.

Slana Avguštin, priv. uradnik.

Slanina Edvard, dijak.

Slapar Alojzij, višji policijski stražnik.

Slapničar Janko, magistratni rač. višji
inspektor.

Slatnar Mavricij, policijski stražnik.

Slavik Vladimir ing.

Sluga Ivo.

Smodiš Janko, tajnik Zveze slovenskih
zadruge.

Smole Albin dr., odvetnik.

Smole Fran, uradnik Ljubljanske kre-
ditne banke.

Smolnikar Ivan, policijski stražnik.

Snoj Josip, trgovec.

Sobotinčič Blaž, državni uradnik.

Sodnik Alojzij, profesor.

Sodnik Anton ing., šumarski inženjer.

Sodnik Boris, akademik.

Sodnik Rudolf, gimnazijski profesor.
 Soklič Ivan, dijak.
 Soršak Anton, ravnatelj Ekonoma.
 Soss Karel, veletrgovec.
 Sotelsek Ivan, šef glavne pisarne
 banske uprave.
 Sotelsek Ivan, dipl. tehnik.
 Souvan Hubert dr., državni pravobra-
 nilec.
 Souvan Leo, veletrgovec.
 Spiller-Muys Fran dr., vladni svetnik
 v p. in odvetnik.
 Spinčič Ivo, mestni arhitekt.
 Spindler Martin, pomočnik finančnega
 direktorja v p.
 Spitzer Ivan, dimnikarski pomočnik.
 Spreitzer Matko, veletrgovec.
 Spreitzer Matko, trgov. knjigovodja.
 Srebrnič Slavko, akademik.
 Stani Branko, dijak.
 Stanič Stanko, nadzornik proge drž.
 železnice.
 Stare Bruno, ravnatelj.
 Stare Egon dr., odvetnik.
 Stare Emil dr., odvetnik.
 Stare Janko, davčni upravnik v p.
 Stare Leon dr., banovinski načelnik v p.
 Stegner Vinko, sodni nadoficijal v p.
 Stegu Rado, akademik.
 Steklasa Adolf, višji policijski stražnik.
 Steklasa Miroslav, monter Mestne
 elektrarne.
 Stele Albin dr., prokurist Ljubljanske
 kreditne banke.
 Sterle Marjan, profesor.
 Sterlekar Milan, blagajnik Mestne
 hranilnice ljubljanske.
 Sterlekar Viktor, drž. uradnik.
 Steska Henrik dr., član upravnega so-
 dišča.
 Stojanović Milisav, artilerijski kape-
 tan I. klase.
 Strehovec Mirko, akademik.
 Straus Luce, uradnik Kreditnega zav.
 Strehar Franc.
 Strajnar Josip, zlatarski pomočnik.
 Strgar Vinko ing., rudarski glavar.
 Strmoli Štefan, trgovec.
 Strohsack Vladimir, dijak.
 Suchly Edvard, trgovski podjetnik.
 Stupar Kazimir, poštni uradnik.
 Stupica Franc, veletrgovec.
 Stupica Janko, trgovec.
 Stupica Josip, trgovec.
 Stupnicki Boleslav, akademik.
 Subašič Silvan.
 Suhar Josip, poštni uslužbenec.
 Supančič Drago, učitelj.
 Sušnik Ivan, poštni uradnik.
 Sušnik Josip Mr. ph.

Sušnik Rihard Mr. ph., lekarnar.
 Svetek Rajko, banovinski svetnik.
 Svetic Franc, trgovski poslovodja.
 Schaffer Aleksander, žel. uradnik.
 Schauer Dolfe, avskultant dež. sodišča.
 Schell Hugo, arhitekt.
 Schifrer Stanko dr.
 Schrey Jean, zasebnik.
 Schweiger Josip, profesor.
 Schwenfner Lavoslav, knjigotržec.
 Šabec Ivan, uradnik banske uprave.
 Šantel Bojan, akademik.
 Šantel Saša, profesor.
 Šaplja Tone dr., inspektor agrarne
 direkcije.
 Šarabon Andrej, veletrgovec.
 Šarabon Fran, trgovski poslovodja.
 Šaunik Franjo, drž. puškarski mojster.
 Šaunik Tomaž, magistratni uradnik.
 Šebenik Dragotin, ravnatelj mag. po-
 možnih uradov.
 Šeber Franc, tapetniški mojster.
 Šega Leopold.
 Šest Osip, profesor.
 Šifrer Andrej, zadrugi revizor.
 Šinkovec Ivan, privatni uradnik.
 Šimnic Mirko, knjigovodja.
 Šivic Franc, policijski stražnik.
 Šivic Pavel, absol. in diplom. stud.
 muzike.
 Škerl Božo dr., zdravnik.
 Škerl Pero, uradnik zav. družbe Feniks.
 Škof Ludvig, mag. tehnični uradnik.
 Škofic Jernej, služitelj klasične gim-
 nazije.
 Škopek Edvard, urar.
 Šlajmer Edo dr., zdravstveni svetnik
 in univerzitetni profesor.
 Šlajs Jan, profesor drž. konservatorija.
 Šolar Viktor, tehn. uradnik.
 Špacapan Alojzij, privatni uradnik.
 Špeil Avgust, magistratni računski
 višji svetnik v p.
 Štefančič Peter.
 Štembal Ivan, električar.
 Štembal Rudolf, dijak.
 Štempihar Jurij dr., sodnik.
 Šter Fran dr., banovinski svetnik.
 Šterman Matej, policijski stražnik.
 Štibernik Hubert, dijak.
 Štok Andrej, ing. elektrotehnike.
 Štolfa Josip ing., banov. inženjer.
 Štrajnar Franc ing.
 Štrekelj Ivan, učitelj.
 Štrekelj Josip, učitelj.
 Štrekelj Saša, konceptni uradnik ban-
 ske uprave.
 Štrikberger Karel, uradnik O. U. Z. D.
 Štrukelj Franc, ravnatelj Učiteljske
 tiskarne.

Šubert Jože, poslovodja kemične tov.
 Šubic Mirko, profesor.
 Šubic Rajko, akad. grafik in slikar.
 Šuklje Marko, akademik.
 Šuklje Vladimir, odvetniški koncipijent.
 Šumi Peter, blagajnik Splošnega jugoslov. bančnega društva.
 Šušteršič Anton, glavni blagajnik Mestne hranilnice ljubljanske.
 Šušteršič Lovro, žandarm. kapetan I. klase v p.
 Švigelj Anton dr., odvetnik.
 Švigelj Fedor ing.
 Švigelj Mitja, akademik.
 Tabernik Alojz, policijski agent.
 Tarter Karel, akademik.
 Tavčar Ante, ravnatelj Splošnega jugoslov. bančnega društva.
 Tavčar Franjo ing., gradbeno podjetje.
 Tavčar Igor dr., zdravnik.
 Tavčar Ivan dr., odvetnik.
 Tavčar Josip dr., zobozdravnik.
 Tavzes Fran, finančni računski ravnatelj v p.
 Teger Ivan, policijski agent.
 Tekaucič Karel, trgovski prokurist.
 Tenente Rudolf, trgovec in posestnik.
 Terček Janko, magistratni uradnik.
 Terčič Josip, telefonist.
 Teržan Ivan, uradnik rudarskega glavarstva.
 Tiran Slavo.
 Tomažič Miroslav, poštni uradnik.
 Tomažič Pavel, dijak.
 Tomc Joško, avskultant dež. sodišča.
 Tominec Franjo, banovinski uradnik.
 Tominec Vladimir, žel. uradnik.
 Tomše Franc, policijski stražnik.
 Tomšič Emil, višji carinski kontrolor.
 Tomšič Mirko, geometer.
 Tomšič Teodor, finančni računski inspektor.
 Tory Rihard, zastopnik tovarne Jugočeška.
 Tosti Avgust, gen. ravnatelj Kreditnega zavoda.
 Trampuž Boris, dijak.
 Trampuž Franjo, banovinski višji svetni.
 Trampuž Ivan, poštni uslužbenec.
 Trapečar Viktor, lastnik zavoda za čiščenje.
 Trček Franc, ravnatelj Zveze slov. zadrž.
 Trček Ivan, tiskarniški uslužbenec.
 Treo Dragotin dr., odvetnik.
 Treven Viktor, uradnik Poštne hran.
 Trojan Alfonz, politični upravni uradnik.
 Trost Maks, akademik.

Trošt Ciril, uradnik Trboveljske premogokopne družbe.
 Trošt Franc, telovadni učitelj.
 Trtnik Franjo, uradnik Mestne hranilnice ljubljanske.
 Tuječ Evgen, elektrotehnično podjetje.
 Tuječ Evgen, akademik.
 Turk Jakob ing., ravnatelj kemičnega preizkuševališča.
 Turk Ladislav, prokurist Ljubljanske kreditne banke.
 Udovič Just, policijski stražnik.
 Umberger Anton, trgovski zastopnik.
 Umnik Ivan, šolski sluga.
 Umnik Ivo dr., sodni avskultant.
 Urbanc Feliks, veletrgovec.
 Urbanič Josip, trgovec.
 Urdih Alojz, višji policijski stražnik.
 Uršič Emil, poštni uradnik.
 Vadnal Alojz, akademik.
 Vadnal Josip, poštni uslužbenec.
 Vadnov Jože, akademik.
 Vagaja Franc ing.
 Vajda Branko ing.
 Valašek Karol, privatni uradnik.
 Valentinčič Josip, akademik.
 Valentinčič Leopold, višji policijski stražnik.
 Vančata Jan, prokurist Ljubljanske kreditne banke v p.
 Vardjan Vojteh, carinski posrednik.
 Vazzaz Vladimir, geometer.
 Veble Franc dr., veterinarski svetnik.
 Vedenik L. ing.
 Velepčič Ciril, pripravnik Poštne hran.
 Velepčič Ivan, poštni upravnik v p.
 Velušček Vladimir, višji sodni svetnik.
 Venturini Fran, učitelj.
 Verč Anton, administrativni uradnik poštne direkcije.
 Verčon Ivan dr., zobozdravnik.
 Verlič Josip, veletrgovec.
 Vernik Alojz, poštni ravnatelj v p.
 Verovšek Oroslov, veletrgovec.
 Verovšek Zorž, akademik.
 Vesel Rudolf, finančni blagaj. ravnatelj v p.
 Veselič Slavko, prokurist tvrdke Re-kord.
 Vičič Janko, upravnik Kmetijskega lista.
 Vidic Erih, dijak.
 Virand Janez, železniški uradnik.
 Vlach Josip, bančni ravnatelj v p.
 Vodišek Maksimiljan, progovni mojster.
 Vojvodič Miloš, carinski uradnik.
 Vodnik Alojz, industrijalec.
 Vodopivec Ivan, višji polic. stražnik.
 Vojska Vlado, akademik.

Voljč Ivan, poštni uradnik.
 Voljč Štefan, davčni uradnik.
 Volk Ivan, trgovski družabnik.
 Vončina Fran dr., načelnik splošnega oddelka banske uprave.
 Vouk Ivan, šolski upravitelj.
 Vovk Josip, uradnik Kmetijske posojilnice ljubljanske.
 Vrančič Božo, poročnik fregate.
 Vrančič Ivan, predsednik višjega deželnega sodišča.
 Vrančič Ivan, sodnik.
 Vrančič Janko dr., podravnatelj Pojkojninskega zavoda.
 Vrankar Pavle, dentist.
 Vrečar Josip, policijski stražnik.
 Vrečar Anton, policijski agent.
 Vreže France, policijski stražnik.
 Vrhovec Alojzij, uradnik Mestne elektrarne.
 Vrhovec Tone, finančni uradnik.
 Vučinič Marko, carinik.
 Vuga Ivan, učitelj.
 Wedam Josip, finančni uradnik.
 Wester Josip, oblastni šolski nadzorNIK v p.
 Wildmann Oton, akademik.
 Windischer Fran, generalni tajnik Zbornice za trg. in industrijo.
 Wisiak Aleksander, trgovski zastopnik.
 Wissiak Hinko, trgovski sotrudnik.
 Zabukovec Jože, poštni uslužbenec.
 Zadnikar Franc, policijski stražnik.
 Zadnikar Josip, banovinski uradnik.
 Zajc Joško, trgovec.
 Zajc Viktor, živinozdravnik.
 Zajec Slavko ing.
 Zajšek Ivan, policijski stražnik.
 Zalokar Milan, akademik.
 Zamida Matija, višji ravnatelj deželnih uradov v p.
 Zarnik Miljutin dr., magistratni direktor v p.
 Zavrtanik Peter dr., profesor.
 Zdunič Dušan, kapetan I. klase.
 Zemanek Gustav ing., strojna tehnična pisarna.
 Zepič Ludovik, tajnik Zavarovalne banke Slavije.
 Zevnik Slavko, trgovski sotrudnik.
 Zidanšek Josip ing., banovinski kmetijski inspektor.
 Zidar Zvonko, akademik.
 Zima Ignacij, banovinski uradnik.
 Zobec Ivan dr., sreski podnačelnik.
 Zore Dominik, policijski stražnik.
 Zorec Josip, višji policijski stražnik.
 Zorman Ivan, policijski stražnik.
 Zornada Aron, elektrotehnik.
 Zuccato Remigij, dipl. geometer.
 Zuccato Rinaldo, keramik.
 Zupan Ervin, tipograf.
 Zupan Ivan, arhitekt.
 Zupan Josip, upravitelj jetnišnice.
 Zupan Vlado, trgovski potnik.
 Zupanc Franc, dohodarstveni preglednik.
 Zupančič Danijel, akademik.
 Zupančič Franc, ing.
 Zupančič Gabrijel, industrijalec.
 Zupančič Joško, glavni urednik »Slovenskega Naroda«.
 Zupančič Lojze ing., rudarski inženjer.
 Zupanič Niko dr., minister n. r., direktor etnografskega muzeja.
 Žabkar Albin, profesor.
 Začek Rudolf, višji železniški uradnik.
 Zagar Joco, višji železniški kontrolor v p.
 Zajdela Franc, policijski sreski nadzornik.
 Zargi Mirko, trgovec.
 Zekar Franjo, železniški uradnik.
 Železnik Albin, poštni uradnik.
 Železnikar Aleksander, novinar.
 Železnikar Ivan, trgovec.
 Zeljeznov Ivan, profesor.
 Žigon Alojzij, sodnik okrožnega sodišča.
 Žigon Avguštin, uradnik drž. Hipotekarne banke.
 Žigon Štefan, lastnik krojaškega salona.
 Žilič Stane, upravitelj Delavskega doma.
 Žirovnik Janko dr.
 Žirovnik Janko, trgovec.
 Žitko Jakob, policijski stražnik.
 Žitnik Josip, banovinski uradnik.
 Žlajpah Anton, monopolski uradnik.
 Žmitek Peter, profesor.
 Žnidarič Franjo, poštni uradnik.
 Žnidaršič Josip, višji železniški uradnik.
 Žnideršič Branimir, akademik.
 Žolgar Zvonko, ravnatelj zavarovalnice »Feniks«.
 Žorž Lojze, poštni uradnik.
 Žumer Anton, trgovski sotrudnik.
 Žužek Bogdan dr., odvetnik.
 Žvan Ludovik, dijak.

Članice :

- Ahčin Izabela, privatna uradnica.
 Ahčin Jerica, soproga pomožnega sekretarja banske uprave.
 Ahčin Lija, učiteljica.
 Aleš Vera, privatna uradnica.
 Arko Ana, soproga ravnatelja državne jetnišnice.
 Arko Dara, dijakinja.
 Avbel Ivanka, otroška vrtnarica.
 Avbel Joža.
 Avbelj Marija, strokovna učiteljica.
 Babšek Mara, uradnica Poštne hranil.
 Bajželj Irma, soproga profesorja.
 Ban Bojana, soproga dentista.
 Barl Hermina, privatna uradnica.
 Baš Vilma, dijakinja.
 Belinger Doroteja, učiteljica.
 Benčan Lojzka.
 Benčina Silvija, dijakinja.
 Berčič Anka, damska krojačica.
 Bergant Silva, dijakinja.
 Bergodac Avrelija, privatna uradnica.
 Berlot Zora, uradnica.
 Bevk Julijana, soproga prosvetnega inspektorja.
 Bezljaj Dora, uradnica drž. železnice.
 Bitenc Mara, učiteljica.
 Boltavzar Draga, uradnica Poštne hranilnice.
 Boltavzar Silva, uradnica banske uprave.
 Borštnar Stana, uradnica Poštne hranilnice.
 Bozzanella Roza, krojačica.
 Božič Ivanka, poštna uradnica.
 Božič Ljubica, dijakinja.
 Brence Herta, šivilja.
 Breuer Marija, dijakinja.
 Brezigar Jožica, učiteljica ženskih ročnih del.
 Brnčič Mira, akademičarka.
 Brüfach Mihaela, uradnica finančne direkcije.
 Breznik Nuša, soproga profesorja.
 Bučar Elca, šivilja.
 Bučar Špela, privatna uradnica.
 Bufon Eliza, policijska uradnica.
 Bufon Gizela, privatna uradnica.
 Bufon Matilda, privatna uradnica.
 Cegnar Ivanka, učiteljica.
 Cerar Elca, dijakinja.
 Cerar Ivanka, učiteljica.
 Cerar Marija, učiteljica.
 Cimperman Ivanka, trgov. sotrudnica.
 Coriary Frida, šivilja.
 Cotič Mimica, učiteljica.
 Cotman Milka, privatna uradnica.
 Cvenkel Nada, privatna uradnica.
 Čarman Anica, privatna uradnica.
 Čarman Ivana, učiteljica.
 Čebular Herma, uradnica Ljubljanske kreditne banke.
 Čebular Mica, modna šivilja.
 Čebular Sonja, privatna uradnica.
 Čelesnik Minka, trgovska sotrudnica.
 Čemažar Valerija, kontoristinja.
 Čendem Angela, učiteljica.
 Čerček Anka, sodnijska uradnica.
 Černivec Katarina, učiteljica.
 Česnik Viktorija, uradnica.
 Čuček Melita, dijakinja.
 Čuček Tatjana, dijakinja.
 Dacar Serafina, učiteljica.
 Demšar Josipina, učiteljica.
 Dobnik Vlasta, banovinska uradnica.
 Dostal Vera, akademičarka.
 Dougan Ljuba, dijakinja.
 Dougan Nuša, učiteljska abiturijentka.
 Drnovšek Nada, dijakinja.
 Engelman Milena, učiteljica.
 Erjavec Ljudmila, učiteljica.
 Erzín Jirka, poslovodkinja trvdke »Alimenta«.
 Fabian Malči, policijska zvaničnica.
 Faganel Adela, dnevničarka deželnega sodišča.
 Faganel Lea, učiteljica.
 Faganel Stana, učiteljica.
 Fajdiga Marija, učiteljica.
 Fajdiga Palmira, strokovna učiteljica.
 Fatur Ljudmila, privatna uradnica.
 Fink Vida Mr. ph.
 Fister Mileva, učiteljica.
 Flere Viktorina, učiteljica.
 Franke Darinka, učiteljica.
 Franke Helena, soproga trgovskega zastopnika.
 Franke Helena, učiteljica.
 Fröhlih Katarina, železn. dnevničarka.
 Fuchs Avgusta, zlatarjeva soproga.
 Furlan Ladislava, akademičarka.
 Gaber Breda, učit. abiturientka.
 Gaberšek Zlatka, učiteljica.
 Gabrešček Avgusta, dijakinja.
 Gajšek Duša, učit. abiturijentka.
 Gajšek Mira, kontoristinja.
 Gajšek Nada, učit. abiturijentka.
 Gams Dragica, učiteljica.
 Gangl Jakica dr., sodna pripravnica.
 Gangl Jakobina, soproga dvornega svetnika.
 Gangl Marija, učiteljica.
 Gašperlin Maruška, magistratna uradnica.
 Gašperlin Marija, soproga bančnega uradnika.

Geiger Erika, uradnica Ljubljanske kreditne banke.
 Gerselman Elizabeta dr., zdravnica.
 Gerbec Minka, privatna uradnica.
 Germek Jeti, privatna uradnica.
 Germek Nada, učit. abiturijentka.
 Geyer Tilči, privatna uradnica.
 Gnezda Angela, sodnijska dnevničarka.
 Gnezda Minka, uradnica.
 Gnezda Pepca, akademičarka.
 Gnidovec Franciška, magistratna uradnica.
 Gogala Anica, zasebnica.
 Golob Albina, ravnateljica meščanske šole.
 Gomilšek Dora, kontoristinja.
 Gomiršek Marija, učiteljica.
 Gorjup Olga, učit. abiturientka.
 Gregorčič Marija.
 Grimm Silva, privatna uradnica.
 Grossmann Božena dr., zdravnica.
 Groselj Marija, učiteljica.
 Gruden Nada, učiteljica.
 Gruden Stefanija, učiteljica.
 Grudnik Darka, dijakinja.
 Hacin Zora, soproga gen. direktorja P. A. B.
 Hann Karolina, učiteljica.
 Hartman Fanči.
 Hauptman Zorana, učiteljica.
 Hedžet Pavla.
 Hickl Marija, banovinska uradnica.
 Hitzl Ana, učiteljica.
 Hočevar Emilija, polic. uslužbenka.
 Hočevar Helena, soproga inženjerja.
 Horka Berta, poslovodkinja tvrdke »Alimenta«.
 Hrast Minka, uradnica Mestne hran.
 Hrevatin Ljudmila, strok. učiteljica.
 Hribar Tuša, dijakinja.
 Hribar Vida, poštna uradnica.
 Hribernik Fani.
 Hubad Jerica, soproga ravnatelja drž. konservatorija.
 Hus Jelka, banovinska uradnica.
 Hübl Marija, obrtna učiteljica.
 Ivanuša Fanči, privatna uradnica.
 Izlakar Marija, strokovna učiteljica.
 Jak Ana, učiteljica.
 Jak Tilka, poštna uradnica.
 Jakomin Jožica, absolventka trgovske šole.
 Jamnik Iva, dijakinja.
 Jan Irena, strokovna učiteljica.
 Jenko Fina, soproga primarija.
 Jezeršek Anica, trgovska sotrudnica.
 Juh Erna, dijakinja.
 Juvanec Jožica, akademičarka.
 Južna Pavla.
 Kačič Meta, dijakinja.
 Kadivec Ida, veletrgovčeva soproga.
 Kajzelj Jelena, soproga bančnega podravnatelja.
 Kalan Marta, privatna uradnica.
 Kalan Olga, modistka.
 Kalin Ivanka, strokovna učiteljica.
 Kalin Minka, učiteljica.
 Kamenšek Jelka, poštna uradnica.
 Kappus Franica, poštna uradnica.
 Kariž Olga, dijakinja.
 Kastelic Rožca, dijakinja.
 Kavčič Antonija, dijakinja.
 Kavčič Vida, soproga industrijalca.
 Keržan Albina, kontoristinja.
 Keržan Ana, dijakinja.
 Keržan Mira, sodnijska uradnica.
 Keržan Olga, privatna uradnica.
 Kette Vika, trgovčeva soproga.
 Kiferle Danica, učiteljica.
 Kladnik Marija, akademičarka.
 Kladnik Nada, dijakinja.
 Kleč Karla, učiteljica.
 Klemenčič Angela, poštna uradnica.
 Klemenčič Miroslava, poštna uradnica.
 Kline Vita, uradnica Poštne hraniln.
 Knebl Erna, trgovska sotrudnica.
 Kobal Iva, ravnateljica mešč. šole.
 Kobentar Santa, uradnica Ljubljanske kreditne banke.
 Kochl Zlata, učiteljska abiturijentka.
 Kofalt Franciška, dijakinja.
 Kolenc Anica, dijakinja.
 Kokalj Dora dr., profesorica.
 Kokalj Nina, poštna uradnica.
 Kolarič Ana, vzgojiteljica.
 Komar Marija, strokovna učiteljica.
 Koprivšek Milica, soproga bančnega ravnatelja.
 Koretič Pavla, privatna uradnica.
 Kosem Milena, sodnijska uradnica.
 Kostanjevec Mira, akademičarka.
 Kostnapfel Lojzka, soproga višjega oficijala Zbornice za trgovino, obrt in industrijo.
 Košir Julija, zasebnica.
 Košiša Katarina, učiteljica.
 Kovač Ivanka, učiteljica žen. roč. del.
 Kovač Krista, dijakinja.
 Kovač Marija, učiteljica.
 Kovač Mija, banovinska uradnica.
 Kovač Milka, soproga računskega uradnika.
 Kovačič Heda, magistratna uradnica.
 Kovačič Silva, asistentka.
 Kovačič Slava, zobotehnica.
 Kozak Milica, učiteljica.
 Kozina Ljuba, akademičarka.

Koželj Antonija, trgovska poslovod-
 kinja.
 Krakar Angela, strokovna učiteljica.
 Krapež Roza, soproga kavarnarja.
 Krapež Vera.
 Kuhar Ada.
 Kuhar Boža, notarska pripravnica.
 Kuhar Vladka.
 Kuljiš Diva, profesorica.
 Kukovec Mala.
 Kumer Mimi, zasebnica.
 Kunc Franja, uradnica.
 Kunc Ljudmila, privatna uradnica.
 Kuntih Julija, učiteljica.
 Kurali Dragica, poštna uradnica.
 Kurali Marija dr., zdravnica.
 Labič Marija, zasebnica.
 Lampič Roza, učiteljica.
 Lampret Zora, dijakinja.
 Lapajner Angela, sodnijska uradnica.
 Lautar Minka, soproga restavraterja.
 Leskovic Ivanka, trgovka.
 Levec Anica, strokovna učiteljica.
 Logar Rika, banovinska uradnica.
 Lombar Andreja.
 Lovše Majda, učiteljica, abiturijentka.
 Lukan Rada, nastavnica meščanske
 šole.
 Lukežič Danica, kontoristinja.
 Lukežič Ida, uradnica.
 Lukežič Mili, abs. žen. obrt. šole.
 Macanović Katica, uradnica.
 Malnar Minka, trgovčeva soproga.
 Mandeljč Jela, zasebnica.
 Marčan Zinka, soproga privatnega
 uradnika.
 Markič Katarina, profesorjeva so-
 proga.
 Marok Boža, učiteljica.
 Marvin Ida, privatna uradnica.
 Matelič Milica, soproga trgovskega
 zastopnika.
 Mathian Josipina, magistr. uradnica.
 Matković Jela, učiteljica »Mladike«.
 Matković Marija, strokovna učiteljica.
 Mazgon Magda, absol. učiteljica.
 Mazi Ida, učiteljica.
 Mazi Olga, učiteljica.
 Medica Berta, trgovčeva soproga.
 Medica Lidija, privatna uradnica.
 Medič Marija, učiteljica.
 Mencinger Anica, inženjerjeva so-
 proga.
 Mešič Pepca.
 Mežnarčič Marija.
 Mihelič Josipina, učiteljica.
 Mikyška Marija, soproga ravnatelja
 Zav. banke »Slavije«.
 Milčinski Marija, vdova po dvornem
 svetniku.

Milost Vera, soproga magistratnega
 uradnika.
 Mladič Marija, strokovna učiteljica.
 Mlakar Vida, dijakinja.
 Močnik Marženka.
 Mohorič Draga, dijakinja.
 Montilja Regina, dijakinja.
 Mozetič Marija, zasebnica.
 Mulaček Berta, soproga uradnika
 Kmetijske družbe.
 Mušič Marija, učiteljica.
 Mužina Adela, uradnica Zavarovalne
 banke »Slavije«.
 Naglas Franja, soproga industrijalca.
 Novak Štefka, dijakinja.
 Ojstriš Ana, učiteljica.
 Okoren Milka, policijska uradnica.
 Oman Vera, uradnica Poštne hran.
 Omota Joža, univerzitetna uradnica.
 Omota Lojzka, šivilja.
 Orel Vera, privatna uradnica.
 Oset Zora, dijakinja.
 Palme Marija, strokovna učiteljica.
 Papež Vera, soproga predsednika
 dež. sodišča.
 Papež Vera Mr. ph.
 Pardubsky Štefa, državna uradnica.
 Patik Krista, soproga bančnega urad-
 nika.
 Paulin Ida, uradnica drž. tožilstva.
 Pavlič Tilka, gimn. suplentinja.
 Pečan Ivanka, privatna uradnica.
 Pečanka Anuša, soproga višjega
 bančnega ravnatelja.
 Pečar Asta, dijakinja.
 Peče Hermína, učiteljica.
 Peče Ema, učiteljica.
 Pečenko Mileva, privatna uradnica.
 Pečenko Stana, otroška vrtnarica.
 Pehani Milena, učiteljica.
 Pekolj Slavka, uradnica.
 Pelicon Marica, privatna uradnica.
 Pengal Sabina, sodnijska uradnica.
 Perko Hermína, soproga mestnega
 gradb. svetnika.
 Permuš Zora, suplentinja.
 Perš Mira, kontoristinja.
 Petelin Marija, učiteljica.
 Petelin Pavla, učiteljica.
 Peterlin Ela, profesorjeva soproga.
 Peterlin Zofija, učiteljica.
 Petrič Ida, učiteljica.
 Petrovič Stana, privatna uradnica.
 Petrovec Helena, dijakinja.
 Petrovec Nežika, učiteljica.
 Pevc Bogdana, akademikarka.
 Pibernik Marija, soproga inženjerja.
 Pirc Dragica, učiteljica.
 Pirc Marija, strokovna učiteljica.
 Pirc Zofija, poštna uradnica.

Pirjevec Ida, soproga direktorja trg.
 akademije.
 Pivk Angela, banovinska uradnica.
 Planinšek Danica.
 Plut Marija, banovinska uradnica.
 Podboj Sabina, akademičarka.
 Podboj Zofija, dijakinja.
 Podbršček Pepina, privatna uradnica.
 Polak Marija, šolska upraviteljica.
 Polak Marija, učiteljica.
 Poljšak Aleksandra, zasebnica.
 Ponikvar Fani, modistka.
 Porenta Uršula, učiteljica.
 Potočnik Pavla, strokovna učiteljica.
 Povhe Vanda, privatna uradnica.
 Povše Mila, poštna uradnica.
 Požnel Angela, soproga mestnega
 višjega gradb. svetnika.
 Prah Valerija.
 Prašnikar Greti, učiteljica.
 Premrov Zdenka, uradnica Poštne
 hranilnice.
 Presker Angelca, privatna uradnica.
 Presen Olga, dijakinja.
 Primožič Lidija, dijakinja.
 Prosenc Milica, učiteljica.
 Puc Marija, dijakinja.
 Pučnik Ana, soproga lastnika mod-
 nega ateljeja.
 Pugelj Mica, privatna uradnica.
 Pustišek Ruša, dijakinja.
 Rakovec Vekoslava, poštna uradnica.
 Ramovš Marija, učiteljica.
 Randl Roza, učiteljica.
 Ravnikar Ana, privatna uradnica.
 Raznožnik Vida, učiteljica.
 Regally Vera, sodnijska uradnica.
 Resnik Dana, privatna uradnica.
 Resnik Mimi, državna uradnica.
 Rihar Draga, dijakinja.
 Robida Marija, soproga primarija.
 Robida Marija, dijakinja.
 Rogar Krista, privatna uradnica.
 Rogl Karla, soproga bančnega dispo-
 nenta.
 Rojc Marija, šivilja.
 Rojc Julijana, privatna uradnica.
 Rojšek Julka, uradnica Poštne hran.
 Rozman Miroslava, prokuristinja.
 Rožič Heda, dijakinja.
 Rožman Franka, učiteljska abiturij-
 entka.
 Rožman Štefi, privatna uradnica.
 Rudolf Rea, poštna uradnica.
 Rumpel Lina, soproga opernega
 pevca.
 Rupnik Julči.
 Rus Malči, privatna uradnica.
 Rus Marija, soproga sreskega tajnika.
 Rus Stana, učiteljica.

Sabadin Bogomila, učiteljica.
 Sabo Anica, učiteljica.
 Sajovic Amalija, poštna uradnica.
 Samuda Trujana, magistratna urad-
 nica.
 Saršon Friderika, strokovna učiteljica.
 Satošek Franca, učiteljica ženskih roč-
 nih del.
 Satošek Mira, frizerka.
 Sedej Marija, lastnica modnega salona.
 Semen Mara, poštna uradnica.
 Semen Pavla, učiteljica.
 Seneković Bogomila, dijakinja.
 Seneković Milena, učiteljica.
 Seneković Olga, vdova po dvornem
 svetniku.
 Seneković Olga, Mr. ph.
 Sieber Mica, privatna uradnica.
 Sirc Metka, soproga trg. poslovodje.
 Skaberne Minka, profesorica.
 Skalar Ida Elza, načelnica S. S. K. J.
 Skopal Anuška, akademičarka.
 Skubic Cecilija, učiteljica.
 Slanovec Anica, policijska uradnica.
 Slapar Štefanija, dijakinja.
 Slapničar Majda, soproga magistrat-
 nega višjega inspektorja.
 Smolič Marija, učiteljica.
 Smolnikar Lea, dijakinja.
 Smrečnik Blanka, dijakinja.
 Soban Marica, učiteljica.
 Sobotinčič Vera.
 Sodnik Marija, strok. učiteljica.
 Sodnik Zorka, dijakinja.
 Spiel Marija, magistratna uradnica.
 Spindler Erika, dijakinja.
 Spindler Martina, uradnica Ljublanske
 kreditne banke.
 Stanič Klara, poštna uradnica.
 Stegnar Ivanka, lastnica modnega
 salona.
 Stegu Jožica, akademičarka.
 Stegu Lili, dijakinja.
 Steinmann Slavica, soproga učitelja.
 Stele Milena, soproga bančnega pro-
 kurista.
 Sterle Magda, soproga svetnika višje-
 ga dež. sodišča.
 Steska Vanda, stavbna tehničarka.
 Strajnar Ida, učiteljica.
 Straus Vera, magistratna uradnica.
 Stres Vera, dijakinja.
 Sturz Doroteja, dijakinja.
 Svetek Albina, učiteljica.
 Schott Erna, učiteljica.
 Schott Vida, učiteljica.
 Schwarz-Sušteršič Silva, učiteljica.
 Šantel Dušana, akademičarka.
 Šantel Vojica, privatna uradnica.
 Šaunik Adolfina, privatna uradnica.

Šaunik Marija, privatna uradnica.
 Šimnic Anica, gostilničarka.
 Škafar Danica, privatna uradnica.
 Škerlj Ružena, suplentinja.
 Šlajmer Nada.
 Šlajmer Nevenka.
 Štolfa Malči, dijakinja.
 Štrukelj Tončka, soproga tisk. ravnatelja.
 Štucin Jožefa, sodnijska uradnica.
 Štuhec Pavla, dijakinja.
 Šturm Marija, drž. uradnica.
 Šubert Jožica, poštna uradnica.
 Šuklje Gizela, abs. tehnik.
 Šuster Stana, uradnica.
 Šuštersič Ana, drž. otroška vrtnarica.
 Tavčar Franja, častna dvorna dama.
 Tavčar Marija, učiteljica meščanske šole.
 Tejkal Davorinka, dijakinja.
 Tomc Ana, učiteljica v pok.
 Tomc Ida, absolventka ženske obrtne šole.
 Tomec Štefa, poštna uradnica.
 Tominc Mara, suplentinja.
 Tomšič Ana, učiteljica.
 Tomšič Bernardina, dijakinja.
 Topolovec Milena, dijakinja.
 Topolovec Olga, magistratna uradnica.
 Tory Heda, soproga tovarniškega zastopnika.
 Trampuž Marija, učiteljica.
 Treo Irma Desanka.
 Triller Alojzija, učiteljica.
 Triller Marija, uradnica Mestne hran. ljubljanske.
 Trobec Anica, dijakinja.
 Tuječ Božena.
 Turk Anica, privatna uradnica.
 Turk Pavla, dijakinja.
 Turk Pavla, sodnijska uradnica.
 Udovič Danica, poštna pripravnica.
 Uršič Pavla, poštna uradnica.
 Vadnal Vera, uradnica Poštne hran.
 Valenta Berta, učiteljica.
 Vales Nada, dijakinja.
 Valjavec Zinka.
 Vazzaz Jelica, dijakinja.
 Vazzaz Milica, privatna uradnica.
 Vehar Ana, strokovna učiteljica.

Velepč Marija, poštna uradnica.
 Velikonja Mija, dijakinja.
 Verbič Anuša, učiteljica.
 Verdir Anica, uradnica Poštne hran.
 Verovšek Anica, knjigovodkinja.
 Veršec Marica, uradnica Kreditnega zavoda.
 Vidic Erna, dijakinja.
 Vidic Mara, učiteljica.
 Vidmar Angela, industrijalčeva soproga.
 Virant Marica, magistratna uradnica.
 Vode Angela, učiteljica.
 Vodeb Vera, učit. abiturijentka.
 Vrezec Vida, dijakinja.
 Vrhovec Pavla, soproga magistratnega uradnika.
 Vrhovec Marta, trgovska sotrudnica.
 Vrhovec Slava.
 Vuga Valerija, kontoristinja.
 Waschte Ilka, strokovna učiteljica.
 Winder Marija, učiteljica.
 Zabukovec Pavla, poštna uradnica.
 Zadel Leopoldina, akademičarka.
 Zajc Božena dr., zdravnica.
 Zamuda Milica, dijakinja.
 Zaplotnik Mija, uradnica.
 Zavašnik Albina, učiteljica.
 Zemljan Fanica, učiteljica.
 Zidar Franja, posestnica.
 Zidar Ruša.
 Zorn Poldi, učiteljica.
 Zupan Mihaela.
 Zupanc Štefka, privatna uradnica.
 Zupančič-Sekula Martina, učiteljica.
 Zupanič Ida, privatna uradnica.
 Zupančič Marica, uradnica.
 Zagar Dana, zaščitna sestra.
 Zagar Hilda, privatna uradnica.
 Zagar Zalka, akademičarka.
 Zargi Mimi, trgovka.
 Zgur Elizabeta, učiteljica.
 Zeljeznov Marija, profesorica.
 Zigon Darja, privatna uradnica.
 Zolgar Jelica, soproga ravnatelja zavarovalnice »Feniks«.
 Zupančič Sava, privatna uradnica.
 Zvan Izidora, uradnica rudarskega glavarstva.
 Zvanut Silvestra, učiteljica.

A. ŠINKOVEC NASL. K. SOSS

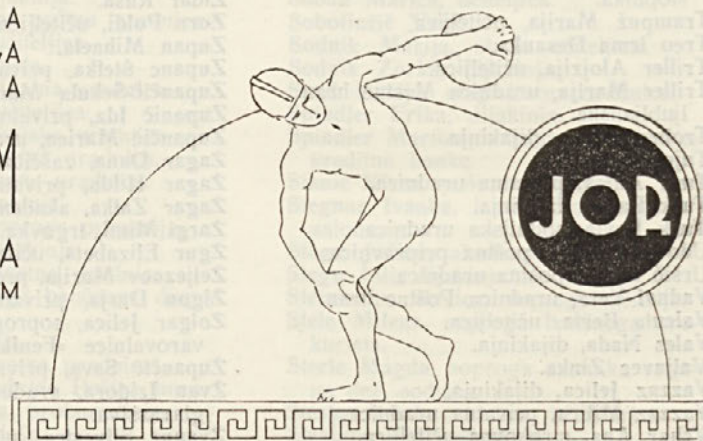
LJUBLJANA, MESTNI TRG 18-19

Moda za dame in gospode!
Velika izbira - najnižje cene!

TVORNICA
TELOVADNEGA
ORODJA

J. ORAŽEM

RIBNICA
NA DOLENJSKEM

Dobavljač Saveza Sokola kraljevine Jugoslavije. Izdeluje vse sokolsko telovadno orodje, popolne opreme telovadnic sokolskih domov, šol, vojske in mornarice, letnih telovadišč in kopališč, potrebščine za lahko atletiko, orodje za sobno telovadbo in vrt. Popravlja staro orodje. Izdelava najsolidnejša. Cene zmerne. Zahtevajte posebne ponudbe. Najboljša priznanja ob priložnosti opreme sokolskega stadiona za vsesokolski zlet v Beogradu.

Učiteljska tiskarna v Ljubljani

Telefon
2 3 1 2

je najmoderneje urejena in izvršuje vsa tiskarska dela od najpreprostejšega do najmodernejšega. Tiska šolske, mladinske, leposlovne, znanstvene in druge knjige. Ilustracije Okusna oprema ilustriranih katalogov, cenikov in reklamnih listov. — Lastna tvornica šolskih zvezkov. Šolski zvezki za osnovne, meščanske in srednje šole. — Risanke, dnevniki in beležnice. Vse tiskovine za društva in šole (lepake, letake, vabila, izpričevala itd.) dajte v tisk Učiteljski tiskarni. Najnižje cene!

Knjižarna Učiteljske tiskarne

Telefon št. 3397

Priporočamo svojo bogato zalogo angleških, francoskih, hrvatskih, nemških, poljskih, ruskih in srbskih knjig, preskrbi vsako kjerkoli izšlo knjigo v kateremkoli jeziku! Ima vedno na izbiro znanstvene in modne jourmale! Sprejemajo se naročila za tu- in inozemske znanstvene, pedagoške, leposlovne, sportne knjige in revije. Priporočamo bogato zalogo muzikalij, kakor klasičnih, modernih in za pouk vseh instrumentov! — Nabavlja po naročilu vsa potrebna učila za šole!

DROGERIJA GREGORIČ

V PREŠERNOVI ULICI 5

je založena s fotografskimi aparati in z vsem fotografskim materialom in potrebščinami ter najvestneje razvija, kopira in povečava amaterske fotografije. Poleg fotomanufakture ima imenovana drogerija tudi oddelek za parfumerijo, kemikalije, zelišča in droge

Zahtevajte gratis naše foto-cenikel

D 530/1933

90163002414

COBISS

Kdo

še ne ve,

da izredno ugodno obrestuje vložene prihranke, ki se lahko vlagajo tudi po pošti;

da vrši vse kontokorentne in žirovne posle;

da posreduje v vseh vrstah denarnih transakcij;

da daje domače hranilnike („šparovčke“), ki so izvrstno sredstvo za navažanje mladine k varčevanju, na dom brez vsake odškodnine;

da jamči za vse njene obveznosti Dravska banovina z vsem premoženjem in davčno močjo.

Čemu pomišljate? Ako hočete imeti dobrega denarnega svetovalca in zaupnika, obrnite se na

HRANILNICO DRAVSKE BANOVINE

LJUBLJANA, Knafljeva 9 / CELJE / MARIBOR